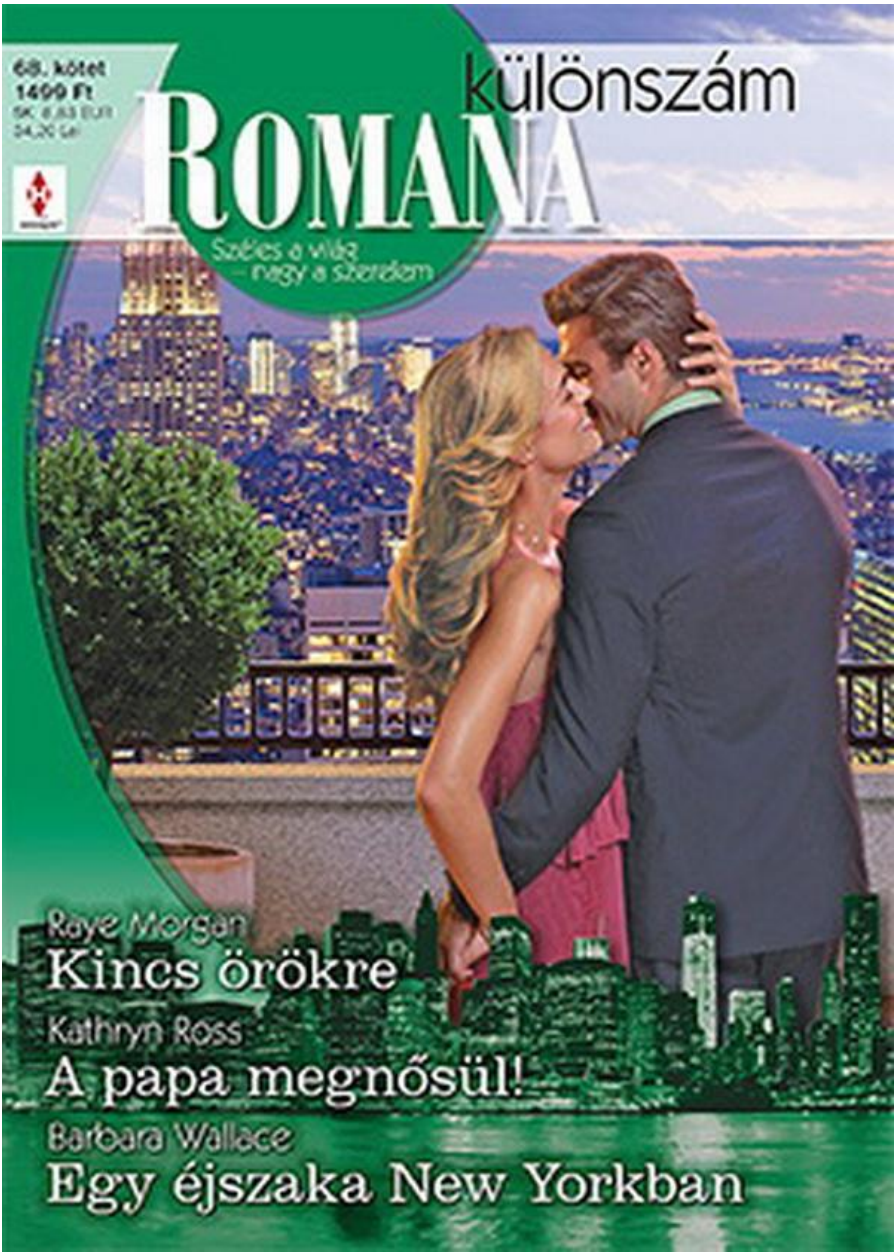
68. kötet
1499 Ft
ROMANA
különszám
Széles a világ
nagy a szerelem
Raye Morgan
Kincs örökre
Kathryn Ross
A papa megnősül!
Barbara Wallace
Egy éjszaka New Yorkban

Hihetetlen, hogy ebben a varázslatos környezetben mennyi titok lappang, gondolja Torie, aki hosszú idő után tér vissza gyerekkorának színhelyére, a kaliforniai tengerpartra. Tisztázatlan halálesetek, a közeli barlangokban elrejtett spanyol aranykincs újbóli eltűnése, biztosítási csalás, tolvajlás... Mindez kibogozhatatlan rejtélynek tűnik, ám a birtok néhai urának fia, a jóképű Marc elhatározza, hogy a szép szőke lány társául szegődik a nyomozásban...

HARLEQUIN
Minden perce különleges™
www.harlequin.hu

1. FEJEZET

Torie Sands fázott, mint egy vadászkutya a téli erdőben, ráadásul egyre jobban környékezte a félelem.

Mit tegyen? – töprengett idegesen. Ragyogó napsütésben ért ki a sziklák közé, hogy az ott megbúvó barlangokban fölkeresse gyerekkorának helyszíneit. Nemsokára azonban úgy belefeledkezett az emlékekbe, hogy ki is ment a fejéből, milyen gyorsan meg tud itt változni az idő.

A kis félszigetet már teljesen elvágta a dagály a szárazföldtől, s mindenre sűrű, áthatolhatatlan párafüggöny ereszkedett. A „halál ködének” hívták ezt régen az itteniek, jutott az eszébe. Amikor az apja még a Huntington családnál dolgozott…

Mivel a látótávolság szinte nullára csökkent, és az áramlás is visszafordult a tenger felé, nem mert a partot elöntő habokba gázolni. S hogy teljes legyen a kétségbeesése: egy hatalmas dörgés kíséretében az eső is rákezdett.

Senkinek nem szólt arról, hová akar menni, és ahogy a telefonjára pillantott, meg kellett állapítania, hogy errefelé bizony nincs térerő. Mindegy, az éjszakát semmiképpen nem töltheti itt.

Majd jól fölfal valami tengeri szörny, suhant át a fején a gyerekkori mondás.

Újra végigfutott rajta a jeges borzongás – s bár idejövet nem találkozott egy árva lélekkel sem, segítségért kezdett kiáltozni.

A partot csapkodó hullámok zúgásán kívül azonban semmi mást nem hallott. Keresztbe fonta a karját, hogy legalább így megvédje magát az egyre erősödő széltől, miközben mindjobban elfogta a rettegés.

– Mrs. Marino? – hallott váratlanul egy mély férfihangot a part felől. – Maga az?

Megkönnyebbülten lélegzett föl, de még így is eltartott egy ideig, amíg meg tudott szólalni.

– Igen! – kiáltotta. – Itt vagyok kint a félszigeten. Hogy juthatok vissza a szárazföldre?

– Maradjon ott! Mindjárt magáért megyek.

Torie behunyta a szemét, mert már ebbe a hangba is beleszeretett. Olyan férfiasan, annyira magabiztosan szólt! Remélhetőleg a gazdája sem okoz majd csalódást…

Marc Huntington vetkőzni kezdett, s közben megállás nélkül szitkozódott magában. Egyáltalán nem azzal szándékozott eltölteni a délutánt, hogy megmentse az egyik dögkeselyűt, aki csak azért jött ide Shangri-Lára, hogy megkaparintsa a családi birtokot.

Éppen időben ért haza ahhoz, hogy ő is átélje, amint az öröksége elúszik. Az elmúlt tíz évben hivatásos katona lévén nem állt módjában elég pénzt összegyűjteni ahhoz, hogy kifizethesse az anyja adóhátralékát. Ezért aztán a birtok eladása jelentette az egyetlen lehetőséget.

Erre a hétvégére nyolc érdeklődő jelentkezett ajánlattételre – Marc véleménye szerint egytől egyig szélhámos gazemberek, akik felőle nyugodtan meg is fulladhattak volna. De a Fókavadászoknál, a haditengerészet speciális egységénél eltöltött idő során mélyen belevésődött, hogy ne hagyjon senkit a sorsára, bármennyire utálja is az illetőt.

– Beszéljen hangosan! – utasította az ismeretlen nőt. – Úgy nem tévesztem el a földnyelvet akkor sem, ha a vízben gázolok.

– Oké! – hangzott a válasz. – De miről?

– Az mindegy. A lényeg, hogy halljam, merre van. Felőlem akár énekelhet is. Vagy mondjon egy verset!

Alig lépett párat a jéghideg vízben, már hallotta is, hogy a nő énekelni kezd. Szép hangja van, állt meg egy pillanatra, mert valahogy az ének is ismerősen hangzott. Mint egy kelta népdal…

Megrázta a fejét. A dallamnak nincs semmi jelentősége. Csak az számít, hogy a nő ne hagyja abba. Akkor ő hamarosan meg fogja találni. Nagyot sóhajtott és továbbindult.

Torie végtelen hálával figyelte a közeledő csobbanásokat, és néhány pillanat múlva már ki is tudta venni a feléje igyekvő alakot.

– Hála istennek! – kiáltotta. – Már attól féltem, hogy itt kell töltenem az éjszakát.

Amint a férfi közelebb lépett, ő azonnal fölismerte az arcvonásait. Ó, nem! Ez nem lehet igaz, kapott rémülten a homlokához.

– Marc Huntington vagyok, Mrs. Marino – állt meg a férfi mintegy két méterre tőle. – Marge, akit már ismer, az anyám.

A nő szíve vadul kalapálni kezdett. Mit keres itt ez a fickó? Legalább tizenöt éve annak, hogy utoljára látta. Csak annyit tudott róla, hogy valahol külföldön katonáskodik.

Most pedig itt áll előtte, meglehetősen morcos hangulatban…

– Hogy került ide? – kérdezte Marc. – És egyáltalán mi a csudát csinál?

Még szerencse, hogy a megmentője nem ismerte föl! Igaz, hogy is tehette volna? Ha valahol máshol futnak össze, valószínűleg ő sem ismer rá. A langaléta, igencsak jó beszélőkével rendelkező kamasz fiú gyaníthatóan észre sem vette őt, amikor legutoljára találkoztak.

Huntington homlokába hulló, sötét haja elbűvölő ellentétet alkotott a kristályosan kék, ellenségesen szikrázó szemével. Kétségtelenül ő volt a legvonzóbb férfi, akit Torié egész életében látott. Az asszony mély lélegzetet vett, de még mindig nem találta a megfelelő szavakat.

– Minden rendben? – kérdezte a másik.

– I… igen. Torie-nak hívnak. De gondolom, ezt amúgy is tudja. A barlangokat nézegettem. Aztán hirtelen leereszkedett a köd, és…

– A férje nagyon aggódott, amiért nem jelent meg a teánál. Mindenki magát keresi – szakította félbe Huntington türelmetlenül.

De hát neki nincs is férje! Illetve… Carl Marinóval úgy beszélték meg, hogy itt házastársakként mutatkoznak be. Ezt nem szabad elfelejtenie!

– Sajnálom, hogy kényelmetlenséget okoztam – mentegetőzött. A hajdan évekig körülrajongott fiú férfias kiadása egy pillanatra

kizökkentette őt a kerékvágásból, de aztán sikerült összeszednie magát. Folyton fejben kell tartania, hogy ez a fickó – miként a Huntington család valamennyi tagja – az ő esküdt ellensége, akiken minden módon győzedelmeskednie kell.

És most éppen ő sietett a megmentésére…

Enyhén szólva is kínos helyzet!

– Teljesen megfeledkeztem az időről.

Marc fitymáló pillantással mérte végig a Torie-n lévő rövid ujjú ruhát.

– Legközelebb hozzon magával egy kabátot is! – jegyezte meg nyersen. – Errefelé gyorsan lehűl a levegő.

Ezt persze maga is pontosan tudta, hiszen gyerekkorában a nyár minden napját ezen a parton töltötte. Igaz, jó tizenöt év eltelt már az utolsó ittléte óta, és idegességében nem gondolt rá, hogy valami meleg ruhát is hozzon magával.

– Jól vagyok – ismételte meg. – Visszakísér?

– Nem – felelte a férfi halvány kis mosollyal a szája sarkában. – Inkább vinni fogom.

– Tessék? – hátrált Torié egy lépést. – Azt nem teheti!

– Miért ne? Arra képeztek ki, hogy nehéz terheket is elbírjak. És maga meglehetősen könnyű súlyúnak látszik.

– Könnyű súlyúnak és őrültnek, igaz? – szikrázott föl dühösen a nő szeme.

– Ezt nem mondtam – húzta el a száját Marc. – A férje frászban van, mert azt hiszi, maga leesett az egyik szikláról. Ezért is szeretnék biztos lenni abban, hogy épségben visszaér. Jöjjön, legyünk túl rajta minél előbb! – intett a szárazföld felé.

Az asszonynak rögtön fölgyorsult a pulzusa, amint a férfi izmoktól duzzadó felsőtestére pillantott. Régen folyton arról álmodozott, hogy Marcot megérinti, de most ennek még a gondolatától is megrémült. Hiszen a férfi ellenség!

– Nem – rázta meg a fejét. – Majd megyek szépen maga után. Legföljebb megfogózkodom az… – Az ingébe, akarta mondani,

csakhogy a férfin még egy trikó sem volt, és a nadrágja korcába mégsem akaszthatta bele az ujját.

– Mibe? – mérte végig gúnyos tekintettel a másik. – Ne ellenkezzen, mondtam, hogy viszem.

– Azt már nem!

– Hallgasson ide! – mondta Marc a türelmét vesztve. – Itt nagyon erős az áramlat, könnyen kisodorhatja a nyílt víz felé. Én meg úszhatok majd maga után. Sokkal biztonságosabb, ha a karomba veszem és…

– Tényleg nincs más lehetőség? A férfi arca még az eddiginél is jobban elborult.

– Mi baja vele?

– Az, hogy maga félig meztelen.

– Ami azt illeti, maga sincs éppen túlöltözve – vetett rá Marc egy megsemmisítő pillantást. – És minél tovább várunk, annál rosszabb lesz a helyzet. Na, jöjjön már végre! Vigyázni fogok, megígérem.

Torie már valósággal forrt a méregtől, amiért ez a vadember meg sem próbálja az ő helyébe képzelni magát, és még csak gondolkodni sem hajlandó semmilyen más megoldáson. Ráadásul a következő pillanatban már oda is lépett hozzá, és minden teketóriázás nélkül fölemelte. Így aztán nem maradt más hátra, mint hogy a nyakába kapaszkodjon.

Őrülten izgalmas érzés volt, az már egyszer igaz, egészen megmámorosodott a férfi testéből áradó melegtől. Önkéntelen mozdulattal közelebb bújt hozzá, és a szemét lehunyva igyekezett elfelejteni, hogy ő volt az a srác, aki után egykor annyit epedezett.

Ezek az érzések azonban rögtön semmivé váltak, amikor Huntingtonék egy állítólagos bűntett miatt felmondtak az apjának, és családostól kidobták őt az otthonából is, tönkretéve ezzel valamennyiük életét. És mindezt egy mocskos hazugság miatt… Semmi sem volt már olyan, mint azelőtt, csak a harag és a fájdalom maradt változatlan.

Ahogy Marc belegázolt a vízbe, Torie észrevette, milyen nehezen tudja megtartani az egyensúlyát. Egyszer majdnem el is veszítette, ő pedig hangos sikollyal fúrta a vállába az arcát.

– Ne féljen, szorosan tartom – szólt a férfi élesen. – Mindjárt kiérünk.

Erre fel ő is megkockáztatott egy pillantást, de a sűrű pára miatt először semmit sem látott. Aztán lassan ritkulni kezdett a köd, és a távolban végre feltűnt a part.

– Meg is vagyunk – mondta Marc néhány perccel később, mielőtt leállította Torie-t a homokba.

Az asszony alig tudta palástolni a csalódottságát, olyan mennyei érzés volt azokban az erős karokban feküdni.

– Vegye föl! – nyújtotta oda neki a férfi a dzsekijét.

A ruhadarab nehéz volt ugyan, de még mindig tartotta a meleget. Amikor Torie visszafordult, látta, hogy Marc is felhúz egy hosszú ujjú inget. Csak most ötlött a szemébe a mellkasán végighúzódó forradás.

– Akkor is valami hasonló vitézséget művelt? – szaladt ki a száján a kérdés.

– Nem. Őrületes marhaságot csináltam – emelte rá Marc a tekintetét. – Akkor sérültem meg. Gondolom, nem nagyon szeretne ilyesmit átélni.

– Persze hogy nem… Köszönöm, amit értem tett. Nagyra értékelem. Úgy értem…

– Amit viszont én értékelnék nagyra – vágott a szavába jeges hangon a férfi - az néhány őszinte válasz lenne.

– Válasz? Mire?

– Például arra, hogy mit keres itt.

Torie-t újból elfogta a rettegés.

– Én… Meg akartuk magunknak nézni a birtokot. Hiszen eladásra kínálják.

A felelet csak egy néma fejbólintás volt

– Carl és én… nos, lehet, hogy megvásárolnánk. Ezért kaptuk a látogatási időpontot.

– Igen – döfte keresztül a férfi tekintete. – Ezért vannak itt, ahogy a hét másik érdeklődő is. Tudja, azt hittem, a ház az igazi látványosság. Esetleg a terasz vagy a kertben lévő vízesés. Maga viszont csak letette a cókmókját a hálószobában, és máris elment barlangokat nézegetni. A férje pedig szintén eltűnt, hogy a régi szőlőhegyen szimatoljon. Szóval elmondaná végre, miben sántikálnak?

Az asszony elgondolkodva ráncolta össze a homlokát. Észre sem vette, hogy Carl is elpályázott. Meglehetősen furcsán vehette ki magát, hogy ketten két különböző irányba indultak el.

– Semmiben – felelte aztán gyorsan, hogy ne keltsen gyanút. – Mindkettőnket nagyon érdekel a birtok környéke is. Nemrég hallottam a barlangokról, és meg akartam nézni őket.

Marcot szemlátomást nem nagyon győzte meg a válasz.

– Nem a barlangok jelentik itt a legnagyobb attrakciót. Az eltelt évszázadok során többnyire csempészek használták őket, és többé-kevésbé ma is ez a helyzet. Talán maga is elrejtett ott valamit? – tette hozzá élesen.

Torie kis híján hangosan fölnevetett, de aztán észrevette, hogy a másik egyáltalán nem viccel.

– Ha így lenne, aligha árulnám el, nem gondolja?

Alighogy kimondta, már meg is bánta ezt a kérdést. Maradj barátságos, intette magát. Tartogasd a haragodat későbbre, amikor elérkezett rá az idő!

– Szeretnék mindent megnézni – folytatta jóval kedélyesebb hangnemben. – Csodálatosnak tűnik ez a birtok.

– Az is – villant meg a tengerkék szempár. – És sokkal értékesebb annál, mint amit az anyám kér érte. De úgy érzem, ezt maga is tudja.

A hirtelen mennydörgés mintha csak hangsúlyozni akarta volna az utolsó szavakat. Aztán egyik pillanatról a másikra ömleni kezdett az eső, és Torie-n újra végigfutott a jeges borzongás.

2. FEJEZET

– Amint megritkul a köd, nyomban elered az eső – fújt egyet Huntington mogorván. – Jöjjön, húzódjunk valami fedél alá, mert így nem jutunk át a dűnéken – mutatott egy körülbelül százméternyire fekvő fészerszerűség felé.

A sufni szerencsére nem volt bezárva, s ők nevetve-kifulladva, csuromvizesen estek be az ajtón.

– Most már nem tart sokáig – mondta a férfi elkomolyodva. – Addig leülünk és várunk.

A fészer egyik sarkában különféle szerszámok hevertek, a másikban kaviccsal és tőzeggel tömött zsákokat halmoztak föl. Lezöttyentek az egyikre, és úgy hallgatták a tetőn doboló esőt. Egyikük sem mondott semmit, de különben sem nagyon értették volna egymás szavát.

Marc elfordult, és kinézett az egyik aprócska ablakon, így Torienak módja nyílt rá, hogy az eddiginél alaposabban is megszemlélje. Újra megborzongott, de ezúttal nem a hidegtől. Lassanként világossá vált előtte, hogy ez a dolog korántsem lesz egyszerű. Tizenöt éven keresztül utálta és átkozta magában a Huntingtonokat – kétségbeesetten keresve a lehetőséget, hogy tisztára mossa az apja nevét, és mindent újra rendbe hozzon.

Most azonban egy kissé minden más fényben tűnt föl, mint eddig. Ha sikeres akar lenni, okosan kell cselekednie. És mindenképpen maradnia kell…

Elvégre Huntingtonék is csak olyan emberek, mint a többi, ami persze nem zárja ki, hogy ne követhettek volna el bűncselekményt.

Itt van például Marge, Marc anyja. Amikor Carl meg ő megérkeztek, és átmentek a verandán a bejárathoz, valósággal a torkában dobogott a szíve. Aztán kinyílt az ajtó, és egy alacsony,

vörös hajú, egyszerű nadrágkosztümöt viselő nő kifejezetten meleg mosollyal üdvözölte őket. A legkevésbé sem hasonlított arra a szörnyetegre, aki Torie emlékeiben élt.

Shayla, Marc nővére mutatta meg nekik a szobájukat. Ő persze még mindig ugyanolyan proccosnak és beképzeltnek tűnt, mint régen, de azt meg kell adni, nem keltett szívtelen vagy éppen embertelen benyomást.

Ami Torie-t igazán meglepte, az volt, hogy az öccse még mindig itt lakott.

Mindössze a legidősebb Huntington nem volt már jelen, akinek pedig a legtöbb bűn száradt a lelkén. Úgy hírlett, évekkel ezelőtt megfulladt egy vitorlásbaleset során. Torie meglehetősen nehezen tudott csak beletörődni, hogy éppen őt nem vonhatja már soha többé kérdőre.

Folyton arról ábrándozott, hogy eljön Shangri-Lára, és megtalálja az apja ártatlanságát igazoló bizonyítékokat – amelyeket aztán diadalmasan Marge és Shayla orra alá nyom. Számtalanszor elképzelte, hogy azok ketten zokogva kérnek tőle bocsánatot, ő pedig megparancsolja nekik, hogy haladéktalanul fogalmazzanak meg egy nyilatkozatot, és juttassák el a helyi lap szerkesztőségébe. Ez természetesen kisebb botrányt fog majd kiváltani, melynek elsimításaképpen a polgármester fényes ünnepséget rendez a tiszteletükre, és átnyújt neki egy emléktáblát, amelyet ő azonnal elvisz magával Los Angelesbe, hogy megmutassa az édesanyjának.

Nemrég azonban megtudott valamit, ami meglehetősen kérdésessé tette a reményei beteljesülését. Lehet, hogy sokkal több minden van a dolog mögött, mint eddig gondolta? Végül is azért utazott ide, hogy ezt kiderítse.

Az eső időközben alábbhagyott kicsit, és Marc, mintha csak erre várt volna, újra feléje fordult.

– Meséljen egy kicsit Carlról! – mondta hirtelen. – Mióta a felesége?

Torie zavartan köszörülte meg a torkát. Hazudni nem akart, de nemigen akadt más választása.

– Nem olyan régóta – felelte megjátszott vidámsággal.

– Aha. Szóval, friss házasok.

A nő szája különös mosolyra húzódott. A maga részéről egyetlen nő férjeként sem tudta Carlt elképzelni, hiszen a fickó szőröstül-bőröstül üzletember lévén köszönő viszonyban sem volt az érzelmekkel. Az, hogy elkísérte őt, a megállapodásuk része volt. Úgy kellett tenniük, mintha házasok lennének, hogy az ittlétük semmiképpen ne ébresszen gyanút Huntingtonékban.

– Van gyerekük?

– Nincs.

– Persze ha folyton külön hálószobában alszanak…

– Carl nagyon erősen horkol – mondta Torie elpirulva, noha ezt hozta fel indoklásul akkor is, amikor az idejövetelüket intézte.

– Carl jó pár évvel idősebb magánál, ugye? – szűkült össze Marc szeme.

Torie elengedte a füle mellett a kérdést, s mivel egyszerre nagyon kényelmetlennek találta a zsákon való ülést, fölállt és kinyújtózkodott.

– Hol ismerkedtek meg?

Az asszony keze remegni kezdett. Ha ez így megy tovább, Marc hamar át fog látni a mesterkedésein. De én sem adom ám föl könnyen, határozta el.

– Nos… Felkért, hogy szervezzek néhány estélyt az ügyfelei tiszteletére.

- Maga rendezvényszervező?

– Olyasféle. Mindegy, hogy szűk vagy tág keretek között, de mindenből kihozom a legjobb eredményt.

– Erre magam is fogadnék – mosolyodott el gúnyosan a férfi. – Szóval rendezett neki egy partit, és beleszeretett.

– Úgy valahogy.

Legfőbb ideje megmutatnom neki, hogy másként is tudok beszélni, fordult szembe vele Torie szikrázó tekintettel.

– Mi ez, talán valami kihallgatás? Miért érdekli magát annyira a magánéletem?

Marc arca furcsa grimaszra húzódott. Igen, talán kissé valóban messzire ment. De minden látogatót gyanakvással fogadott, aki csak a nyakukba szakadt ezen a hétvégén. A legutóbbi alkalom, amikor ennyi idegen járt náluk, röviddel az apja halála után történt…

Az öreg azért fulladt meg, mert fölborult vele a vitorlás. S amint híre ment, hogy a „Don Carlos kincsének” nevezett aranyakat is magával vitte a mélybe, valósággal ellepték őket a szerencselovagok. Senki sem hitte el közülük, hogy az évszázadok óta a család tulajdonában lévő spanyol aranykincs a gazdájával együtt a tengerbe esett. Mindegyikük abban bízott, ha elég sokáig keresgél, meg fogja találni a rejtekhelyet.

A leginkább frekventált vidék természetesen a barlangok környéke volt – hiszen valaha az aranyakat is ott találták meg. Nyilvánvalónak látszott, hogy ugyanoda dugták el, ahol először fölfedezték. Apja halálát követően a kincsvadászok minden szegletet átkutattak, de találni nem találtak semmit. Igaz, az öreg megírta a búcsúlevelében, hogy „Don Carlos kincse” oda került vissza, ahonnan származott: a tengerbe.

Hamu a hamuhoz, por a porhoz, a spanyol dukátok pedig Neptunuszhoz…

Nyilvánvaló, hogy ez a csinos kis nőcske is az aranypénzeket kereste a part menti barlangokban. Különben miért rohant volna oda olyan eszeveszetten? Úgy is néz ki, mint egy hamisítatlan kincsvadász – legalábbis ami a belőle sugárzó reménykedést illeti…

Marc fürkészve nézett Torie szemébe, majd lassanként elmosolyodott.

– Csak beszélgetni próbáltam – felelte kitérően. – De most már jobb lesz, ha megyünk. Azt hiszem, elállt az eső.

Elindult kifelé a pajtából, és a nő megadóan, szó nélkül követte. Igaz, Marc olyan nagy léptekkel haladt át a dűnéken, hogy csak a legnagyobb fáradsággal tudott a nyomában maradni.

Körülbelül félúton lehettek, amikor a férfi végre megállt, hogy bevárja. Aztán a sziklákon álló nagy, fehér épület felé intett.

- Azon tűnődöm, miben mesterkedhet – mondta inkább csak önmagának - Vajon mi járhat a fejében?

– Kinek a fejében? – kérdezte Torie, noha meglehetősen biztos volt benne hogy a fiatal Huntington az anyjáról beszél.

– Kerülgeti, kerülgeti – dünnyögte a férfi valahová a távolba nézve de középre sose ér.

A nő értetlenül pillantott rá, de valahogy mégis ismerősen csengtek neki ezek a szavak.

– Régi mondás – mosolyodott el a másik, majd továbbindult, ezúttal szerencsére egy kicsit lassabban. Nemsokára maguk mögött hagyták a dűnéket.

– Nos, kedves Mrs. Marino – fordult feléje különös hangsúllyal a férfi. – Azt hiszem, jobb, ha most elválunk.

– Maga nem jön be a házba?

– Még nem. Van egy kis dolgom valahol máshol.

– Értem. Akkor majd később találkozunk.

– Magam is attól tartok – felelte Marc csípősen, s mielőtt Torie kitalálhatta volna a hirtelen hangulatváltozás okát, közelebb lépett, és mindkét kezével megragadta a kabát gallérját, mintha csak meg akarta volna igazítani.

– Még mindig azt szeretném tudni, mit keresett ott a barlangoknál – sziszegte. – Elmondja most, vagy megvárja, amíg utánajárok?

– Semmit – tört ki idegesen a nő. – Csak a környéket akartam földeríteni. Szeretem a partot, és…

A férfi arcán furcsa, kifürkészhetetlen árnyék suhant át.

– Mondja csak, nem ismerem én magát valahonnan?

Torie-nak rögtön a torkában kezdett dobogni a szíve.

– Nem hinném – válaszolta gyorsan. – És most, ha nem bánja, inkább bemennék.

– De igen, bánom – húzta közelebb Marc. – És figyelmeztetem, nem engedem, hogy Shangri-Lát tönkretegyék. Minden alkalmat meg fogok ragadni, hogy magát vagy bármelyik más érdeklődőt kiejtsem a versenyből.

A nőt annyira megdöbbentették ezek a szavak, hogy csak Carl kiáltására tért valamennyire magához.

– Torie! Hála istennek, hogy nem történt semmi bajod! – jelent meg a „férje” a lépcső tetején.

Marc még mindig nem engedte el a kabátja gallérját. Az arckifejezése egyértelműen arról árulkodott, hogy afféle magának való ember módjára senkiben sem bízik meg igazán. A nőnek összeszorult a szíve, mert furcsamód újra elfogta utána a vágyódás. Valakinek meg kellene őt tanítania, hogy bízni tudjon az emberekben. Csakhogy ez a valaki sajnos nem ő lesz…

Egész idáig hazudott neki! Ha a férfi rájön, végképp elfordul majd tőle.

– Magán lesz a szemem, Mrs. Marino! – figyelmeztette Marc, miután elengedte. – Ezt ne felejtse el! – tette hozzá, majd sarkon fordult és elindult a melléképületek felé.

Na, bumm, sóhajtott Torie. Most kivételesen Marc Huntington fogja őt figyelni. Éppen fordítva, mint régen, amikor reggeltől estig ő leselkedett utána.

Az ajkába harapott, hogy hangosan föl ne nevessen.

Carl ebben a pillanatban ért oda hozzá. Magas, karcsú termetével és sűrű, gesztenyebarna hajával ő is meglehetősen vonzó férfinak számított, ha a szó kissé régimódi értelmében is. Most azonban a megszokott önbizalom helyett jószerével csak zavar látszott rajta. Lehet, hogy Marc őt is megfenyegette azzal: szemmel fogja tartani?

– Mit csinálsz itt? – kérdezte a távozó után nézve. – Mindent tönkreteszei, ha kikezdesz ezzel az alakkal.

– Éppen megmentett – lépett hátra Torie sértődötten. – Ugyanis komoly veszélybe kerültem.

– Hol jártál? – pillantott rá Carl döbbenten.

– Na és te? – húzta össze magán Torié a kabátot. – Úgy tűnik, fönt a szőlőhegyen. Azt hittem, téged inkább a ház érdekel.

Egészen megijesztette a férfi arcára kiülő bűntudatos kifejezés. Carl gyorsan belekarolt és a lépcsőhöz vezette. Mindenképpen el akarta kerülni, hogy gyanút keltsenek, és valaki rájöjjön, hogy ők valójában csak üzlettársak.

– Tartsd magad távol tőle! – mondta, miközben hátrapillantott a válla fölött.

– Különben komoly nehézségeket okozhat nekünk.

– Marc Huntingtonnak hívják – jegyezte meg Torie arra az esetre, ha Carl még nem tudná. – Marge Huntington fia.

– Remélem, nem ismert föl téged – riadt meg a férfi, aki mindent tudott Torié gyerekkoráról.

– Nem, azt hiszem, nem. Azt gondoltam, jó viszonyba akarsz kerülni vele. Biztosan sokat tud a birtokról, és talán más az álláspontja is, mint az anyjának – mondta a nő, de aztán eszébe jutottak Marc iménti szavai. Lehet, hogy mégis az lenne ajánlatosabb, ha Carl távol maradna tőle.

– Jobb, ha magam derítem föl a területet – rántott egyet a vállán a férfi. – És ebben te fogsz nekem segíteni.

– Igazán?

– Úgy bizony! Mit gondolsz, miért hoztalak magammal? Itt nőttél föl, jól ismersz minden titkot. Igaz, kedvesem?

Közben fölértek a verandára, és Marge Huntington már nyitotta is előttük az ajtót. Torie nagy megkönnyebbüléssel hallgatta, mennyire aggódott érte mindenki, mert így nem kellett törődnie Carl meglepő kijelentésével. De még akkor is ez a mondat járt a fejében, amikor öltözni kezdett a vacsorához.

Ismersz minden titkot…

Megborzongott. Itt az ideje, hogy végre szembenézzen a tényekkel. Carl miatt fölösleges idegeskednie, hiszen neki köszönheti a lehetőséget, hogy Shangri-Lára egyáltalában visszajöhetett. S ha továbbra is házastársaknak adják ki magukat, a férfinak valóban nagyobb lehet az esélye, hogy megszerezze a birtokot.

Csakhogy valószínűleg más is lappang itt a dolgok hátterében. Nem véletlen, hogy Carl annyit faggatta őt a gyerekkoráról. Vajon mi az, ami ennyire fölkeltette az érdeklődését?

A szoba, amelyet kapott, túlságosan rózsaszín volt az ízlésének, de a régimódi mennyezetes ágy és a szív alakú párnák mégiscsak bizonyos bájt kölcsönöztek neki. Ami pedig ennél sokkal lényegesebb volt: saját fürdőszoba és erkély is tartozott hozzá.

Letette a székre a Marctól kapott kabátot, majd kilépett az erkélyre, és a korlátnak támaszkodott. A fák mögül éppen idelátszott annak a kis háznak a piros cserepekkel borított teteje, ahol valaha a szüleivel élt.

– Újra itt vagyok – suttogta elszorult torokkal. – És rá fogok jönni, mi történt valójában, amikor apámat kitettétek az állásából. Igen – vetette hátra eltökélten a fejét. – Felelnetek kell a kérdéseimre!

Shangri-La…

Bár a név a titokzatos kelet hangulatát idézte, a birtok a kaliforniai tengerpart központi részén feküdt, és ennek megfelelően is nézett ki. A mintegy százéves épületegyüttest egy sziklaszirtre építették.

Torie csalódottan állapította meg, hogy a csodálatos rózsakert, Mr. Huntington egykori büszkesége mára már teljesen elvadult, mint ahogy eltűnt a partra vezető ösvényt szegélyező hosszú léckerítés is. A feljáró köré új épületeket húztak, a teniszpálya pedig egy nagy úszómedencének adta át a helyét.

A nőt hirtelen furcsa, üres érzés fogta el. Visszament a házba, és végigballagott a folyosón.

A konyhába érve vissza akart fordulni, de váratlanul Marc tűnt föl a küszöbön.

– Keres valamit?

– Csak inni szeretnék – felelte megmagyarázhatatlan bűntudattal, mire a férfi kivett a szekrényből egy poharat, és megtöltötte a mosogató mellett álló korsóból.

– Nem a férjével kellene inkább törődnie? – kérdezte gúnyosan, miután átnyújtotta neki az italt.

– A férjemmel? – Különös… Marc közelében ő mindig megfeledkezett az állítólagos házastársáról. Elmosolyodott. – Nem. Carl teljesen önálló.

– Akkor igazán szerencsésnek tarthatja magát.

Torie válasz nélkül hagyta ezt a megjegyzést, és csalódottan indult vissza a szobájába. Nevével ellentétben Shangri-La csöppet sem tűnt neki most paradicsomi helynek. Ahhoz túlságosan is ellentétes érzelmek tomboltak benne.

Vacsora alatt végig a többi lehetséges vevőt figyelte: Tomot, a joviális texasit, aki folyton rázkódott a nevetéstől. Lylát, a finoman kifestett, vonzó Los Angeles-i özvegyet, aki mindenkivel olyan magas lóról beszélt. Androst, a görög restaurátort és hozzá hasonlóan barátságos kinézetű feleségét. Phoebe-t, a dús idomait mélyen kivágott ruhájával hangsúlyozó szőkeséget és Franket, a komor tekintetű ingatlanközvetítőt.

Az asztal átellenes végén ülő Marge Huntington kiválóan alakította a vendéglátó szerepét. Anekdoták tucatjaival szórakoztatta a jelenlevőket, miközben jólétükről is gondoskodott. Alig tűnt idősebbnek, mint tizenöt évvel ezelőtt.

Bár Torie nagyon tartott ettől a találkozástól, a háziasszony sem ismerte fel őt. Persze nem csoda, hiszen már egyetlen vonásában sem emlékeztetett arra a hajdani kövérkés, folyton petrezselymet áruló, félénk kislányra.

Most magas volt, karcsú, és sokkal öntudatosabb. Marge Huntington közelsége mégis idegesítette. Ha a pillantásuk összetalálkozott, a szíve rögtön gyorsabban kezdett verni a

megszokottnál. Vajon Marge is emlékszik még azokra az időkre? Nem valószínű. Annál ő jóval önzőbb természetű. Ameddig a középpontban lehet, senki és semmi másra nincs szüksége.

Marc ezzel szemben nagyon is keresztülhúzhatja a számításait.

A vacsorát mindazonáltal nagyon ízletesnek találta, s ebben az sem zavarta meg, amikor észrevette, hogy a háziasszony és a komornyik, egy középkorú, Jimmy nevű ember időnként feltűnően bizalmas pillantásokat vált egymással.

Marge mosolyogva hordozta végig a tekintetét vendégein.

– Azt kívánom, hogy önök is ugyanúgy megszeressék Shangri-Lát, ahogy mi. Nézzenek szét kedvük szerint a kertben, a szőlőhegyen és a sziklákon. Menjenek be a városba, tegyenek egy kis bevásárló körutat. S ha úgy döntenek, hogy letelepednek itt, meg fogják látni, mennyire megváltoztatja és megszépíti majd az életüket ez a vidék.

– Nyilván arra számít, hogy egyikünk a maga életét is gazdaggá teszi majd egy csinos ajánlattal – fakadt hahotára újra a texasi.

– Természetesen – felelte Marge rezzenéstelen arccal. – Végül is ezért gyűltünk össze, nem igaz?

A nevetés halvány visszhangot keltve hullámzott végig az egybegyűlteken, de nagy kacagás nem lett a dologból, hiszen valamennyien egymás vetélytársai voltak.

Aztán hirtelen történt valami, amitől Torie-nak végigfutott a hátán a hideg. Marc jelent meg keresztbe font karral a küszöbön, tekintetét hidegen az ő szemébe fúrva. Úgy nézett ki, mint aki éppen azt akarja eldönteni, ki a jó és ki a rossz a jelenlévők közül. És őt minden jel szerint a második kategóriába sorolta

Furcsa… Régen Marc Huntington egyetlen pillantásától is világgá futott volna. De hát változnak az idők. Úgyhogy most csak koccintásra emelte a poharát, és magabiztosan elmosolyodott.

A férfi természetesen nem viszonozta a mosolyát. Nyilvánvalóan azokat a lehetőségeket kereste, amelyekkel meghiúsíthatja az anyja

terveit. Csakhogy ez Torie-t nemigen izgatta, hiszen neki megvoltak a saját elképzelései.

Marc tekintete végigsiklott a vendégeken. Meg volt győződve róla, hogy mindegyiknek akad valami rejtegetnivalója. Egyiküket sem tévesztheti tehát szem elől.

Vagy egyszerűen ő lett paranoiás? A fronton töltött idő természetesen rajta is nyomot hagyott. Vigyáznia kell, mert hallott egy-két bajtársáról, akik azóta is üldözési mániában szenvednek. Most azonban mégis az volt a legnagyobb problémája, hogy nem tudta Torie-ról levenni a szemét. Ez a nő egyszerűen elbűvölte, és ő képtelen volt védekezni ez ellen az igézet ellen.

Pedig nem bízott benne, Carlban pedig még annyira sem. Meg is kérte az egyik régi barátját, aki a rendőrségen dolgozott, hogy nézzen utána egy kicsit. A fickó tényleg úgy festett, mint valami szélhámos, és ő a legjobb akarattal sem tudta elképzelni, hogy egy olyan nő, mint Torie, hogyan élhet együtt vele.

De mi köze hozzájuk? Hiszen esze ágában sincs ebbe az asszonyba beleszeretni. Örült, hogy sikerült kihevernie az utolsó kapcsolatát.

Haditengerész volt, a fenébe is! Keresztül-kasul bejárta az egész világot, és átvészelt egy rakás szörnyűséget. Bőven akadt közben nőkkel is dolga, és továbbra is alaposan ki akarta élvezni a legényéletet.

Azzal azonban nem számolt, hogy Shangri-Lára való visszatérésekor valósággal megrohanják majd az érzések. A birtok fenséges szépsége, az ő kölyökkora, az apjával meg a testvéreivel töltött idők emlékei a lelke mélyéig fölkavarták.

A tekintete újra Torie-ra vándorolt. Mutatós ez a nő, az kétségtelen. Minden vonása életörömről és intelligenciáról árulkodik. De volt benne még valami, ami megragadta a fantáziáját. Néha olyan különös kifejezés jelent meg az arcán, amelyet nem tudott megmagyarázni. Szomorúság lett volna? Sajnálkozás? Vagy esetleg félelem?

Egyet azonban biztosan tudott: ez az asszony egyáltalán nem szívelte Carlt. Lehet, hogy szeret valakit, de az nem ez a fickó. Erre Marc akár mérget is mert volna venni. És most egyszerre elfogta a féltékenység.

Ugyan, ez nevetséges, húzta el a száját. Rendben, azt elismeri, hogy vonzódik a nőhöz. Torie azonban férjes asszony, s ha nem is szereti Carlt, az ő számára mindenképpen tabu.

Azonkívül bízni sem tud benne, mert bármikor beszélgetnek egymással, folyton hazudik. Az más kérdés, hogy még a hazugságai is annyira kedvesek…

Ez nem lehet igaz, fújt egyet dühösen. Le kell ráznia magáról ezeket az érzéseket, mielőtt még túl késő lenne!

Az anyjára nézett – aki tulajdonképpen nem is volt az anyja. Megkövetelték tőle, hogy így nevezze, de ez még mindig fölöttébb nehezére esett. Marge valójában a mostohája volt. Ő és Shayla Marc vér szerinti anyjának a halála után léptek csak be az életükbe. Most pedig úgy tartja itt a kezében az ügyeket, mintha ez lenne a legtermészetesebb.

Shayla és ő mindig is hadilábon álltak egymással. De mivel a lány volt az idősebb, a bátyjával, Rickyvel együtt kénytelen volt valahogy összeférni vele.

Szegény Ricky! Mindig ő volt az áldozat. Marc néha még most is azon tűnődött, hogy bírta ki olyan sokáig. Bárcsak többet tehetett volna érte! Akkor a bátyja talán még mindig életben lenne…

Persze semmi értelme azon töprengeni, mi lett volna akkor, ha másként alakulnak a dolgok. Ahogy visszatért Shangri-Lára, keserűen állapította meg, hogy mostohaanyja és Shayla arra készülnek, hogy végképp megsemmisítsék a Huntingtonok hagyatékát. Az ő véleménye szerint ugyanis nem létezett akkora összeg, amely kifejezhette volna a birtok értékét. Márpedig a két nő mindent ki akart árusítani, hogy aztán vidáman éljenek a Bahamákon.

Márpedig ő nem hagyja a dolgot annyiban! Ő az utolsó igazi Huntington, és minden eszközzel meg fogja akadályozni ezt az adásvételt!

3. FEJEZET

– Na, nincs kedve nekilátni a maradéknak? – kérdezte gúnyosan Torie, amikor a vacsora végeztével elsétált Marc mellett.

– Nem hiszem, hogy ez a kapzsi banda hagyott itt bármi ehetőt – dünnyögte a másik.

A nő nem akart tovább itt időzni, de a férfi kék szemében lévő kifejezés mégis megállította.

– Mindig ragaszkodom a szabad választáshoz – fűzte hozzá Marc gőgösen. – Különben részt sem veszek a játékban.

Torie elpirult. Ennek a csirkefogónak már megint sikerült őt kihoznia a sodrából. Lenyelte a nyelve hegyére tolakodó csípős megjegyzést, hátrasimította a haját, és továbbindult, de minden lépésnél a hátán érezte a másik tekintetét.

Azért jött Shangri-Lára, hogy tisztára mossa az apja nevét. Ez pedig azt jelenti, hogy alaposan körül kell itt szaglásznia. Úgyhogy semmi okot nem adhat Marcnak arra, hogy a férfi szemmel tartsa őt.

Úgy döntött, kimegy a teraszra, és csatlakozik a többiekhez. Időközben elállt már az eső, és lassan derengeni kezdett az ég. Marge azt javasolta a társaságnak, kísérjék le a partra, ahol megmutathatja nekik a csónakházat és a hajóhidat is. Torie csak akkor vette észre, hogy Carl újra kereket oldott, amikor már az egész csapat útnak indult.

– Egy pillanat, máris visszajövök – mondta Marge-nak. – Fölszaladok a kiskabátomért.

Amint belépett az előcsarnokba, tompa zajt hallott a könyvtár felől. Bekukkantott az ajtón, és Carlt pillantotta meg, aki éppen a faburkolatot kopogtatta.

– Nocsak, valami titkos kijáratot keresel? – kérdezte élesen.

A férfi bosszús arccal fordult feléje.

– Csak a rejtett hibákat akarom földeríteni – felelte kevéssé meggyőzően.

– Azt ugyan nyugodtan megspórolhatod magadnak. Ez a ház több mint száz éve áll már épségben. Ha megveszed, kikérheted a szakemberek tanácsát.

– Természetesen – borult el Carl arca, majd sóhajtva közelebb lépett, miközben újra körülpillantott a helyiségben. – Az ilyen régi házakban rendszerint akad néhány rejtett fülke meg járat. Nem tudsz véletlenül ilyesmiről?

– Nem – csóválta meg a fejét Torie. – Gyerekkoromban egyszer sem jártam ebben a házban. Apám dolgozott itt, nem én. Mi a kapu melletti épületben laktunk. Még a verandára se tettem soha a lábam.

A férfi az egyik sarokban álló vitrinre mutatott.

– Akkor azokat a spanyol aranydukátokat sem láttad, amelyeket ebben őriztek?

A nő az üres, meglehetősen vigasztalan látványt nyújtó bútordarab felé fordította a tekintetét. Vajon miért hagyták ennyi éven át itt porosodni a háziak? Azt hitték talán, hogy „Don Carlos kincse” egy nap újra előkerül?

– Nem, nem láttam – felelte halkan. – Legalábbis nem itt.

Az előcsarnokból hirtelen éles zaj hallatszott, s néhány másodperccel később a meglepett arcú Jimmy jelent meg a küszöbön.

– Lehozom a dzsekimet – mondta Torie Carlnak, miután barátságos mosollyal üdvözölte a komornyikot. – Menj addig előre a többiekhez! A régi csónakházat akarják megnézni. Talán téged is érdekelni fog.

Nem várta meg, amíg a másik kettő beszédbe elegyedik, hanem fölsietett a szobájába. Marc kabátja még mindig ott volt a széken. Arra gondolt, ideje lenne visszaadnia neki.

De már a következő pillanatban azon kapta magát, hogy fölveszi, és odaáll benne a tükör elé. A dzsekin még mindig érződött a férfi

illata, és egy másodpercre az is eszébe jutott, milyen érzés volt a karjában lenni…

– Nyugodtan megtarthatja – hallatszott egy mély hang a fürdőszoba felől.

Torie rémülten fordult meg. Marc állt a küszöbön, egy csavarkulccsal a kezében. A nő zavartan érezte, hogy megint elpirul, és gyorsan levetette az idegen ruhadarabot.

– Mit keres itt? – kiáltotta fölháborodottan.

– Csak a lefolyót javítottam meg – mosolygott gúnyosan a férfi.

– Gyűlölöm! – dobta le a földre Torie a kabátot.

– Meg tudom érteni – húzódott még szélesebbre a másik mosolya.

– Én csak… – kezdett volna magyarázkodni a nő, miért nézegette magát az előbb a tükörben, de aztán inkább letett erről az amúgy is hiábavaló próbálkozásról. – Igazán szólhatna, mielőtt mások fürdőszobájába tolakodik.

– Ezért is jöttem ki – vonta meg Marc hanyagul a vállát. – Viszont el kell ismernem, hogy maga sokkal csábosabban néz ki abban a dzsekiben, mint én. Tényleg megtarthatná.

– De nekem nem kell! – hajolt le Torie, és odadobta neki a kabátot. – Mondja meg őszintén, hogy mit keresett itt! Csak nem azokra a kérdésekre kereste a választ, amelyekről nemrég beszélt?

– Miért? – rándult meg a férfi szemöldöke. – Maga szerint találnék néhányat?

– Árulja el maga!

– Nem a holmija közt kotorásztam, higgye el – felelte Huntington türelmesen. – És a jövőre nézve sem forgatok ilyesmit a fejemben. – Egy pillanatra úgy tűnt, a megfelelő szavakat keresi. – Nem lenne kedve most egy-két dologra válaszolni? Akkor biztosan nem jönnék kísértésbe, hogy egyszer alaposabban körülnézzek.

Torie fürkésző tekintettel figyelte az arcát. Mit keres vajon? Tényleg azt hiszi, hogy ő is csak egy szélhámos a sok közül? Vagy hogy Carl valami rosszban sántikál? Ámbár Carllal ő maga sem volt egészen tisztában…

– Semmi akadálya – felelte tárgyilagosan. – Ami azt illeti, mindketten föltehetünk egymásnak néhány kérdést. Aztán majd meglátjuk, maga megérdemli-e, hogy válaszoljak.

– Ahogy azt is, hogy én hihetek-e magának, vagy sem – nézett rá a férfi elgondolkodva, majd óvatosan letette az asztalra a csavarkulcsot. – Nos, rendben. Vágjon bele!

– Először is azt szeretném megtudni, miért viselkedik olyan közönségesen.

– Jellemző – hajtotta hátra Marc sóhajtva a fejét. – Erre a kérdésre nem válaszolok.

– Akkor ezennel befejezettnek tekintem a bizonyítási eljárást – szegte előre Torie dacosan az állát.

– Az érzelmeket hagyjuk ki a dologból. Kérdezzen valami mást!

– Halljuk: mi foglalkoztatja?

A férfi elgondolkodva dugta zsebre a kezét.

– Miért mondta azt, hogy férjnél van?

Torie szíve rögtön a torkában kezdett dobogni, és a keze akaratlanul is ökölbe szorult. Erre most mi a fenét válaszoljon?

– Szóval hazugnak nevez? Pedig nincs rá semmi bizonyítéka.

– Nem is kell ide semmiféle bizonyíték. Elég a józan ész és az éles szem. Néhány erre utaló körülményt készséggel fölsorolhatok.

A nő rémülten fordította el róla a tekintetét. De mielőtt még bármi az eszébe juthatott volna, éles kiáltás hangzott föl a part felől. Marckal a nyomában azonnal kiszaladt az erkélyre, és a hang irányába nézett.

– Már jönnek is visszafelé – jegyezte meg a férfi. – Úgy fest, lekéste a csónakházi szemlét.

Nyugaton éppen most ment le a nap. A vörös és bíbor árnyalataiban pompázó égbolt drámai kontrasztot alkotott az óceán ezüstösen csillámló habjaival

Marc fáradt mozdulattal dörzsölte meg a szemét, majd lassan a fejét kezdte csóválni.

– El is felejtettem, mennyire szeretem az itteni naplementéket…

– Régóta nem járt már idehaza?

– Úgy valahogy. Majdnem mindig külföldön voltam.

– Mikor szerelt le a haditengerészettől?

– Már jó ideje. De csak két napja jöttem haza. – A férfi szája furcsa kis mosolyra húzódott. – Tíz évig voltam távol, de ez a látvány még most is pontosan olyan, mint régen. Pedig az ember azt hinné, a föld is viseli a maga sebhelyeit… – Megrázkódott, aztán megvonta a vállát. – Még mindig nem értem, miért jelent olyan sokat nekem ez a hely. Nézze csak! – mutatott a rózsakertben álló kiskapura. – Akkor ment tönkre, amikor megmondtam a barátnőmnek, hogy nem vagyok alkalmas a házasságra. Először lekevert egy pofont, aztán úgy bevágta a kaput, hogy az majdnem kifordult a sarkából.

Torie hiába törte a fejét, sehogy sem jutott az eszébe, ki volt akkor Marc barátnője.

– De azért túlélte.

– Többé-kevésbé igen – nevette el magát a férfi. – Látja azt a kőrakást ott a tölgyfa mellett? A bátyámmal ott temettük el Neville-t, a kutyánkat.

– Ó…

Ricky két évvel volt idősebb Marcnál, de akkoriban sokkal visszafogottabbnak és félénkebbnek tünt nála. Vajon mi lett belőle?

– Hol él most a bátyja?

Marc nem válaszolt rögtön, és a hangja nagyon érdesen csengett, amikor megszólalt.

– Meghalt valamivel több mint tíz évvel ezelőtt. Alig hinné az ember, hogy már olyan régen volt.

– Ó, nem! – kiáltott föl a lány rémülten. Micsoda szörnyűség! És ő semmit sem tudott erről a megrázó esetről. Igaz, Ricky sohasem jelentett neki semmit. Gondolatban persze sokszor megátkozta, hiszen ő is az ellenségeihez, a Huntingtonokhoz tartozott. De ez így mégsem tisztességes. Végtére is a múltja része volt.

Mennyien elmentek már a régiek közül! Ricky, Marc apja, az övé… Torie szeme könnybe lábadt, és önkéntelen mozdulattal a szája elé kapta a kezét.

Marc elképzelni sem tudta, miért rázta meg őt ennyire a bátyja halála. Nyilván ez is a már korábban fölfedezett bűbájosság része, amivel Torie újra és újra képes meglepni őt.

Elfordult, és még egyszer végighordozta a tekintetét a tájon. Közben azon gondolkodott, hogyan lehetne ezt a kényes témát ártalmatlanabbra változtatni.

– Abban a piros cserepes házban lakott régen a komornyikunk – mondta, hogy elterelje a nő figyelmét. – Volt egy kislánya, aki állandóan fölmászott az almafára, amikor a fészer mellett mostam a kocsimat. Rengeteg almát evett, s amint elmentem, teledobálta csutkával az egész tetőt.

– Ez nem igaz! – tiltakozott a lány, mielőtt még meggondolhatta volna magát.

– Honnan tudja? – kapta fel Marc meglepetten a fejét.

Torie érezte, hogy a haja tövéig elpirul. Gyorsan hátat fordított neki, és visszasietett a szobába.

– El akarta mondani, hogyan jutott arra az abszurd következtetésre, hogy Carl meg én nem vagyunk házasok – emlékeztette a férfit, miután lehuppant az ágyára.

– Úgy van – bólintott Marc, aki szintén bejött az erkélyről. – Először az tűnt föl, hogy Carl szenvedélye nem igazán magának szól.

– Köszönöm az észrevételt…

– Remélem, ezzel nem törtem össze a szívét.

– Nem, ettől ne tartson. De folytassa! Egészen kíváncsivá tett.

– Ahogy akarja – kezdte Marc számolgatni az ujjain. – Sem maga, sem ő nem visel jegygyűrűt. Külön szobában alszanak. Az ebédlőasztalnál úgy viselkednek, mint két idegen. Pedig a friss házasok állandóan turbékolni szoktak.

– Ez nem bizonyít semmit – mondta Torié, miután vett egy nagy levegőt. – Még mi van a tarsolyában?

– Az a mód, ahogy engem néz – felelte rövid gondolkodás után a férfi. A lánynak legnagyobb bosszúságára újra az arcába szökött a vér.

– Nem játszik tisztességesen.

Marc rövid habozás után kinyújtotta a kezét, és az ujjhegyével lágyan végigsimította a nő arcát.

– Nem akartam személyeskedni. Teljesen normális dolog, hogy fiatal nőként vonzódik a férfiakhoz. Nyilván nem csak hozzám. Engem bármikor, bárkivel lehet pótolni. De azt rögtön észre lehet venni, hogy jelenleg nincs férfi az életében.

Ennek az átkozott fickónak mindenben igaza volt. Minél többet beszélt, neki annál kevesebb ellenérv jutott az eszébe.

– Ehhez a dologhoz a világon semmi köze nincs!

– De igen. Eddig kivétel nélkül hamis adatokat állított magáról. Ha jól meggondolom, ki is kellene dobnom innen.

– Ezt csak az anyja teheti meg. Magának nincs joga hozzá. Nem maga hívott ide, hanem ő.

– Valóban nem én hívtam – csóválta meg a fejét a férfi, és a szája sarkában újra megjelent az iménti keserű kis mosoly. – Igaza van. Ha anyámat nem zavarja, hogy folyton hazudozik neki, engem se kell hogy érdekeljen.

– Örülök, hogy ezzel tisztában van.

Huntington közelebb jött egy lépéssel, és mélyen a nő szemébe nézett.

– Miért jött ide, Torie?

– Én?

– Igen, maga. Tudom, hogy Carl nem a férje. Magának teljesen mindegy, hogy ő megveszi-e a birtokot, vagy sem. Mit vár ettől az itt-tartózkodástól?

– Én csak… – A lány kétségbeesetten hunyta le a szemét. Legszívesebben azonnal megmondta volna az igazat, meg azt is, hogy régen itt élt, és a férfi családja tette tönkre az övét. És nagyon szívesen megkérte volna Marcot, segítsen neki kideríteni az

igazságot. Csakhogy semmivel sem tudta volna a kijelentéseit alátámasztani. Legalábbis egyelőre.

– Carlnak segítek – mondta bizonytalanul. – Azt hiszi, nagyobb a vételi esélye, ha nős embernek adja ki magát.

– Nem, nem – csóválta meg a fejét Marc. – Úgy gondolom, Carl egyáltalán nem a birtokot akarja megszerezni.

– Oké, Mr. Mindentudó. Akkor maga szerint miért jöttünk ide?

A férfi fürkésző tekintettel nézett a szemébe.

– Fogalmam sincs, miért vannak itt, mint ahogy arról sincs, mit keresett ott a barlangoknál. Azt sem tudom, kicsodák maguk, de mérget vehet rá, hogy ki fogom deríteni. – Fölnevetett. – Szóval vigyázzon magára, hölgyem! Tudja, hogy szól a dal: „Mindegy, hová mész…”

– …akkor is rajtad lesz a szemem” – fejezte be Torie a mondatot, habár közel sem olyan könnyed hangon, mint ahogy szerette volna. – Megértettem.

4. FEJEZET

– Mi volt ez? – kérdezte rémülten Lyla. – Farkas?

Már jó ideje besötétedett. Jimmy, a komornyik az óceánra néző teraszon lévő tűzhely begyújtásával foglalatoskodott. Torie éppen most csatlakozott a többiekhez, de Lyla éles kiáltására azonnal félbeszakadt a beszélgetés.

– Inkább kojotnak hangzik – nyugtatta meg a vonzó özvegy. – Rendszerint nem veszélyesek az emberre, úgyhogy nem kell aggódnia.

– Amúgy is ügyelünk rá, hogy egy magafajta varázslatos hölgyet ne falhassanak föl a vadállatok – nevetett Frank bizalmaskodva.

– Igazán? – pillantott rá élesen a felesége.

Torie elfordult tőlük, mert semmilyen módon nem akart belefolyni ebbe a féltékenykedő szóváltásba. Tekintve, hogy az eltelt órák alatt elég rendesen fogyott az alkohol, a hangulat is egyre emelkedettebbé vált. Neki pedig mindinkább elege lett a többiekből, és csak az alkalmat várta, mikor tud meglépni innen, hogy végre nekiláthasson a terve megvalósításának.

Bekucorodott egy mély karosszékbe, mereven nézte a táncoló lángokat, és hagyta, hogy magukkal ragadják az emlékei.

Shangri-Lán régen is számos estélyt tartottak, ő pedig az árnyékba húzódva leste, ahogy Ricky vagy Marc az évfolyamtársaival bulizik. Nagyon irigyelte ezeket a fiatalokat, és állandóan valami meghatározhatatlan sóvárgás fogta el utánuk.

Tekintetét végighordozta a fákon, és azon töprengett, vajon Marc most is rajta tartja-e a szemét – habár a férfi figyelme jelenleg éppen mások felé fordult. Torie elmosolyodott. Ez már valóban kész paranoia, ahogy mindent és mindenkit ellenőrizni akar.

Amikor találkozott a pillantásuk, nem állta meg, hogy rá ne kacsintson, mire Marc arcán halvány mosoly suhant át. Aztán újra a texasi felé fordult, aki izgalmasabbnál izgalmasabb cowboytörténetekkel igyekezett elbűvölni a hallgatóságát.

Torie-nak egyszer csak feltűnt, hogy Carl megint elszökött a társaságból. Összeráncolt homlokkal nézett körül a teraszon, amikor valaki egy hosszú botot nyomott a kezébe. A bot végén egy világos kis gombóc – vélhetően gesztenye – fityegett.

– Hagyja, hadd pörkölődjön meg! – hallotta Marc hangját a háta mögött, miközben a nyársat engedelmesen a tűzbe tartotta. Aztán a férfi közelebb lépett hozzá, elvette tőle a botot, egy ideig a parázs fölött forgatta, majd visszaadta neki.

Torie fanyalogva nézegette a gesztenyét.

– Meg is kell ennem?

Marc lehúzta a gesztenyét a nyárs végéről, és a kezébe adta. Amikor a lány végül mégiscsak beleharapott, el kellett ismernie, hogy egész jó íze van.

– Most pedig maga jön – mondta évődve, de Marc már nem is figyelt rá.

– Carl merre van? – kérdezte, ide-oda jártatva a tekintetét.

– Fogalmam sincs.

A férfi olyan áthatóan nézett rá, hogy egyszerre beleborzongott.

– Tűnjünk el innen! – mondta Marc váratlanul.

– Micsoda? Maga meg én?

– Igen – csillantak meg a lángok a férfi szemében. – Beszélni szeretnék magával. Négyszemközt.

Torie-t most is megérintette a Marcból áradó vonzerő, mégsem érzett valami nagy kedvet a beszélgetéshez, mert a saját tervét akarta keresztülvinni.

Be kell jutnia valahogy abba a házba, ahol gyerekkorában élt, és alaposan körülnéznie. Szerencsére Jimmynek máshol van a szállása. Úgy tűnt, az a kis kunyhó már évek óta üresen áll. Reménykedett

benne, hogy talál majd valamit, ami a későbbiekben a segítségére lehet.

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet – fordította el a tekintetét. – A többiek biztosan észreveszik.

– És ez miért érdekli magát? , .

– Azért mert tisztességes ember vagyok, és ezt másoknak is tudniuk kell. – Furcsa, de most megint úgy érezte, hogy meg kell védenie magát Marckal szemben. – De lenne itt még valami – folytatta. – Nézzen rám! Olyan nőnek lát aki vonzódik magához? Olyan nőnek, aki ezt az egész ostobaságot beveszi? Mert ha igen, akkor nagyon téved.

– Oké, akkor tévedtem – csóválta meg a fejét a férfi gúnyos mosollyal. – Tiszta sor, nem én vagyok a gyengéje. Sajnálom, hogy fölhoztam ezt a témát.

– Akkor ezt meg is beszéltük – vett egy mély lélegzetet a lány,

– De maga ezzel együtt sem Carl felesége, igaz?

Torie sóhajtva vetette hátra a fejét, és a tűzbe pillantott. Mire újra Marc felé fordult, a férfi már visszament a többi vendéghez.

Huntington idegei már-már pattanásig feszültek. Valami készül itt, ezt egyértelműen érezte. És hogy micsoda, azt hamarosan ki fogja deríteni, határozta el magát.

Torie biztosan rejteget valamit. A férfi pillantása újra és újra a nőre siklott. Valami egyszerűen nem hagyott neki békét – mintha elfelejtett vagy rosszul jegyzett volna meg valamit vele kapcsolatban. Mintha a lány kicsit ismerős lenne neki, de hogy honnan, arról fogalma sem volt.

És ez a Carl hol az ördögben bujkál? Legszívesebben azonnal utána indult volna, de most a nőt kell szemmel tartania.

Torie éppen a texasival beszélgetett, nagyokat nevetett a férfi szavain, de a tekintetével folyton Huntingtont kereste. Durcásan? Vagy bosszankodva? Marc nem volt benne biztos, de a nő viselkedése mindenképpen ébren tartotta az érdeklődését. Tervez

valamit, ahhoz egy cseppnyi kétség sem fér, és ő nagyon szerette volna tudni, mikor váltja a lány tettekre ezeket a terveket.

Mivel még csak kora este volt, Marge nem akarta szórakozás nélkül hagyni a vendégeit.

– Jöjjenek! – emelte föl egyszerre a hangját. – Jimmy mindjárt hoz még néhány fahasábot. Leülünk a tűz mellé, és mindenki elmond egy érdekes történetet.

– Kísértettörténeteket? – kérdezte Lyla szorongó izgalommal.

– Nem – felelte mosolyogva a háziasszony. – Arra gondoltam, meséljék el, milyennek látják Shangri-Lát, és milyen változtatásokat látnak szükségesnek ahhoz, hogy megvalósíthassák álmaik otthonát. Nos, mit szólnak hozzá?

Torie nem tudta elfojtani az arcára kiülő mosolyt. Ez a Marge nagyon ért az üzlethez. Marcra pillantott, aki egy üveg sörrel a kezében, határozott érdeklődéssel figyelte a történéseket.

– Biztosan emlékeznek még azokra a kerti partikra vagy tábortüzekre, amelyeken fiatalkorukban vettek részt. Gondoljanak az itteni csodás lehetőségekre – hordozta körbe a tekintetét Marge a társaságon. – Lyla, mit tenne, ha ez a birtok a magáé lenne?,

A barna hajú nő álmodozva elmosolyodott.

– Olyan kulturális központra gondolok, ahol rengeteg színházi és musical-előadást tartanánk. Ezek a rendezvények még Los Angelesből is idevonzanák a látogatókat.

– Nem túlzás ez egy kicsit? – avatkozott bele a texasi. – Ugyan ki tévedne erre a vidékre?

– Biztosan hamar elterjedne a híre – vetett rá Lyla egy megsemmisítő pillantást.

– Az én szemem előtt egy wellnessoázis lebeg – mondta csillogó szemmel Phoebe. – Építtetnék egy úszómedencét vízesésekkel, körülötte buja növényzettel. A medence szélére pedig görög szobrokat…

– Ha van elég pénze, ez nem jelenthet problémát – mondta vigyorogva a texasi. – Máskülönben álmodozás helyett én is zsömléket sütnék.

– Álmokra mindenkinek szüksége van – mondta ábrándos hangon Andros. – Mi azt képzeltük el Ninával, hogy létrehozunk itt egy elegáns szállodát, eredeti görög étteremmel.

– Akkor álmodjanak csak tovább! – legyintett megvetően a texasi. – Ezzel az ötlettel már az első évben csődbe mennének.

– Azt hiszi? – avatkozott bele Frank is a szóváltásba. – És magának mi lenne az elképzelése, cowboy? Egy szabadidős élmény farm?

– Ugyan már! Semmi kedvem másokat is idecsábítani. Először is megbíznék néhány geológust, hogy próbafúrásokat végezzenek.

– Próbafúrásokat?

– Azt bizony! Szétbontanánk ezt az egész kócerájt. Úgy hírlik, a tizenkilencedik század közepén egy hatalmas aranytelért fedeztek föl a közelben. Biztosan meg tudnánk találni, akkor pedig…

– Ezt tényleg komolyan gondolja? – küldött felé Marc egy sötét pillantást.

– Ez őrültség! – jegyezte meg Frank, mire rögtön kitört a két férfi közt a veszekedés.

– Na és maguk mit terveznek? – fordult Marge Torie-hoz.

– Ezt inkább Carltól kellene megkérdeznie – felelte a lány kitérően.

– Csakhogy mi magától szeretnénk hallani.

Torie zavartan köszörülte meg a torkát. Mit tegyen, ha fogalma sincs róla, és Carl éppen elkódorgott? Aztán eszébe jutott a saját régi álma arról, ahogy Shangri-La húsz évvel ezelőtt kinézett. És ebben a pillanatban újra ráébredt, mennyire szerette valaha ezt a vidéket. Igen, számára akkor ez volt a világ legszebb helye.

– Ha az enyém lenne a birtok – kezdte, tekintetével követve az óceánból fölkelő holdat –, először is kerítést építtetnék a sziklákhoz vezető út mentén, és beültetném futórózsával.

Miközben tovább beszélt, egészen magukkal ragadták az emlékei. Már a képek fölidézése is valódi boldogsággal töltötte el.

Marc arra gondolt, kihasználja az alkalmat, és megkeresi Carlt. Mindenképpen ki akarta vonni magát a nő befolyása alól. De aztán azon kapta magát, hogy egyre növekvő lelkesedéssel hallgatja. Torie szavai a lelke mélyéig hatoltak. És az a kép, amit lefestett, pontosan a régi Shangri-Lára illett. A saját gyerekkorára…

A lány ismeri a helyet, ehhez nem fér kétség. Valamikor neki is itt kellett élnie. Marc a mostohaanyjára nézett, de azon nem látszott, hogy bármit is észrevett volna. Igaz, hogy folyton-folyvást Jimmyvel vihorászott.

Ki az ördög lehet ez a nő? – töprengett Marc, de hiába kutatott újra és újra az emlékezetében, semmilyen fogódzó nem jutott az eszébe.

Torie abbahagyta a mesét, és körülnézett. Csak most vette észre, mennyire elbűvölve figyelik valamennyien. Marcnak is olyan kifejezés ült ki az arcára, mintha egyszerűen nem akarna hinni a fülének. Aztán egy biccentéssel a lány tudtára adta, hogy feltétlenül beszélniük kellene egymással.

Miután a többiek újra belemerültek a társalgásba, Torie észrevétlenül elhagyta a teraszt, és elindult a férfi után.

– Na, mondja, mit szeretne tudni? – kérdezte, amikor a pálmafák rejtekébe ért.

– Kicsoda maga? – tért Marc azonnal a tárgyra.

– Torie vagyok… – felelte a lány kalapáló szívvel.

– De milyen Torie? Mi a valódi neve? Ne akarja még egyszer bemesélni nekem, hogy Mrs. Marinónak hívják! Amit az előbb mesélt, annál jobban nem is lehetett volna leírni a birtok húsz évvel ezelőtti állapotát. Honnan tudja mindezt?

A férfi szemében villódzó szikrák nem ígértek semmi jót. A lány érezte, hogy valamit mindenképpen el kell mondania az igazságból.

– Régebben én is itt laktam – vallotta be.

Marc hitetlenkedve rázta meg a fejét.

– Így igaz. Torie Sands a nevem. Jarvis Sands volt az édesapám.

– A komornyik?

– Igen…

– Aki ellopta „Don Carlos kincsét”!

– Nem! – tört ki hevesen a nő. – Az én apám sosem tett volna ilyesmit!

– Ahogy emlékszem, börtönbe is zárták…

– Az ítélet nem volt jogerős, és amikor a kincset megtalálták, őt is újra szabadon engedték. Az egész csak egy szörnyű tévedés volt – mondta Torie könnyektől égő szemmel.

– Ott laktak a kapu melletti házban.

Marc olyan mereven nézte őt, mintha az arcvonásaiból akarná kiolvasni az igazságot.

– Igen…

– De a neve nem Torie volt, ugye?

– Nem, hanem Vicki. Victoria, hogy pontos legyek.

– Maga volt az a kislány, aki mindig megdobált engem az almafáról.

– Egyszer sem dobáltam meg. Egyébként tényleg én voltam.

– Vicki Sands – bólintott a férfi. – Igen, néhány dolog most már világos. De akkor sem értem, hogy mit keres itt. Miért jött vissza?

Torie már majdnem kibökte az igazságot, de aztán meggondolta magát. Nem lenne okos dolog. Végül is azért van itt, hogy azokat a régi vádakat megcáfolja, és ez a fickó ebben biztosan nem segítene neki. Szóval rá kell vennie, hogy Marc hagyja, hadd csinálja tovább, amit elkezdett. Megvonta a vállát, és a terasz felé bökött.

– Hogy újraélhessem az emlékeimet.

– Aha, most már értem. – A férfin egyáltalán nem látszott, hogy meggyőzte volna. – Szóval ezért ment ki azonnal a barlangokhoz. Nyilván a kincs után kutatott.

– Nem igaz! Azért mentem oda, mert régen mindig ott játszottam. Újra meg akartam nézni azt a helyet.

– Persze…

Nem hisz nekem, de ez mit sem számít, gondolta Torie. Valamit azonban még el kell mondanom neki, határozta el magát.

– Hallottam, mi történt az apjával… És mindenek ellenére nagyon sajnálom, hogy így kellett elmennie.

– Mindenek ellenére? – ráncolta össze Marc értetlenül a homlokát.

Torie zavartan pislogott. A férfi ezek szerint nem is emlékszik már a történtekre. Pedig az idősebb Huntington volt az, aki annyira szorgalmazta a letartóztatást. Az ő apja igazán nagyon szívesen dolgozott nekik, és közel is érezte magát hozzájuk. Éppen az volt az egyik oka az öngyilkosságának, hogy a régi barát így ellene fordult.

– Várjon egy kicsit! – emelte fel a kezét Marc. – Nem akkor halt meg az apja, amikor maga visszatért Los Angelesbe? Nekem legalábbis így mesélték.

– De igen – felelte Torie élesen. Semmiképpen sem akart a férfi előtt sírva fakadni. – Anya mindig azt mondta, hogy a szíve vitte a sírba. – Megköszörülte a torkát, mert a hangja gyanúsan remegni kezdett. – Agyonlőtte magát…

– Ó! – fogta meg Marc együtt érzően a karját. – Őszintén sajnálom.

A lány nyelt egyet, és egy gyors mozdulattal lerázta magáról a férfi kezét.

– Valóban furcsa – folytatta Marc csöndesen hogy mindkettőnk apja öngyilkos lett.

– Erről egyetlen sort sem írtak az újságok – meresztette rá Torié a szemét. –Azt hittem…

– Hogy vízbe fulladt? Igen, ezt a változatot hoztuk nyilvánosságra, és szerencsére senki nem is kételkedett benne. Csakhogy apám hátrahagyott egy búcsúlevelet. ..

A nő úgy érezte, mintha megütötték volna. Az évek számával csak nőtt a gyűlölete az idősebb Huntington iránt. Az azonban, hogy ő is akkora gyötrelmeket élt át, hogy végül önkezével vetett véget az életének, mindent egész más megvilágításba helyezett.

– Ó, Marc! Igazán sajnálom.

A férfi tekintete elmerült a könnytől csillogó szempárban, majd lassan Torié ajkára siklott. Erős késztetést érzett rá, hogy megcsókolja, de hogy valójában miért, azt nem nagyon tudta volna megmondani. Hiszen bármennyire is vonzónak találta a lányt, az ő számára akkor is tabu. Még ha nincs férjnél, valójában akkor sem szabad.

– Carl… – mondta, és kelletlenül elhúzta a kezét. – Ő mit keres itt?

– Fogalmam sincs. Velem legalábbis nem közölte. – A nő görcsösen gondolkodott, mondjon-e még valami mást is, de nem akart túl sokat elárulni. – Azt hiszem, tényleg meg akarja venni a birtokot, azért igyekszik mindent földeríteni róla. Hogy más szándéka is lenne, arról nem tudok.

– De azért nem biztos benne?

– Tulajdonképpen alig ismerem – vallotta be Torié. Tisztában volt vele, hogy már semmi értelme úgy tennie, mintha Carllal házasok lennének. – Dolgoztam neki néhányszor. Valahogy rájött, hogy itt nőttem föl. Megkérdezte, elkísérném-e, és eljátszanám-e a felesége szerepét. – Remélte, elég ártatlanul hangzik, amit mond, hiszen ez a botcsinálta érdekszövetség Carlnak és neki is a hasznára volt. – És mivel amúgy is szerettem volna eljönni ide, elvállaltam ezt a megbízatást. Egyébként…

A teraszról egyre kevesebb zsivaj hallatszott. Úgy tűnt, a társaság lassan visszavonul. Torie meglehetősen ideges lett, amiért nem volt ideje bemenni az üresen álló házba. Még ha meg is tudna szabadulni Marctól, már akkor is késő lenne.

– Azt hiszem, bemegyek én is – fordult meg bizonytalanul.

A férfi bólintott, de amikor el akart indulni, megfogta a karját, és visszafordította.

– Ígérjen meg nekem valamit! – mondta kifürkészhetetlen arccal. – Zárja be ma éjjel az ajtaját! Nem bízom ebben a Carlban.

– Sose tenne…

– Ő is csak férfi. Maga pedig szerfelett vonzó. Úgyhogy jobb, ha bezárja.

Torie nagyot sóhajtott, és a szíve megdobbant. Ő egyáltalán nem tartotta magát vonzónak, és azt sem hitte el, hogy Marc komolyan gondolta, amit mondott. De azért…

– Rendben van.

– Majd följövök és megnézem. Így fogok kopogni – mutatta meg a férfi az egyik fatörzsön. – Arról majd tudja, hogy én vagyok.

– Miért tenne ilyet? – nézett rá kérdőn a lány.

A férfi eltűnődött egy darabig.

– A régi idők miatt – felelte aztán. – Végül is maga majdnem olyan nekem, mintha a kishúgom lenne. Nem gondolja?

– Nem – nevetett fel a lány zavartan.

– Jó, akkor csak azért, hogy megbizonyosodjam, minden rendben van-e – vonta meg Marc a vállát.

Torie néhány pillanatig azt hitte, a férfi meg fogja csókolni. Gyerekkorában hányszor álmodozott erről! Elnyíló ajakkal várt, de a férfi csak nézte őt mozdulatlanul.

– Jó éjszakát, Victoria Sands! Aludjon jól – mondta, majd gyorsan sarkon fordult és eltűnt a pálmafák mögött.

A lánynak még percekig égett az arca, és a légzése is csak lassan csillapodott. Mikor érti már meg végre, hogy Marc Huntington sosem lesz az övé?

Torie-nak egészen addig sikerült kitérnie Carl útjából, amíg a szobájához nem ért. Ott azonban már nem tudta elkerülni a találkozást.

– Várj egy kicsit, feltétlenül beszélnünk kell egymással – állt a férfi az ajtaja elé.

– Hosszú napom volt, Carl. Aludni szeretnék.

– Mindjárt mehetsz, de előtte még ki kell egészíteni a térképet.

– Miért, mi hiányzik róla?

– A barlangok – teregette ki a férfi a vázlatrajzot. – Azon tűnődöm, miért nem jelölted be őket.

Igazság szerint ezt Torie sem tudta pontosan.

– Add ide, holnapra berajzolom.

– Nem, nem – rázta meg a fejét Carl. – Ma éjjel van rá szükségem.

– Valami gond támadt?

A mögöttük felhangzó lépések zajára mindketten összerázkódtak. Marc közeledett a folyosón.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte színlelt szelídséggel, de egy pillanatra sem vette le Carlról a szemét. Az gyorsan összehajtotta a térképet, és a zakója zsebébe dugta.

– Köszönjük, nem. Holnap majd megbeszéljük – fordult vissza Torie-hoz, majd elindult a saját szobája felé. – Viszlát a reggelinél!

– Ne aggódjon, bezárkózom – nézett a nő mosolyogva Marcra, mielőtt eltűnt volna a szobájában.

Igaza van, gondolta, miközben levetkőzött. Carl eleinte nagyon ártalmatlannak hatott, de azóta alaposan megváltozott. Torie egyre kevésbé bízott meg benne, Huntington viszont nyilvánvalóan egyikükben sem bízik.

Tíz perc múlva az ágyában feküdt, s már éppen elaludni készült, amikor mintha távoli kiáltásokat hallott volna. Felült és fülelni kezdett. Semmi.

Lehet, hogy beképzeltem az egészet, gondolta, és rövidesen el is szenderedett. Sajnos azonban nagyon rosszul aludt, és jóval a telefonján beállított ébresztő előtt fölriadt.

Éjjel egy órára járt az idő. Torie olyan éberen feküdt az ágyban, mintha egyáltalán le sem hunyta volna a szemét. Legszívesebben elvetette volna a nemrég kigondolt tervét, de aztán mégis úgy döntött, nem hagyhatja ki ezt a ritka alkalmat.

Vadul kalapáló szívvel kelt ki az ágyból, és óvatosan készülődni kezdett.

5. FEJEZET

Felöltözött, a haját lófarokba kötötte, aztán kiosont az ajtón. Nagy megkönnyebbülésére sikerült úgy lejutnia a földszintre, hogy nem csapott különösebb zajt.

A bejáratnál hallgatózott kicsit, de minden csöndes volt. Kilépett az ajtón, és nagyot lélegzett.

Az utat már annyiszor végigjárta gyerekkorában, hogy minden részletére pontosan emlékezett. A hold ugyan most más tájakon járt, de az ég elég tiszta és csillagfényes volt ahhoz, hogy jól lássa maga előtt az ösvényt. A hullámok halk zúgása meg a tücsökciripelés olyan ismerős volt, hogy önkéntelenül is elmosolyodott.

Ahogy elérte a kis házat, majdhogynem úgy érezte magát, mint aki hazaérkezett. Gyorsan behúzódott egy fa árnyékába egy közelben elhaladó autó fénycsóvája elől. Ki a fene furikázik ilyenkor errefelé?

Néhány perccel később már ott volt a cél előtt. Megállt egy kis pálmacsoport mögött, hogy kifürkéssze a környéket. Megborzongott – a hidegtől is, de inkább az idegességtől. Egy pillanatra Marc jutott az eszébe. Vajon mit csinál? Remélhetőleg alszik, igyekezett megnyugtatni magát.

Fellépett a verandára, amelyen kiskorában annyit rohangászott.

– Szia, anya, mit lehet enni? – kiabálta mindig, miközben a tengerparton gyűjtött kagylókat meg köveket rendezgette a fából készült padozaton. Az emlékek hatására még az eddiginél is jobban összeszorult a szíve.

A ház ajtaja zárva volt, de ez egyáltalán nem lepte meg. A hátsó traktushoz lopózott, ahová a régi szobája ablaka nyílt. Nem felejtette el, hogyan kell kinyitni, így aztán néhány perc múlva már be is mászott rajta.

Bekapcsolta a zseblámpáját, és végigpásztázott vele a falakon, amelyeket meglepő módon azóta sem festettek újra. Az ajtó mellett még mindig ott volt a szegőléc, amelyre a szülei rárajzolták a

magasságát. Lélegzet-visszafojtva nézett körül, s ahogy észrevette a régi emlékeket, elszorult a torka, és a szemét egyszerre elfutották a könnyek.

Lassan kiment a folyosóra, majd onnan a lakószobába. Ott is mindenütt a múlt jelei – Nanny kutya kaparászásának a nyoma az ajtón, a rácsos faliújság, ahová anyja a cetlijeit meg az újságkivágásait tűzködte…

A konyhában aztán megállapította, hogy az elmúlt évek során mégiscsak lakott itt valaki más is. A fehérre festett faliszekrények alatt új hűtőszekrény állt, a pulton pedig egy mikrohullámú sütő díszelgett.

Összerezzent. Ez a ház már nem a régi. És neki egyébként is fontos elintéznivalója van. Nem itt, hanem fönt a padláson. A csapóajtó a folyosó végéből nyílt, de csak most jutott eszébe, hogy létra nélkül nemigen tudja elérni a kilincset. Idegesen pillantott körül, és föl is fedezett a tűzhely mellett egy hosszú fémrudat.

Némi fáradozás után sikerült elfordítania a kilincset, és a létrát is megtalálta. Gyorsan fölmászott rá, de a zárat így sem tudta kinyitni. Hiábavaló volt tehát az egész…

Hirtelen lépéseket hallott. Azonnal lekapcsolta a zseblámpáját, és bekuporodott a feljáróba. A szíve vadul kalapált. Bárki is legyen a váratlan jövevény, a létrát rögtön fel fogja fedezni.

Torie valósággal reszketett a félelemtől, amikor az ismeretlen látogató beért a folyosóra. Szerencsére csak ide-oda járkált, és a lámpájával nem világított fölfelé. A lány egy-egy pillanatra meglátta ugyan a vállát, de őt magát nem ismerte föl.

Aztán mikor az illető megállt, az ő szíve is kihagyott egy ütemet. Jaj, csak nem vette észre? Próbált még kisebbre összehúzódni.

Az idegen szerencsére nem látta meg őt. Kikapcsolta a zseblámpát, s valamiért az ajtóhoz sietett. Mivel Torie feltétlenül tudni akarta, ki volt az, leóvakodott a létrán, és a nappali felé lopakodott.

Az ablakon át még éppen meglátta, ahogy az illető lemegy a feljárón az utcára. Utánaosont, igyekezve, hogy mindig a fák árnyékában maradjon. Lehet, hogy Marc az éjjeli vándor? Vagy esetleg Carl?

Amikor valaki hátulról elkapta a vállát, kis híján halálra rémült. Kiáltani akart, de egy erős kéz azonnal a szájára tapadt.

– Pszt! – hallotta Marc hangját közvetlenül a füle mögött. – Én vagyok az.

A lány megkönnyebbülten sóhajtott fel, és a férfi karjába hanyatlott. De aztán újra elfogta a kétség. Ugyan miből gondolja, hogy Marcot jó szándék vezérli? Mégis nagyon finom érzés volt a karjában lenni, és ahogy elfordította a fejét, az arcát végigsimította a férfi meleg lehelete.

– Ne féljen, nem bántom.

– Tudom – suttogta, de egész testében megremegett. A férfi erre még szorosabban magához húzta, mintha így akarná megnyugtatni.

Egy pillanatra majdnem kísértésbe esett, hogy a lány hajába temesse az arcát. Olyan jó illata volt! Milyen érzés lenne a kezét a pulóvere alá csúsztatni, és…

De nem hagyhatja, hogy bármi is eltérítse korábbi szándékától! Elengedte hát Torie derekát, aki azonnal feléje fordult.

– Nocsak! – mondta, miközben igyekezett kifürkészni a sötétben a férfi arcvonásait. – Mit keres itt éjnek idején?

– Magát – hangzott a gunyoros válasz.

– Akkor nem maga volt a kis házban? Nem ismertem meg…

– Szóval nem tudja? – kérdezte Marc csodálkozva.

– Nem! Carl volt az?

– Hát nem vele találkozott az előbb?

– Nem! – emelte fel Torié kétségbeesetten a kezét. – Nem találkoztam senkivel. Megdöbbentő, mennyi ember mászkál itt ilyenkor! – nézett át a fák közötti résen. – Ezek szerint rajtunk kívül is van itt még valaki.

– Valószínűleg – követte a pillantását Marc. – De nem lepődnék meg túlságosan, ha egy talajmintákat gyűjtő texasi egyénbe futnánk bele.

– Miért? Őt is szemmel tartja?

– Dehogy – mosolyodott el a férfi. – Az a fickó olyan, mint egy nyitott könyv. Semmi szükség rá, hogy megfigyeljem.

– Nem úgy, mint Carlt és engem, igaz? – villant meg dühösen a lány szeme.

A férfi nem válaszolt, de így sem volt kétséges, hogy Torie kitalálta a gondolatait. Marc tehát Carlt követte, csak éppen őrá talált. Aztán amikor döntenie kellett, inkább vele maradt. Ami valószínűleg nem kis hiba volt.

Lehet, hogy a lánytól olyan információkat is szerezhet, amilyeneket Carltól sohasem kapott volna meg, gondolta Marc. Amennyire meg tudta ítélni, az az ember látszólag teljesen indokolatlanul rohangászik összevissza a birtokon. Az persze más kérdés, hogy az állítólagos felesége miért csinálja ugyanezt.

– Mondja csak, Carl valójában mit keres?

– Halvány fogalmam sincs.

– De mégiscsak együtt érkeztek.

– Nem egészen. Mindössze kihasználtam a lehetőséget, hogy vele jöhessek, ennyi az egész.

Huntington ösztöne azt súgta, hogy a lány ezúttal őszintén beszél. Márpedig az ösztöneiben mindig megbízhatott.

– Nagyon szeretnék végre eligazodni rajta – mondta elgondolkodva. – Figyeltem, ahogy kioson a házból, aztán odamentem a maga szobájához. De mivel már nem találtam ott, inkább az ő nyomába szegődtem.

– És hová indult Carl?

– Tulajdonképpen csak ide-oda futkározott.

– Ez őrület! – sóhajtott fel Torie. – Mindenki a nyomában jár itt mindenkinek. Csakhogy ez nem vezet semmire.

– Szerintem pedig igenis vezet – mosolyodott el ravaszkásan Marc, és megfogta a lánykezét. – Jöjjön, menjünk be a házba! Szeretném látni, mit keresett ott.

- Szó sem lehet róla! Amit ott csináltam, ahhoz magának a világon semmi köze.

Torie jól tudta, hogy amit mond, az nemcsak gyerekesen hangzik, hanem meg sem felel a valóságnak. A férfi pedig annyira fölbőszült ezen, hogy magához rántotta, és szikrázó tekintettel a szemébe nézett.

– Amíg itt vendégeskedik, addig igenis van közöm hozzá. Azt hittem, ezt már tisztáztuk. Bármikor hazaküldhetem, ha úgy tetszik. Marge-ot nem is kell róla megkérdeznem. Úgyhogy jobban teszi, ha kedves lesz hozzám.

– Én mindig kedves vagyok.

– Bizonyítsa be! Mesélje el, mit művelt itt az éjszaka közepén! Árulja el, mi jár a fejében!

A lány nagyot sóhajtott. Marc jóval erősebb volt nála, könnyen kényszeríthette volna, hogy vele menjen. De erre természetesen semmi szükség. Nem lehetetlen, hogy kölcsönösen a segítségére lehetnek egymásnak.

– Bizonyítékokat akarok szerezni – felelte. – Kideríteni az igazságot. Lezárni a múltat, és elégtételt kapni.

– Sajnos, az életben nem megy mindig minden a tervek szerint – mondta a férfi némileg megenyhülve. – Attól tartok, keményen meg kell ezért küzdenie, és mégsem lesz soha elégedett az eredménnyel.

Torie egy pillanatra lehunyta a szemét. Nagyon szeretett volna hinni neki, de fogalma sem volt, meg merje-e kockáztatni. Az ösztöne azt súgta, minden titkát tartsa meg magának. De az idő föltartóztathatatlanul halad, és ő csak akkor tud följutni a padlásra, ha valaki segít neki ebben. Márpedig az egyetlen, akiben félig-meddig megbízhat, az Marc. Vállalja-e a kockázatot, vagy pedig ne? – ez volt a kérdés.

De tudta, hogy nincs más választása. Azonkívül csak idő kérdése, mikor fedezi föl a férfi a létrát.

Miután Torie meghozta a döntést, egészen megnyugodott.

– Oké, elmondom, mit csináltam – nézett a férfira. – Olyasvalamit kerestem, ami segít kiderítenem, mi történt igazából annak idején.

– De az már nagyon régen volt! – csóválta a fejét Marc.

– Épp ezért legfőbb ideje, hogy napvilágra kerüljön az igazság.

– Nagyon szerette az apját, ugye? – vett egy mély lélegzetet a férfi. – Igen…

A lány a sötétben is észrevette, hogy Marc szája megrándul. Vajon mi lehet az oka? – tűnődött.

Marc nem szeretett volna még senkit sem igazán? Vagy úgy érezte, hogy őt nem szerették?

Ezen azonban nem ért rá tovább gondolkodni, mert most cselekednie kellett.

A bejárati ajtó még mindig nyitva volt, mert az előbb nem csukta be maga után. Gyorsan beléptek rajta, Marc pedig fölkapcsolta a zseblámpáját.

– Tizenöt éve történt a dolog, ugye? – kérdezte. – Miben reménykedik, mit találhat itt még?

– Szeretnék fölmenni a padlásra. De úgy látszik, be van reteszelve a csapóajtó.

A férfi egészen közel lépett hozzá, és mélyen a szemébe nézett.

– Miért, mi látnivaló lehet a padláson?

– Nem tudom…

– Ugyan, menjen már! Biztosan van valami elképzelése.

Torie lemondóan vonta meg a vállát.

– Anyám azt mondta, otthagyott néhány holmit. Olyan gyorsan kellett elköltöznünk, hogy nem tudtunk mindent magunkkal vinni.

– De azóta mások is laktak itt.

– Tudom. Mégis szeretnék egy kicsit körülnézni. Kérem! Nagyon fontos lenne…

Marc mindinkább úgy érezte, hogy segítenie kell a lánynak. Ha nem lenne köztük ez a furcsa ellenségeskedés, talán egész jól kijöhetnének egymással.

– Rendben, akkor menjünk föl!

Torie legnagyobb megdöbbenésére a férfinak minden nehézség nélkül sikerült kinyitnia a csapóajtót, és egymás után másztak be a zseblámpa fényében különösen kísértetiesnek ható, porlepte helyiségbe. Az alacsony gerendázat miatt mindkettőjüknek le kellett hajolnia, úgy mentek oda az egyik sarokban fölhalmozott csomagokhoz.

Torie először a kartondobozok tartalmát nézte át, majd a bőröndök között kezdett válogatni. A legtöbb nem volt az övék, de az egyik végre ismerősnek tűnt. Marc kipattintotta a zsebkésével zárat, ő pedig elszoruló szívvel vizsgálta át a koffer tartalmát: egy másik, elmúlt élet maradványait. Anyja gyapjúkabátját, apja pulóverét és a saját zenekari egyenruháját.

A ruhadarabok közt fölfedezett egy fényképalbumot és egy nagy köteg iratot is, amelyeket kalapáló szívvel elkezdett átlapozni.

Marc csodálkozott, hogy Torie meg sem nézi a képeket, így aztán maga vette őket a kezébe.

Azonnal fölismerte rajtuk az egykori dundi kislányt.

– Hogy sikerült ennyire megváltoznia? – kérdezte mosolyogva.

– A mágia segítségével – felelte a lány anélkül, hogy fölpillantott volna.

A képek mindegyike egy boldog kis család életét örökítette meg a Shangri-Lán lévő otthonukban. Jarvis, a komornyik pontosan úgy nézett ki, ahogy az Marc emlékezetében élt: méltóságteljesen és tartózkodóan. A felesége a fotókon is, akárcsak az életben, igen csinosnak, de kissé szorongónak hatott.

– A fenébe! – dünnyögte Torie, és csalódottan a sarkára ereszkedett. – Nincs itt.

– Micsoda? – kérdezte Marc rövid szünet után. de a lány csak némán rámolta vissza a bőröndbe a papírokat.

– Megnézi a fényképeket? – nyújtotta oda neki az egyik pillanatfelvételt.

– Nem – fordította el a fejét a lány. – Most nem.

A férfit mélyen megérintették a hangjában vibráló érzelmek. Az élet nem habos torta, ezt a saját tapasztalatából is tudta, de Torie, úgy látszik, még nála is több dolgon ment keresztül. Marc mégsem hitte el, hogy a lány nem akarja megtartani ezt az albumot – úgyhogy magával is vitte, amikor elindultak lefelé.

Torie-t szemlátomást nagyon megviselte, hogy nem találta meg azt, amit keresett. Marc arra gondolt, most kellene egy kicsit faggatóznia, de ahogy a lám szomorú arcára pillantott, egyszerűen képtelen volt rászánni magát.

– Legjobb, ha most visszamegyek aludni – mondta Torie. – Úgyis csak akkor tudok tovább kutatni, ha már kisütött a nap.

– Miben reménykedett, mit fog találni abban a kofferben?

A lány a semmibe révedt. Olyan intelligens, olyan jóképű ez a fickó, hogy az már egyszerűen vérlázító! Vajon azt hiszi, ilyen könnyen manipulálhatja öt ? Ámbár… nem jár nagyon messze az igazságtól. Biztosan emlékszik rá, hogy mindig is ő volt Torié gyengéje.

Meg kell győznie őt, hogy már semmit sem érez iránta, gondolta a lány. Végtére is Marc ahhoz a családhoz tartozik, aki olyan embertelenül bánt el az apjával. Ezt sohasem szabad elfelejtenie!

Ő maga viszont így is úgy is zsákutcába jutott. Sem a barlangokban, sem a padláson nem akadt a nyomára annak, amit keresett. És most már nincs előtte semmilyen fogódzó…

– Anyám azt mondta, apám naplót vezetett – kezdett bele nagy nehezen. – Azt hiszi, olyasmiket is leírt, amelyek segíthetnek az igazság kiderítésében. De én ezt a naplót sohasem láttam. Csak reménykedtem benne, hogy… – Torie torkából fojtott zokogás tört elő.

Marc legszívesebben átölelte volna. A lány annyira szomorúnak látszott, olyan magányosnak! Hinni ugyan még mindig nem tudott neki, de volt benne valami, ami egyre erősebben vonzotta.

– Én sem találtam semmiféle feljegyzést – felelte az igazságnak megfelelően. – Biztos benne, hogy létezik egyáltalán ilyesmi?

– Én már a világon semmit sem tudok – csóválta meg a fejét lemondóan a lány. – Már abban sem vagyok biztos, hogy apám tényleg ártatlan volt-e. Maga mit gondol erről?

– Semmit. Én csak tényekkel tudok bármit is kezdeni.

Ezt nem lett volna szabad mondanom, húzta el a száját Torie. S mivel meg nem történtté nem tehette a dolgot, legalább enyhíteni igyekezett rajta.

– Rendben. És azzal mit kezd, hogy tizenöt éven át gyűlöltem a maga családtagjait? Azt hittem, ők a felelősek az apám öngyilkosságáért. Azt gondoltam, apa még mindig élne, ha nem bántak volna vele olyan kegyetlenül. – A hangja alig észrevehetően megremegett. – Nos, ehhez mit szól?

A meglehetősen bántó szavak hallatán Marcnak komoly erőfeszítésébe került, hogy magába fojtsa az ugyancsak indulatos választ. Amit Torie mondott, annak túl sok értelme különben sem volt. Kétségbeesett próbálkozás csupán, hogy a régmúlt eseményekre valamiféle magyarázatot találjon.

S bár az igyekezete teljes mértékben érthető, Marc mégsem nyugodhatott bele, hogy Torie az ő hozzátartozóit teszi felelőssé a szenvedéseiért.

Ahogy ezeken a dolgokon tűnődött, valami egyszerre világossá vált előtte: ha Torie tényleg nem tudja pontosan, hogy az apja bűnös-e, vagy sem, s ha mindaz, amit tesz, inkább az igazság kiderítését szolgálja, semmint hogy terhelő bizonyítékokat keressen, akkor ez a nő ártatlanságáról tesz tanúbizonyságot.

Könnyen lehet persze, hogy semmitől sem riad vissza, hogy elérje a célját. Úgyhogy jobb, ha ő is a saját mottója szerint viselkedik, és nem bízik meg továbbra sem senkiben.

– Apám mindig nagyon tiszteletreméltó ember volt – mondta csöndesen. – Ha bármilyen módon megbántotta a maga apját, biztosan megvolt rá az oka.

– Tudom – suttogta könnyek között a lány. – Én… én is szerettem a maga apját. Mindig nagyon kedves volt hozzám. Egyszerűen nem tudom elhinni… Semmi értelmét nem látom, miért bánt gonosztevőként az apámmal…

Elakadt a szava. Marc kinyújtotta feléje a kezét, de Torie elfordult.

– Menjünk vissza!

A férfi bizonytalan érzésekkel követte. A legjobb akarattal sem tudta elképzelni, hogy a lány apja bűnös lett volna. Ahhoz túlságosan is jól ismerte őt. Gyanította persze, hogy Sandset igazságtalanul hurcolták meg. De miért? Vajon tényleg ő követte el a lopást? Most már Torie-hoz hasonlóan ő is türelmetlenül várta, hogy az igazság végre kiderüljön.

– A görögök egyébként elutaztak – jegyezte meg egy idő múlva.

Torié megpördült. Akkor őket láthatta az előbb azzal az autóval!

– Miért? Mi történt?

– Úgy fest, nem is görögök voltak – vonta meg a vállát Huntington. – Mindenesetre nagyon gyanúsan viselkedtek.

– Kár. Pedig igazán megkedveltem őket.

– Nem csoda. Ez is a ravaszkodásuk része volt. Mindenkihez igyekeztek közel férkőzni, hogy aztán kiszedjék belőlük, amit tudni akartak.

– Szóval akkor nem lesz itt görög étterem – csóválta meg a fejét a lány. – És maga hogy jött rá?

– Van egy-két barátom a rendőrségen. Csak néhány telefonomba került a dolog.

Torié fürkésző tekintettel nézett a férfi arcára. Talán így akarja az értésére adni, hogy Carllal együtt ajánlatos óvatosnak lenniük?

– És rólam mit közöltek a forrásai? – kérdezte élesen.

Marc arcán mindentudó mosoly suhant át.

– Majd akkor mondom el, ha már összegyűjtöttem az összes információt.

– Nézzen csak meg jól – bökte meg a lány a mutatóujjával az orra hegyét. – Ez is bizonyítja, hogy nem hazudok. Hogy…

Marc csak úgy tudta elhallgattatni, hogy száját a lány ajkára tapasztotta – és éppen ez volt az, amire Torie is vágyott.

Egy csók és más semmi. A vágyak kaptak csak szabad utat, nem az érzések, nem a bizalom.

Torie torkából egyszerre ijedt kiáltás tört elő. Megpróbálta eltolni magától a férfit, persze csak amúgy fél gőzzel, mert kis híján elolvadt a gyönyörűségtől. De amint igazából élvezni kezdte volna a dolgot, Marc egyszerre kibontakozott az ölelésből.

– Jó éjszakát, Torie Sands! – mondta nyersen. – Most inkább menjen aludni!

– És maga mit tervez? – kérdezte kissé kábultan a lány.

– Azt hiszem, körülnézek még egyszer. Viszlát! A reggeli kilenckor lesz.

6. FEJEZET

A reggelit a verőfényben fürdő teraszon tálalták föl. Torié Carl mellett ült, aki úgy nézett ki, mintha szörnyű másnaposság kínozná.

– Na és, hogy szól az ítélet? – kérdezte tőle halkan, miközben levett egy pohár narancslét az ezüsttálcáról.

– Az ítélet? – rándult össze a férfi.

– Úgy értem, milyennek találod Shangri-Lát? Megveszed?

– Megvenni? – csúszott arrébb Carl a székén. – Hiszen még nem is láttam mindent. – Egyszer csak elsötétült a tekintete. – És te sem vagy valami nagy segítség. Állandóan eltűnsz…

– Ma éjjel éppenséggel te voltál az, aki eltűntél – vágott vissza élesen a lány. – Mit kerestél ott kint a sötétben?

Carl szeme dühösen fölszikrázott. Aztán közelebb hajolt, hogy a többiek ne értsék, amit mond.

– Amikor először esett szó erről a birtokról, azt mondtad, sokszor elkísérted az öreg Huntingtont a vadászataira. Így van?

A válasz csak egy gyanakvó bólintás volt. Vajon mire akar ez a fickó kilyukadni?

– Megkértelek, rajzolj egy térképet, és jelölj be rajta minden helyet.

– Igen…

– A barlangok viszont hiányoztak. Amikor lementem a partra, rögtön világossá vált előttem, hogy kész labirintus az egész. Egy örökkévalóságig tartana az összes rejtekhelyet megtalálni.

– Ha megmondanád, mit keresel, talán többet tudnék segíteni.

A férfi csak némán meresztette rá a szemét.

Ugyan már, Carl, gondolta magában Torie. Ismerd el végre, hogy a kincs meglelésében reménykedsz!

– Készíts egy térképet a barlangokról! Többre nem kérlek.

A lány mosolyogva intett Lylának, aki éppen most lépett ki a teraszra, és jó reggelt kívánt mindenkinek. De rögtön elkomolyodott Torie arca, amikor meglátta, hogy a nő Marc mellett foglal helyet.

Ha lehet, még az eddiginél is rosszkedvűbben fordult vissza Carlhoz.

– Gyerek voltam még, amikor igazán kiismertem magam a barlangok körül. Tényleg azt várod tőlem, hogy még most is emlékezzem mindenre?

A férfi olyan közel húzódott hozza, hogy még a lehelete kellemetlen szaga is megcsapta.

– Mit csináltál ott tegnap? – kérdezte. – Mi van a barlangokban?

– Semmit – felelte Torié kelletlenül. – Sétáltam a parton, és az elmúlt időkön gondolkodtam. Aztán megnéztem a csónakházat, utána pedig elmentem a Redwood-Wald kanyonba.

– Miféle Redwood-Wald kanyonba? – hajtogatta szét a férfi a térképet. – Semmi ilyesmi nincs a rajzon.

– Elfelejtettem – felelte a lány hűvösen. – Különben itt van. – Elővett egy ceruzát a táskájából, és egy fát rajzolt arra a helyre, ahol a kanyon kezdődik. – Jó szórakozást!

Ahogy fölállt a helyéről, hogy Marchoz és Lylához induljon, eszébe jutott, talán nem ártana Carlt figyelmeztetnie.

Hogy is tudott így bedőlni neki? Azonnal észre kellett volna vennie, hogy ez a fickó csak problémát okoz. És még mindig itt lóg a nyakán… Fölsóhajtott.

– Hallottál a görögökről?

– Nem – pillantott rá Carl. – Mi van velük?

– Úgy tűnik, nem azok, akiknek kiadták magukat… Ahogy mi sem – tette hozzá Torie még halkabban. – Nem furcsa?

– És ez pontosan mit jelent?

– Marcnak vannak kapcsolatai a rendőrségnél. Nemrég érdeklődött náluk, és megtudta, hogy az a házaspár nem is görög. Úgyhogy szépen kitette őket.

– Viccelsz?

– Ilyesmiből nem szoktam viccet csinálni – húzta fel a vállát a lány.

Carl eltolta maga elől a tányérját, és ő is fölállt az asztaltól.

– Most mennem kell – pillantott az órájára. – Dél felé újra itt leszek. Akkor végigvezetsz majd a barlangokon.

Torie nagyot nyelt.

– Megígértem Marge-nak, hogy reggeli után elkísérem a csapatot a sziklákhoz. Nem tudom, visszaérünk-e addigra.

– Melegen ajánlom – vágott a szavába a férfi, és még a lány karját is elkapta. – Szükségem van rád. Megértetted?

– Jó, jó – igyekezett megnyugtatni Torie. – Biztosan visszajövök.

– Rendben – bólintott Carl, majd a teraszt elhagyva elindult a tengerpart felé.

Torie a fájó karját dörzsölgetve nézett utána. Egyre jobban tartott ettől az embertől. Amikor aztán megfordult, hogy csatlakozzon Marchoz, meglepődve állapította meg, hogy ő is eltűnt már, és Lyla egyedül ül. Mivel semmi kedve nem volt beszédbe elegyedni vele, fogta magát, és visszament a házba. Nemsokára úgyis indulnak a sziklákhoz.

Egy óra múlva a kis csapat már félúton járt. Torie-nak még mindig fogalma sem volt róla, hogy Marc merre lehet. Így persze azt sem tudta, mihez kezdjen.

Bárcsak ne szövetkezett volna Carllal! A fickó nyilvánvalóan szélhámos, és nem vezet semmi jóra, ha együtt látják őket. Vajon Marc mit gondolhat erről az egészről?

Hozzávetőleg tízéves kora óta rajongott érte. S bár a fiú a szó szoros értelmében átnézett rajta, ő folyamatosan figyelemmel kísérte az életét, és látta, hogyan érik az egykori nyakigláb, kedves kamasz minden tekintetben vonzó, rámenős fiatal férfivá. A legutóbbi találkozásukkor ő még csak tizenöt éves volt, de tökéletesen meg tudta érteni Marc életszeretetét, mivel a saját vágyaira emlékeztette.

És most végre hazatért, magasabban, izmosabban és minden tekintetben edzettebben, mint valaha. Nyilvánvalóan olyasmit is

átélt, amiről nem beszélne szívesen. Egy azonban biztos: férfi a talpán! …

És amikor megcsókolta őt, Torie-nak mintha minden álma egyszerre valóra vált volna. Utána bement a szobájába, lefeküdt az ágyra, és a mennyezetre meredt. Megint az ajkán érezte a férfi száját, miközben újra és újra végigfutottak rajta a gyönyör azelőtt soha nem tapasztalt hullámai.

Nem! A Marc iránti érzései nem aludtak ki az eltelt évek alatt sem, és ő erősen gyanította, nehéz, ha nem egyenesen lehetetlen lesz őket visszafojtania.

Megrázta magát, és igyekezett újra a sétára összpontosítani. Marc anyja éppen néhány nagyon látványos dologra hívta fel a társaság figyelmét.

– Ha szerencsénk lesz, lent az öbölben, a sziklazátonyok közelében láthatnak egy csapat tengeri vidrát! – kiáltotta. – Valamivel messzebb, a part irányában pedig egypár oroszlánfóka napozik.

Csodás reggel volt, az igaz, de Torie most mégsem tudott a táj szépségéért lelkesedni. Azon töprengett, vajon Carl mit forgat a fejében, s hogy Marc meg tudja-e ebben akadályozni. Tulajdonképpen neki is le kellett volna mondania ezt a sétát, és inkább a saját tervével kellene törődnie.

A múlt éjszakai kirándulás nem tett valami jót neki, habár néhány dologra mégiscsak fényt derített. Most már legalább tudta, hogy Carl sohasem akarta megvásárolni Shangri-Lát. Valami másban sántikál. És úgy fest, mindenre hajlandó azért, hogy a célját elérhesse.

Ő a maga részéről néhány olyan, régi alkalmazottat szeretett volna fölkeresni, akik talán még emlékeznek az apjára – habár a dolog sokadszor átgondolva sem tűnt könnyen kivitelezhetőnek.

A görögök tehát kereket oldottak. A texasi arany után akar kutatni, és bizonyítékokat keres, hogy létezik az a legendás aranytelér. Marc anyjának pénzre van szüksége, hogy a Bahamákra költözhessen.

Phoebe és Frank pedig – nos ők talán valóban meg akarják vásárolni a birtokot.

Marc minden módon tiltakozott az ellen, hogy egykori otthonát áruba bocsássák. Ezt ő teljes mértékben meg tudta érteni. A férfi ugyan még mindig nem bízik benne, de nem is gyűlöli. Ami persze könnyen megváltozhat, ha megtudja, hogy a bőröndje bélése mögött rejteget egy spanyol aranyakkal teli zacskót…

Torie megborzongott. Ki kell derítenie az igazságot, mielőtt még valaki fölfedezi a dukátokat!

Nemsokára fölbukkantak az oroszlán fókák. A kis csoport elbűvölve gyűlt össze a szikla peremén, és a még messziről is igen veszélyesnek látszó hímek területért folyó küzdelmét figyelte.

– Fotókat nyugodtan készíthetnek – bátorította Marge a társaságot. – De meg se próbáljanak lemászni és a közelükbe menni! Ha felingerlik őket, azonnal támadnak!

– Azokra a hölgyekre emlékeztetnek, akikkel itt az ebédnél szoktam találkozni – csatlakozott Lyla Torie-hoz. – Ők sem lehetnek valami boldogok… Na és maguk? Nem kívánnak még ajánlatot tenni?

Torie önkéntelenül is elnevette magát, mert a jelen körülmények között ez majdhogynem lehetetlennek tűnt.

– Attól tartok, még nem. És maga?

– Igazán gyönyörű ez a vidék – sóhajtott fel a másik nő. – Ha ez a fiú is a birtokhoz tartozik, talán komolyan fontolóra veszem a dolgot.

– Marcra gondol? – kérdezte Torié döbbenten. – Mert én nemigen hiszem, hogy ő eladó lenne.

– Ugyan már, kedvesem! – Ezúttal Lyla volt az, aki felnevetett. – Mindenkit meg lehet vásárolni, ha megfelelő az ár.

Még akkor is kacagott, amikor visszaindult a többiekhez. Torie az ajkába harapott, hogy lenyelje a kikívánkozó csípős megjegyzést. Az oroszlánfókák szakadatlan üvöltése már az idegeire ment. Elfordult, és szemét a tenyerével beárnyékolva a ház irányába pillantott.

Meglepődve látta, hogy egy alak közeledik lóháton a csoport felé. Egy idő múlva föl is ismerte: Marc volt az.

Úgy érezte magát, mintha egy reflektor gyulladt volna az agyában. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy a férfi miatta jön.

– Odanézzetek! – kiáltotta Lyla. – Marcnak lova is van! Imádok lovagolni! Ide, ide! – emelte a magasba a kezét.

A hatalmas, fekete paripa egylépésnyire állt meg Torie előtt, aki alig tudott ellenállni a kísértésnek, hogy diadalmasan Lylára ne mosolyogjon.

– Jöjjön! – mondta a férfi, s lehajolva a nyeregben, feléje nyújtotta a kezét, hogy fölsegítse. – Szeretném bevinni magát a faluba. Van ott valaki, akivel beszélnie kell.

Végiglovagoltak a sziklák mellett, egyik oldalukon a kék óceán, a másikon az óriási eukaliptuszfák. Torie arcát jólesően simogatta a szél, derekára Marc izmos karja szorult, alatta az éjfekete kanca erőteljes teste hullámzott. Mindez együtt olyan varázslatos élményt jelentett, amelyről már most tudta, hogy élete végéig nem fogja elfelejteni.

Ahogy azonban lassan látótávolságba került a falu, az is világossá vált előtte, hogy mindjárt utoléri őt a valóság.

Nagy kár! Ha tőle függ, még egy örökkévalóságig ellovagoltak volna így kettesben…

– Lenne kedve tenni egy kanyart a part felé, mielőtt bemegyünk a faluba? – kérdezte Marc, mintha csak olvasott volna a gondolataiban.

– Szívesen – sóhajtotta a lány, miközben kicsit hátrahajolt.

A dombról leereszkedő ösvény hamarosan aszfaltozott útba torkollott, az pedig egy sólyával ellátott építményhez vezetett. Az elhagyatott parton csak a sirályok rikoltozását lehetett hallani.

Leszálltak a lóról, és egy ideig a végtelenbe nyúló, csillogó víztükröt nézték.

– Mi lehet az oka, hogy a tenger látványa mindig annyira elbűvöl? – merengett a lány.

– Fogalmam sincs. Talán a lelkünk mélyén visszavágyunk oda.

– Gyerekkoromban valósággal imádtam *A kis hableány* című filmet – törte meg Torie a hirtelen beállt csendet. – Összevissza mászkáltam a házban, úgy tettem, mintha szerelmi bánatom lenne. És közben állandóan azt a dalt dúdoltam – mosolyodott el szomorkásán. – Gondolom, mindenkinek az idegeire mentem vele.

Marc lassan feléje fordult. Igen, arra az énekszóra ő is emlékezett. Valószínűleg azért tűnt olyan ismerősnek a lány hangja a múltkor.

– Így már jobban emlékszem magára – mondta. – De gyakrabban is találkoztunk, mint ahogy először gondoltam.

– Vagy csak annál, mint amit megjegyzett.

– Úgy gondolja? – vonta meg a férfi a vállát. – Egyet viszont biztosan tudok. Amikor az előbb lesegítettem a lóról, eszembe jutott, hogy ezt egyszer már megtettük.

– Pontosan! Akkoriban éppen a faluból jöttem hazafelé…

– És talált egy gazdátlan kutyát. Egy fehér pamacsot.

– Édes kis fekete orral – mosolygott Torié. – Megpróbáltam fölemelni, mire mindent kiejtettem a bevásárlószatyromból.

A kék szempár vidáman megcsillant.

– Úgy van. Olyan tizenhat éves forma lehettem…

– Én meg tizenegy.

– Barna Cukorral, a kedvenc pónimmal lovagoltam ki. Köszöntem is, amikor elmentem maga mellett.

– Azt azért nem hinném. Túlságosan is rátarti volt ahhoz, hogy egy magamfajta csitrivel szóba álljon.

– Téved – felelte Marc némi barátságtalan színezettel a hangjában. – Mindenesetre megfordultam, és láttam, hogy kicsúszott a szatyor a kezéből, a tartalma pedig szétszóródott. A kiskutya is leugrott a karjából, és fülsértően ugatni kezdett.

A lány szóhoz sem jutott, annyira zavarba hozta ez a kínos emlék.

– Szóval mire visszakormányoztam a pónit, maga már mindent összeszedett. De úgy nézett ki, újra el fogja ejteni az egészet. Megkértem, adja oda nekem a kutyát is meg a szatyrot is.

– Én pedig azt hittem, otthagy majd egyedül.

– Csakhogy én nem hagytam cserben. Betettem a holmiját a nyeregtáskába, a kutyát bedugtam a pólóm alá, magát pedig a ló hátára segítettem.

Torie nevetve fordította a láthatár felé a tekintetét.

– És én úgy éreztem magam, mint Hamupipőke…

Még most is világosan emlékezett rá, mekkora zavarban volt. Mintha a mesebeli herceg kérte volna táncra. A hazaúton végig a hetedik mennyországban lebegett, noha jól tudta, hogy Marc semmit sem érez iránta. De ez mit sem számított, amikor a környék legszuperebb sráca ennyire kedves volt hozzá. Ez az eset az egész nyarát megédesítette.

– Hópehelynek hívtam – mondta merengve. – Nagyon aranyos volt.

– És mi lett vele?

A lány arcán szomorú árnyék suhant át.

– Apám közzétette a hírt az újságban, és két nap múlva meg is jelent nálunk a gazdája. – Megcsóválta a fejét. – Hiába kértem, hogy ne tegye, maga is tudja, milyen ember volt. Mindig ragaszkodott a szabályokhoz.

A férfi egy darabig elgondolkodva nézte.

– Igen – felelte aztán, és a kancára pillantott. – Most viszont tovább kell mennünk…

Torie még mindig azon csodálkozott, mennyi mindenre emlékszik Marc. Pedig tulajdonképpen alig találkoztak…

Később, amikor újra ott ült a lovon, és Marc karja a derekára fonódott, behunyt szemmel fohászkodott, hogy ez a lovaglás sose érjen véget.

Tarka rendetlenségben épült, piros cseréptetős, virágoskertes kis házaival a falu eléggé ódivatúnak hatott. Az apró kikötőben vitorlások és halászbárkák horgonyoztak. A főteret most is, mint tizenöt vagy akár száz évvel ezelőtt, egy kávézó, egy kis – főként horgászcikkeket forgalmazó – bolt, egy ingatlaniroda és egy rusztikus kiskocsma foglalta el.

– Készen áll?

– Mire? – kérdezett vissza a lány, aki még mindig a csodás látványt élvezte, teljesen megfeledkezve arról, miért is jöttek ide eredetileg.

– Arra, hogy Gregory-val beszéljen.

– Kicsodával?

– Gregoryval. Nem emlékszik rá? Akkoriban ő volt az apám sofőrje.

– Ó, hát persze! – csapott Torie a homlokára. Gregory… Pontosan ő az, akivel beszélnie kell. Elmosolyodott. – Köszönöm. Ez tényleg jó ötlet – mondta növekvő idegességgel.

A férfi halkan elnevette magát.

– Csak ne vigye túlzásba a köszöngetést. Az ember sohasem tudhatja.

– Honnan szerezte ezt a csodás állatot? – kérdezte a lány, miközben Marc az egyik kocsma előtt álló oszlophoz kötötte a lovat. Tudta, hogy a régi időkkel ellentétben ma már egyetlen ló sincs Shangri-Lán.

– Egy hajdani szomszédunkat látogattam meg. A középiskolában jóban voltam a fiaival. Ok most mind a ketten katonák, s mivel neki nincs ideje mindegyik lovát megjáratni, kölcsönvettem ezt a kancát egy időre.

– Nagyon szép…

Két fürdőruhás lány sétált el mellettük a strand irányába, mindketten elismerő pillantást vetettek Marcra.

– Úgy tűnik, maga még mindig nagy hatással van a nőkre – nevette el magát Torie.

– Furcsállja? – fújt egyet a férfi mérgesen. – Engem inkább idegesít.

– Ó, szegény ember! Igazán nehéz lehet a sorsa. Marc bosszús tekintete hirtelen megváltozott.

– Ami azt illeti, maga sem panaszkodhat az érdeklődés hiányára.

– Nem vagyok az a típus, akire felfigyelnek.

– Butaság. Amint látom, nem veti éppen szét az önbizalom.

Torié érezte, hogy égni kezd az arca. Ő sosem tartotta szépnek magát, és a lelke mélyén tudta, hogy nem is az. Legalábbis régebben nem volt…

Jobb napokon persze egész csinosan nézett ki, de egyáltalán nem annyira, hogy megforduljanak utána a férfiak. Marc pillantása azonban másról tanúskodott, s ő ettől újra úgy érezte magát, mintha néhány centivel a föld fölött lebegne.

– Bemegyünk? – mutatott a férfi a kocsmaajtóra.

– Miből gondolja, hogy Gregory bent van?

– Amennyire tudom, ő itt az egyik törzsvendég.

Azzal megfogta Torie kezét, és maga után húzta. A lány nagyot sóhajtott. Talán megtudja végre, valójában mi történt annak idején.

Szorongva pillantott Marcra, és amikor a férfi biztatóan rákacsintott, ő is elmosolyodott.

7. FEJEZET

Marc előreengedte Torie-t, lévén ez a lány ügye, nem pedig az övé. Még azt sem tudta igazán, miért segít neki. Állítólag Torie ki akarja deríteni, mi történi valójában, amikor az apját kitették az állásából. Ha ez tényleg így van, fölvetődik a kérdés, mi lehet ennek a következménye. Azt hiszi, mindent tisztázhat, ráadásul a kincset is megtalálhatja, hogy bebizonyítsa, igazságtalanul vádolták meg az apját?

A rendőrség és a biztosítótársaság nyomozói együtt és külön-külön is hónapokig keresték azt az aranykincset, és az évek során számos szerencsevadász is megfordult itt – mindeddig azonban senki nem talált egy árva dukátot sem. Marcnak a maga részéről eleve az volt a véleménye, hogy a kincs valahol a tenger fenekén lapul. El sem tudta tehát képzelni, mire föl ez a nagy hajtóvadászat.

Lehet, hogy Torie mégiscsak hazudott? Őt is, mint a többieket, csak a kincs utáni vágy hozta ide? Mert hogy Carlt igen, arról meg volt győződve. Márpedig ha a lány elkísérte a fickót, nyilvánvalóan összeillenek. Mégsem tudta elhinni, hogy a nő be akarná őt csapni.

Fölsóhajtott, és önmagát is utálta ezért a gyöngeségért. Annyi őszintétlen emberrel találkozott már, hogy jóformán senkiben sem bízott. Miért lenne éppen Torie esete más?

Körbehordozta a tekintetét, és látta, hogy a vendégek túlnyomórészt magányos férfiak. Egy szőke fiatalember odaintett neki, de ő hirtelenjében nem tudta hová tenni. Egyébként sem igen akadt itt olyan, akit ismert.

Torie arca még mindig piros volt egy kicsit, de ez semmit sem vont le a szépségéből. Marc mosolyogva nyugtázta a többiek elismerő pillantásait, noha a lány mindebből semmit sem vett észre.

Kisvártatva fölfedezte az egyik magányos sarokasztalnál azt, akit keresett, és Torie-t maga után húzva, feléje irányította a lépteit.

Gregory szokása szerint most is részeg volt. Sápadt, beesett arca a legkevésbé sem emlékeztetett az egykor annyira elegáns, ápolt férfira. A fickó üveges szemekkel bámult Torie-ra, és még akkor sem ismerte föl, amikor az bemutatkozott neki. Az apja neve azonban szemlátomást megmozgatta kicsit az emlékezetét.

– Jarvis? A Shangri-Lán dolgozó komornyikra gondol? Naná hogy emlékszem rá! Hogy megy a sora?

– El tudná mondani, mi történt akkor?

A férfi arca elkomorodott.

– Tulajdonképpen nekem kellett volna megkapnom az állását. Csak azért csináltak belőlem sofőrt, mert a nagysasszony föl akart vágni a barátnői előtt. Egész nap azt a rohadt autót kellett sikálnom. – Megcsóválta a fejét. – Más nem jut eszembe…

– És mi a helyzet Don Carlos eltűnt kincsével? Arra azért csak emlékszik?

Gregory a homlokát ráncolta.

– Azt mondta, ne menjek, de én mégis megtettem – folytatta szomorúan, mintha meg sem hallotta volna a kérdést. – De neki volt igaza. Nem kellett volna…

– Ki volt az? Az apám?

A férfi megrettenve pillantott körül, Marc pedig gyorsan félrevonta Torie-t.

– Azt hiszem, ennek nincs sok értelme – súgta oda neki. – Ez az ember jóval többet ivott a kelleténél, és a hírekből ítélve máskor se józanabb. Ha tudott is valamit, már régen elfelejtette.

– Ez tényleg őrület – mondta a lány, miután kimentek a kocsmából. – Az apám nemzedékéből vagy mindenki halott, vagy az idegösszeomlás szélén áll. Annyira igazságtalan az élet!

– Azért ne legyen így lelombozódva! Gondoljon inkább valami szebb dologra.

– Érdekes, hogy éppen maga ad nekem ilyen tanácsokat…

– Azért nekem is akadtak boldog pillanataim – tiltakozott a férfi. – Néha kifejezetten derűlátó vagyok.

– Fogadok, hogy az nem tart sokáig – állapította meg Torie szárazon.

Amint ott álldogáltak a kocsma előtt, észrevették, hogy az iménti szőke férfi szintén kijött, és odament egy nagy, fekete Harleyhoz. Ahogy azonban meglátta őket, intett nekik, majd feléjük indult.

– Nem emlékszel rám? – lépett mosolyogva a nő elé.

– Csak nem Billy Darnell? – kiáltott fel Torie meglepetten.

– De bizony!

– Ugye maga is tudja, hogy kicsoda Billy? – szólt hátra Torie a válla fölött. – Gyerekkorunkban az édesanyja, Alice volt a szakácsnőjük.

– Pontosan – erősítette meg örvendezve a fiatalember.

– De jó, hogy találkoztunk! Hogy van anyukád?

– Kitűnően. Los Angelesben él a nővéremék közelében.

– Értem.

Torie-nak csak most jutott eszébe, hogy Billy egy évvel fiatalabb, mint ő. Jóllehet Huntingtonék alkalmazottainak gyerekei mindig sokat játszottak együtt, de nem álltak különösebben közel egymáshoz.

– Billy meg én sokszor elkísértük édesapádat, amikor ásványokat gyűjtött ő mesélte Marcnak. – Már hajnalban elindultunk, elemózsiával megrakodva, és apád a legérdekesebb helyekre is elvitt bennünket. Ott kikalapálta a köveket a sziklákból, mi pedig becsomagoltuk őket, és segítettünk hazaszállítani. Igazán jókat szórakoztunk.

A férfi bólogatva hallgatta őket, amint fölelevenítették az emlékeiket – s közben egyre növekvő ürességet érzett magában. Tudta, hogy az apja mennyire odavolt az ásványokért, de mindig türelmetlenül fogadta, ha az öreg erről kezdett vele beszélgetni. Talán ezért nem is kérdezte meg őt soha, elkísérné-e egy ilyen kirándulásra. Meglehet persze, hogy már túl idős is volt ehhez.

Most mégis sajnálta, hogy nem mutatott semmi érdeklődést az apja hobbija iránt. Egyre inkább az volt a benyomása, hogy nem is ismerte őt igazán. De most már késő…

Elhúzta a száját. Amikor azonban Torie-ra nézett, valami különös okból rögtön jobban kezdte érezni magát. Olyan volt ez, mintha a lány hidat vert volna közte és az évek óta elfojtott-elfeledett múlt között. Segített neki bizonyos dolgokat világosabban látni. Először tudatosodott benne, mennyire örül a Shangri-Lába való visszatérésnek.

Amikor aztán Torie fölvetette az eltűnt kincs témáját, még az eddiginél is jobban hegyezte a fülét. Billy jól emlékezett az esetre, de azt már nem tudta megmondani, hogy pontosan mi történt. Ő is csak azt a történetet olvasta, amely az újságokban állt.

– Senkit sem ismerek már, aki akkor Shangri-Lán dolgozott. Gregoryn kívül, természetesen. De vele nem lehet sokra menni.

– Otthon leteszem magát – mondta Marc, miután Billytől elbúcsúztak. – Vissza kell vinnem a lovamat, mielőtt megéhezik.

Torie szélesen elmosolyodott. Nagyon tetszett neki, hogy a férfi ennyire szívén viseli az állat hogylétét. Igen, Marc tényleg kedves ember, ezt most már be kellett látnia. Ő volt az egyik legvonzóbb férfi azok közül, akikkel valaha is találkozott. Lehet, hogy a családja elég rosszul bánt az ő apjával, de ehhez neki nem volt semmi köze. Legalábbis nem közvetlenül.

Lovaglás közben Torie újra becsukta a szemét, és végigpörgette magában az életével meg a jelenlegi itt-tartózkodásával kapcsolatos gondolatokat. Ami a tervét illeti, a mai nap eddig csak csalódást okozott. Mi lesz, ha sosem tudja meg az igazságot? Képes lesz-e együtt élni ezzel? Ki tud-e így gyógyulni az anyja a depressziójából? Valószínűleg nem.

Az persze még ennél is rosszabb, ha sikerül ugyan a történtek nyomára jutnia, de az eredmény nem lesz éppen kedvező, Ha kiderül, hogy az apja tényleg bűnös volt. Ha esetleg még ennél többet is elkövetett.

Gyorsan elhessegette ezeket a nyomasztó gondolatokat, és igyekezett valami mással elfoglalni magát.

A birtok azonban sajnos túl gyorsan közeledett, és az is eszébe jutott, hogy megígérte Carlnak, időben vissza fog érni. A pasas biztosan tombolni fog a késés miatt. Megfordult.

– Elkísérhetem a szomszédjához? – kérdezte. – Még nem szeretnék visszamenni a többiekhez.

– Hogyne – bólintott Maré kifürkészhetetlen arccal, és meg sem rezzent attól, hogy ő teljes súlyával rátámaszkodott. Milyen erős! Torie egy pillanatra elmerengett azon, mennyire szép lenne, ha ez a férfi lehetne az ő hőse… Persze félő, hogy nem is érdekli Marcot. Elvégre régen is alig vette őt észre.

Most is csak azért állt szóba vele, mert a családja jó hírét veszélyeztette. De legalább odafigyelt rá egy kicsit. Micsoda iróniája a sorsnak!

– Azon tűnődöm, hogy ilyen lényegbevágó dolgokra néhány év múlva miért nem emlékszik senki – szólt hátra a válla fölött.

– Azok az emberek, akiket közvetlenül érintett az ügy, biztosan nem felejtették el – felelte előrehajolva a férfi. – Néha persze nem árt nekik egy kis inspiráció, hogy újra a múlttal foglalkozzanak. De emlékeznek, ha nagyon muszáj.

Torie nemigen tudta, higgyen-e neki. Úgy tűnt, az apja nem sok nyomot hagyott mások életében. Erejéhez képest igyekezett jó ember és éppen olyan jó komornyik lenni – de az után a sajnálatos esemény után egészen összetört. És a jelek szerint senkit sem érdekelt a tragédiája.

Bárcsak ne tűnt volna el az a kincs! Bárcsak ők is itt maradhattak volna! Akkor az apja még mindig élne, és az anyja sem vált volna önmaga árnyékává…

Marcra pillantott. Igen, akkor talán az ő apja is élne még. És Ricky? Fogalma sem volt róla, miért halt meg az a fiú, Marc pedig szemlátomást nem akart róla beszélni.

Bárcsak elmondhatta volna az anyjának, hogy milyen közel járt az igazsághoz! Folyton abba a reménybe kapaszkodott, hogy minden megváltozik, ha sikerül tisztára mosnia a nevüket. Természetesen ez senkit nem hozna vissza az életbe, de ők, akik megmaradtak, talán újra boldogok lehetnének.

Furcsa, de egyre inkább úgy érezte, hogy bizonyos szempontból közel áll Marchoz, hiszen a férfi az ő múltjának is része. És talán a jelenének is… Egészen elbűvölte őt a visszafogottsága. Vagy ez csak a vele szembeni mély bizalmatlanságából származik?

Miután visszavitték a lovat a szomszédnak, beültek a férfi sportkocsijába. Marc Torie meglepetésére nem Shangri-La felé indult, hanem bekanyarodott egy mellékútra, majd a domb tetejére érve megállt, és kikapcsolta a motort.

– Odanézzen, mennyi vadvirág!

– Hűha! Gyönyörűek! – pillantott körbe elragadtatva a lány.

Aranymák, kék csillagfürt és világossárga vadmustár fedte az egész domboldalt, amelyhez a messziről idelátszó óceán szolgáltatta a ragyogóan kék hátteret. Ez volt az egyik legszebb hely, amelyet Torie életében látott.

Kiszálltak a kocsiból, fölmentek a kilátóhoz, és a korlátnak támaszkodva gyönyörködtek az eléjük táruló látványban. Torie mélyen beszívta a kristálytiszta levegőt, majd mosolyogva a férfi felé fordult. Marc arca komoly maradt ugyan, de a szemében meleg kis szikrák villództak. A lány szívverése azonnal fölgyorsult.

A férfi kérdése azonban már a következő pillanatban tönkretette ezt a varázslatos hangulatot.

– Jutott már valami eredményre Carl eredeti szándékával kapcsolatban?

Carl…

Torie enyhe bűntudatot érzett. Az a csirkefogó nyilván még mindig azon töpreng, hogy ő a múlt éjjel hol bujkálhatott. Biztosan ragaszkodni fog hozzá, hogy Torie elkísérje a barlangokhoz, és

megmutassa neki, amit tud. Márpedig ő ezt minden módon szerette volna elkerülni.

– Hmm… nem – felelte kitérően. – Miért, maga mit gondol?

Marc megvonta a vállát, és a távolba nézett.

– Szerintem ugyanaz hozta őt ide, ami a többieket is: Don Carlos kincse.

– De hát… Azt hittem, az apja magával vitte a kincset azon a végzetes napon a tenger mélyére…

– A búcsúlevelében legalábbis ez állt.

– Van arra valamiféle bizonyíték, hogy az érmék is a vitorláson voltak?

A férfi nem válaszolt, de az arcvonásai egyszerre megkeményedtek. Torie óvatosan megérintette a karját.

– Sajnálom. Biztosan fájdalmas ilyesmiről beszélnie.

– Ha nem beszélünk róla, sohasem fogjuk kideríteni az igazságot – nézett Marc mélyen a lány szemébe. – Talán meglepi, de én is ugyanúgy szeretnék tisztán látni, mint maga.

A férfi tekintete újra a messzeségbe révedt, és úgy folytatta, mintha csak önmagával beszélgetne.

– Tudja, én ezt az egészet éveken át magamba fojtottam. Akkoriban sokan kérdezték, honnan tudjuk, hogy a kincs valóban eltűnt. Az emberek csapatostul jöttek ide, szaglásztak mindenütt, még a kertet is fölásták, hogy megtalálják, hova rejtette apám az aranyakat.

– Szörnyű! – fordult el Torie, azon tűnődve, vajon Marc őt is ezek közé az emberek közé sorolja-e. Bizonyos szempontból persze nem járna messze az igazságtól. Azt, hogy a kincs egy része már az ő tulajdonában van, szerencsére nem tudja, és ő nagyon remélte, hogy nem is fogja megtudni, amíg el nem utazik. Hiszen ő csupán valamiféle magyarázat után kutat.

– Marge állandóan a rendőrséget hívta, igaz, akadt is bőven összeütközés. Én nem sokat láttam ebből, mert éppen külföldön voltam. De hallani hallottam éppen eleget.

– Marge-tól?

– Igen. Ő kezdettől fogva el akart adni mindent, én pedig igyekeztem lebeszélni erről.

– De gondolom, nem sok sikerrel.

– Ahogy mondja – bólintott a férfi. – Megírta, milyen nagyszerű ajánlatokat kapott, amelyeket persze nem fogadott el. Egy idő múlva aztán föladta a dolgot. Csak öt évvel ezelőtt vágott újra bele. És ezúttal keményen elhatározta, hogy keresztülviszi az akaratát.

– Maga pedig megint csak vissza akarja ettől tartani.

Egymás mellett álltak, mégis végtelenül messzire. Marc nyilván nem szeretné, ha a családi örökség idegenek kezébe kerülne. Ő pedig nem volt benne biztos, hogy jobban boldogulna, ha napfényre kerülne a kincs hollétével kapcsolatos igazság.

– Ma már nem tartozik a hadsereg kötelékeibe, ha jól értem – jegyezte meg Torie, csak hogy mondjon valamit.

– Nem. De ha az ember annyi időt töltött ott, mint én, énjének egy része örökre ott marad.

A lány egyetértően bólintott. Tudta, hogy a seregben szerzett tapasztalatok tartósan belevésődnek mindenkibe.

– És mit tervez az élete további részében?

Marc elnevette magát, és könyökével a korlátra támaszkodott.

– Pontosan ez tetszik nekem magában – mondta, és olyan különös tekintettel mérte végig a lányt, hogy az önkéntelenül is beleborzongott. – Nem vacakol sokat. Ha tudni akar valamit, egyszerűen megkérdezi.

– Maga viszont igyekszik váltogatni a témákat, és ha csak lehet, kitér a válasz elől.

– Választ szeretne? Rendben van. – Marc mélyet lélegzett, és tekintetét valahová a látóhatárra szegezte. – A seregben elég sok területen gyűjtöttem tapasztalatokat. A leszerelésem után pedig rengeteget töprengtem rajta, mit kezdjek magammal. És közben állandóan Shangri-La járt az eszemben.

– Ez természetes – mondta egyetértően a lány. Végtére vele is ugyanez volt a helyzet.

– Minél többet gondolkodtam rajta, annál erősebben vágytam rá, hogy hazatérjek. Csodálatos ez a hely, és rengeteg lehetőséget rejt magában. A nagyapám például versenylovakat tenyésztett itt, és egy vagyont keresett velük. Apám pedig a szőlészetet fejlesztette, és ezzel komoly hírnevet szerzett magának.

– Igen, erre én is emlékszem.

– És mi a véleménye arról, ha folytatnám a szőlészetet?

– Ehhez komoly kezdőtőkére lenne szüksége.

– Úgy van – bólintott a férfi, majd váratlanul megrántotta a vállát. – A fenébe is, semmi értelme az álmodozásnak! Marge úgyis mindent el fog adni. És nekem nincs rá módom, hogy ebben megakadályozzam.

– Nem fizeti ki a maga örökrészét?

– Miért tenné?

– Mert mégiscsak a mostohafia…

– Nem – nevetett föl Marc szárazon. – De nem is tartozik nekem semmivel. Ő az általános örökös, én meg csak a család fekete báránya vagyok. Mi ketten soha az életben nem fogunk kijönni egymással – fordult el a férfi, és a kocsi felé indult.

– Ez nem tisztességes! – mondta Torie, miközben követte őt.

– Akkor sincs hozzá jussom. Egyébként is a magam útját kell most már járnom.

A lány hosszan nézte az előtte lépkedő alakot. Egyszerre világossá vált előtte, hogy Marcnak is pontosan annyira szívügye Shangri-La sorsa, mint neki. Nincs más hátra, meg kell beszélniük a tisztázatlan kérdéseket.

Marc szereti az otthonát, még ha semmi reménye nincs rá, hogy egyszer úgy vezetheti majd a birtokot, ahogy az apja meg a nagyapja tette. Igen: mindketten ugyanolyan magányosak és elveszettek…

– Egy dolog, hogy a maga útját járja – jegyezte meg halkan. – De egész más, ha elveszti az otthonát.

Időközben odaértek az autóhoz. A férfi kinyitotta az ajtót Torie előtt, aki egyre kevésbé volt biztos a vele kapcsolatos érzéseiben. Egyszerű vonzódás-e vagy valamiféle lelki rokonság, amely elég alapot nyújt arra, hogy szövetségre lépjenek? Hirtelen ötlettől vezérelve lábujjhegyre állt, Marc nyaka köré fonta a karját, és szájon csókolta.

– Köszönöm, Marc Huntington – mondta aztán, jót derülve a férfi dermedt arckifejezésén. – Köszönöm, hogy annak idején voltál olyan kedves, és hazavittél. És köszönöm, hogy most is segítesz nekem.

– Igazán nincs mit – felelte halkan a férfi, de Torie várakozásával ellentétben nem húzta őt magához.

A többiek már régen kényelembe helyezkedtek a teraszon lévő nyugágyakban, és a kilátást élvezték, amely a távoli hullámveréssel és a sirályok rikoltozásával együtt kitűnő érvet jelenthetett az adásvétel megkötésére.

Torie megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy állítólagos férje nincs ott közöttük, de Marge sértődött kérdését nem kerülhette meg.

– Hol maradt ilyen sokáig, Mrs. Marino?

– Úton voltam – erőltetett magára egy udvarias mosolyt. – Támpontokat kerestem. Az igazsághoz.

– Az igazsághoz? – ismételte meg Marge gyanakvó tekintettel, mert ez a különös teremtés egyre ismerősebbnek tünt neki valahonnan. – Akkor sok szerencsét!

Torie elfordult, és az ajtó felé indult. Azon töprengett, mire jutna vele, ha ezt az asszonyt egyszer valódi keresztkérdéseknek vethetné alá.

– Egy pillanat! – kiáltott utána Lyla. – Carl azt üzeni, hogy újra visszament a barlangokhoz.

– Köszönöm – felelte a lány, majd fölsietett a lépcsőn, és megállt Carl szobájának ajtaja előtt. Ha a fickó tényleg a barlangoknál kószál, akkor ez kitűnő alkalom arra, hogy körülnézzen egy kicsit a helyiségben.

Tudta, mit keres, de azért nem árthat, ha bizonyosságot is szerez róla. S mivel senkit sem látott a folyosón, gyorsan besurrant a szobába.

Úgy tűnt, Carl nagyon rendszerető ember, mert egyetlen holmit sem hagyott szerteszét. A bőröndje lezárva állt az íróasztal mellett. Az éjjeliszekrényen egy köteg papír – régi biztosítási iratok. Az ágy alatt azonban Torie fölfedezett egy aktatáskát, és amikor kinyitotta, meglepődve fedezett föl benne egy csomó újságkivágást. Az elsőn még a címsor is látszott: *Aranydukátok a központi tengerparton.*

Don Carlos kincse tehát főleg aranytallérokból állt. Torie kivette a többi közül a cikket, a blúzába dugta, és máris indulni készült. Semmi esetre sem szerette volna, ha rajtacsípik, amint Carl szobájában kutat. Már a puszta elképzelés hatására is fölállt a karján a szőr.

És ebben a pillanatban lépések hangzottak fel a folyosón…

8. FEJEZET

Torie szíve vadul kalapálni kezdett. Körülnézett. Az egyetlen hely, ahová elbújhat, a ruhásszekrény. De ha észreveszik közben, az még rosszabb, mintha egyszerűen csak itt várakozna…

Gyorsan leült hát az ágyra, és az ajtót figyelte. Ha Carl bejön, azt mondja majd, a térképet keresi, mert dolgozni szeretne rajta. A férfi természetesen nem fog hinni neki, de legalább lesz valami kibúvója.

A lépések zaja hirtelen elhalt, és ő önkéntelenül is visszatartotta a lélegzetét. Lentről most nevetés hangja szűrődött föl, amit néhány kiáltás követett. Mindebből persze nem értett semmit, mint ahogy azt sem tudta, ki lehetett az illető. Az ajtó előtt álló ismeretlen úgy látszik, meggondolta magát, mert visszaindult a lépcső felé.

Megkönnyebbülten föllélegzett, majd egy idő múlva átszaladt a saját szobájába, és ledőlt az ágyra, hogy egy kicsit megnyugodjon. Aztán gyorsan átöltözött, és elolvasta az újságkivágást.

A cikk kilenc évvel ezelőtt jelent meg az egyik helyi lapban. A szöveg szerint nemrég ajánlották föl néhány kereskedőnek a régi pénzérmék egy részét.

– Kilenc éve? – dünnyögte homlokráncolva a lány. Miféle jelentősége lehet ennek ma már? Kár, hogy a többit nem hozta magával.

Miután összehajtotta a papírt, és a nadrágzsebébe tette, előhúzta az ágy alól a bőröndjét, és ujjait a bélés alá csúsztatta. Az aranytallérokkal teli zacskó még ott volt a helyén.

Vajon tényleg abból a kincsből származnak ezek a pénzdarabok? És ha igen, miért csak néhány hete találta meg őket az anyja holmija között?

– Mit tettél, apu? – csóválta meg gyötrődve a fejét, majd lecsukta a koffert, és visszadugta az ágy alá.

Lement a konyhába, vett magának egy szendvicset a tálról, és megállt a teraszajtóban, hogy szemügyre vegye a kinti társaságot.

Marge és a texasi hangosan vitázott valamin, és Phoebe meg Frank is csatlakozott hozzájuk. Lyla Jimmyvel beszélgetett a tőle megszokott évődő stílusban. Marcot azonban sehol sem látta.

– Helló, Torie! – szólalt meg mögötte a férfi, aki egy pillanattal ezelőtt lépett ki a könyvtárszobából. – Gyere velem! – intett a nappali túlsó vége felé, ahonnan egy kis ajtó nyílt a kertbe.

– Köszönöm, hogy megmentettél – mondta az eukaliptuszfák alá érve a lány. – Semmi kedvem nem volt kiülni hozzájuk.

– Megértem – villant meg Marc égszínkék szeme. – Mondd, láttad már a kocsiszínt?

– Nem, még soha.

A kocsiszín mindig is az autóversenyzésért rajongó Ricky birodalma volt.

– Akkor megmutatom.

Az út elég sokáig tartott, de egyiküknek sem volt sietős. Így aztán újra elmerülhettek az emlékeikben.

– Akkoriban nem volt még ilyen sűrű itt a lomb – pillantott végig Torie a magasba törő fákon. – Innen is tisztán lehetett látni a tengert.

– Igen – bólintott a férfi. – Nemcsak a partot, de a barlangokat és a falut is.

– Erről jut eszembe. Feltétlenül meg kell mutatnom neked valamit – húzta elő a lány a zsebéből az újságkivágást. – Kíváncsi vagyok, mi erről a véleményed.

– Honnan szerezted? – kérdezte Marc, miután az egyik padra telepedve végigfutotta a cikket.

– Carl szobájából. Egész rakás cikke meg biztosítási kötvénye van egy régi mappában.

– És csak ezt az egyet hoztad magaddal?

– Menekülnöm kellett, többre nem volt időm.

A férfi áthatóan nézte őt egy ideig, aztán megvonta a vállát.

– Emlékszem erre az írásra – mondta. – Egy barátom küldte el nekem mindjárt a megjelenés után. Akkoriban azt gondoltam, vagy túlteng a riporter fantáziája, vagy az a kincs valahonnan máshonnan származik… Shangri-La nem az egyetlen birtok errefelé – folytatta rövid szünet után. – Mint ahogy akadnak itt más barlangrendszerek is. A tizennyolcadik-tizenkilencedik században a spanyolok az egész partszakaszt ellepték. Biztos, hogy sok hely van, ahol kincset rejtettek el, és azok, akik találnak valamit, nemigen verik a dolgot nagydobra.

– Ha pénzzé akarják tenni, annak úgyis híre megy…

– Természetesen. De ilyesmi nem fordul elő túl gyakran. Az emberek többnyire megtartják maguknak a zsákmányt. És az apámhoz hasonlók számára a történelmi érték amúgy is többet jelent az anyaginál.

– A ti kincsetek eredetileg honnan származik?

– A nagyapám, William Canford Huntington bukkant rá a harmincas években. Térképet akart készíteni a barlangokról, és egy sziklát is elmozdított, hogy továbbjuthasson. A mögött a szikla mögött találta meg az aranytallérokat, ráadásul egy csomó régi ékszert is egy szinte teljesen elkorhadt zsákban. Gondolom, te is láttad őket, mert az apám éveken át a könyvtárban álló vitrinben őrizte az egész kollekciót.

– Nem, én soha nem léptem be a házba – rázta meg a fejét Torie. – Végül is csak az egyik alkalmazott gyereke voltam.

– Természetesen óriási könnyelműség volt ott tartani a kincset – sóhajtott föl Marc. – Egy bankszéfbe kellett volna tenni az egészet. Igaz, hogy akkor nem is lehetett volna őket mutogatni…

– Értem. Szóval a nagyapád csak hencegni akart velük.

A férfi fölkelt a padról, s miután őt is fölsegítette, továbbindultak a kocsiszín felé, amelyet egy barlang oldalába építettek. Egyedül sosem találtam volna meg, gondolta a lány, amikor odaértek a hatalmas, kúszónövényekkel benőtt szárnyas kapuhoz. Jó félórát tartott, amíg az összes ágat le tudták róla tisztítani.

– Ki tudja, mit találunk – jegyezte meg Marc, miután meglelte a biztosítékszekrényt, és fölkapcsolta a világítást.

A kocsiszín ajtaja nyilvánvalóan hermetikusan záródott, mert bent minden ugyanolyan tiszta volt, mint amikor még Ricky dolgozott itt. Torie úgy érezte, mintha a múltba utazna. A hat állásból négyben most is ott álltak az autók, köztük két veterán szépség, az egyik részben, a másik teljesen fölújítva.

– Ez itt egy valódi Auburn Boattail – mondta büszkén a férfi. – Sokat segítettem Rickynek a rendbetételében. Tetszik?

– De még mennyire! Mintha egy régi filmet látnék.

– A másik egy öreg Mercedes. Mindkettő a nagyapámé volt. Amikor az öreg észrevette, milyen jól ért hozzájuk Rick, a kocsikkal együtt a garázst is nekiajándékozta. A bátyám itt töltötte az összes szabadidejét. Azt hiszem, a halála előtti években még itt is lakott.

Kinyitott egy ajtót, amely egy apró hálóhelyiségbe vezetett.

– Íme, Ricky lakosztálya – mondta mosolyogva. – Volt egy kis tűzhelye is, a készleteit pedig azokban a szekrényekben tartotta, odaát. – A férfi arcán furcsa, vágyakozó kifejezés jelent meg, de egy türelmetlen fejrándítással rögtön meg is próbálta elhessegetni. – Sosem álltunk különösebben közel egymáshoz, de akkor is nagyon hiányzik.

Torie hirtelen úgy érezte, mintha egy nagy gombóc nőtt volna a torkában. Tökéletesen bele tudta képzelni magát a másik helyzetébe, hiszen egyre erősebben vonzódott hozzá. Ennél közelebbi kapcsolatra azonban még nem mert törekedni.

Megpróbálta az emlékezetébe idézni Rickyt. A fiú néhány évvel idősebb, magasabb és vékonyabb is volt az öccsénél. Mindig szórakozottnak látszott, őt pedig gyaníthatóan észre sem vette. Valószínűleg nem is érdekelték a kisebb gyerekek, mert az ő szenvedélye csak és kizárólag az autókra irányult.

- Azt hiszem, apám is bejött néha ide, hogy megnézze, mit csinál. Emlékszem, nem egyszer mesélt róla. Úgy tudom, nagyon kedvelte őt – mondta csöndesen.

A válasz csak egy néma fejbólintás volt.

– Mi történt vele? Úgy értem, hogyan…?

A férfi arcán sötét árnyék suhant át.

– Mit gondolsz? – mutatott rá a két másik kocsira. – Az amatőr autóversenyzők balesetben szokták az életüket veszíteni. Egyeseknek sikerül profivá válniuk, mások meghalnak az odavezető úton.

– De addig legalább a szenvedélyének élhetett – próbálta Torie vigasztalni. Marc villámló szemmel fordult vissza hozzá.

– Folyton ezt hallom, csakhogy ez senkin sem segít!

– Sajnálom, én csak…

A férfi felnyögött, majd váratlanul magához rántotta a lányt, és a hajába fúrta az arcát.

– Nem, nem, én kérek elnézést. Nagyon kedves vagy, és én igazán nem tudom, miért kiabálok veled.

A lány nemigen tudta eldönteni, hogy a vallomástól vagy a bizalmas mozdulattól lepődött-e meg jobban. Annyira jó érzés volt Marc karjaiban lenni, hogy ha rajta múlik, örökre így marad. Vajon megcsókol-e? – töprengett magában. ^

Kiolvasta-e az ő szeméből, milyen fájdalmasan vágyik rá? Akaratlanul is visszatartotta a lélegzetét. A férfi lassan lehajtotta a fejét, s az ajkuk már majdnem összeért…

Aztán hirtelen elkomorult az arca, kibontakozott az ölelésből, és megint az évek óta érintetlenül álló autók felé fordult. t

– Úgy érzem, mintha a következő pillanatban bejönne az ajtón. Minden pontosan úgy néz itt ki, mint azelőtt.

– Örülök, hogy idehoztál – pillantott rá megértően Torie. – Most már egészen más fényben látom a bátyádat.

– Nézd csak! – nyúlt be Marc az egyik szekrénybe, és egy bontatlan palackot húzott elő. – 1994-ből való, az *Alegre* borgazdaságból. A mi szüretelésünk.

– Kár, hogy nincsenek poharaink.

A férfi újra kotorászni kezdett a szekrényben, s néhány pillanat múlva két poharat és egy dugóhúzót tartott a kezében.

– Nem szívesen ülnék le a földre – mondta, miközben körülnézett. – Kell itt lennie valami stílusosabb megoldásnak is.

Azzal kinyitotta az öreg Mercedes ajtaját, besegítette Torie-t a hátsó ülésre, majd a palackkal és a poharakkal a kezében ő is beült a másik oldalra.

– Shangri-Lára! – suttogta a lány, és megilletődve emelte magasba a poharat. – És az ő összes szépségére!

– Az igazságra! – felelte ugyancsak halkan a férfi. – És arra, hogy minél hamarabb kiderítsük.

Torie erre most nem is akart gondolni. Itt ült, ebben a csodálatos luxusautóban, amely a régi filmekre és az azokban bemutatott mesés időkre emlékeztette. A bőr semmi mással össze nem hasonlítható illata, a csillogó fa, a puha kárpitozás és a szikrázó kristálypohár egyszerre fölgyújtotta az érzékeit.

De mindenekelőtt ennek a férfinak a közelsége, akiért még a mai napig is rajongott. És ezt a varázsos pillanatot nem akarta tönkretenni a fájdalmas dolgokkal.

Ivott egy kortyot, és Marcra mosolygott. Mivel nem szokott hozzá az alkoholhoz, tudta, vigyáznia kell, mert a bor azonnal a fejébe szállhat.

– Kérsz még? – kérdezte a férfi, és magasba emelte az üveget.

– Igen – felelte Torie meglepődve, hogy máris üres a pohara. Még soha nem kóstolt ilyen finom bort. Igaz, még ilyen szomjasnak sem érezte eddig magát…

Egy ideig csöndesen beszélgettek, újra végigpörgetve magukban ezt a kis kirándulást. Amikor pedig a palack kiürült, Marc rögtön gondoskodott egy újabbról.

– Tudod, mi a te legnagyobb bajod? – nézett hirtelen a nő szemébe.

Az, hogy nem csókolsz meg, gondolta magában Torie, de ezt a spiccessége ellenére sem mondta ki hangosan.

– Nem – felelte évődő hangon. – De te majd elárulod.

– Az, hogy túlságosan hiszékeny vagy.

– Amennyiben?

A férfi elgondolkodva figyelte, majd bal kezével megfogta a nő állát, mire Torie szíve kis híján kiugrott a helyéből.

– Megbíztál Carlban, pedig az a fickó minden valószínűség szerint szélhámos – mondta Marc, miközben lassan leengedte a kezét. – Mindent elhiszel, amit mesélnek neked, legalábbis amíg ki nem derül az ellenkezője. – Szomorkásán elmosolyodott. – De a legrosszabb, hogy bennem is megbízol.

– Szó sincs róla! – ellenkezett a lány hevesen.

– Dehogynem.

– Na jó, legföljebb adok nekik egy esélyt. Te viszont, úgy látszik, mindig mindenkiről a legrosszabbat föltételezed. Nem bízol senkiben, ugye?

– Ilyesmit csak tökfilkók tesznek – húzta össze a férfi a szemét.

– Ez igazán szörnyű hozzáállás.

Marc megcsóválta a fejét, mintha nem értené jól, amit hall, aztán újra Torie keze után nyúlt.

– Elmondok egy történetet, hogy egy kicsit pontosabb képet kapj arról a világról, amelyben én élek, és hogy véleményem szerint miért számít túlértékelt dolognak a bizalom.

A lány elmosolyodott, mert valamiért rendkívül mulattatónak találta ezeket a szavakat.

– Rajta, mondd csak! – dőlt hátra lazán, ám a férfi kivette a kézéből a poharat, és az övével együtt félretette.

– Pontosan erről beszélek. Ha elég okos lennél, óvakodnál tőlem. Különösen, ha egy kicsit többet ittál a kelleténél.

– Ne aggódj, ura vagyok az érzéseimnek.

– Akkor jó. Nos, a dolog már nagyon régen történt. Akkoriban még fiatal voltam, és nem is néztem ki valami rosszul. Éppen Délkelet-Ázsiában jártunk, hogy melyik országban, annak most nincs jelentősége. A lényeg az, hogy szerelmes lettem.

– Ó…

– Egyszerűen meseszép volt az a vidék. Fehér homokos part, kedves, vendégszerető emberek… Azt a megbízást kaptam, hogy az egyik helyi ültetvényes íróasztalából megszerezzek néhány fontos iratot. Csak be kellett jutnom, aztán vissza az állomáshelyemre, lehetőleg kerülve minden feltűnést.

– Biztosan így is tettél.

– Igen – nevetett föl Marc csöndesen. – Mindig igyekeztem jól végezni a munkámat. De most arról a fiatal nőről szeretnék beszélni, akibe beleszerettem. – A férfi arca szokatlanul szomorkás kifejezést öltött. – Olyan szép volt, olyan finom, olyan törékeny, mint egy virág. Elmondta, hogy a szülei annyira szegények, hogy képtelenek eltartani mind a kilenc gyereküket, ezért eladták őt annak az ültetvényesnek.

– Hiszen ez szörnyű!

– Az. A fickó megígérte, hogy megfelelően gondoskodik róla, de ő elmesélte nekem, milyen embertelenül bánik vele. Magamon kívül voltam a haragtól, és feltétlenül meg akartam őt védeni. Egyszerűen nem tudtam többé kiverni a fejemből. És valami őrületes ostobaságot csináltam.

– Ajjaj…

– Ahogy mondod. Amikor végeztem a feladatommal, őt is magammal vittem. Két nap múlva értük el a várost, ahol kivettem magunknak egy hotelszobát. A fejemben csak úgy nyüzsögtek a tervek. Azt hittem… – Marc arcán keserű mosoly suhant át. – A fenébe is, mit számít ez ma már? Amikor másnap reggel fölébredtem, neki már hűlt helye volt. Ahogy az összes félretett pénzemnek is.

– Hoppá!

A férfi váratlanul elnevette magát.

– Úgy néz ki, mintha két teljesen különböző ember lenne benned. A másik persze csak akkor bújik elő, ha már ittál valamennyit.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – egyenesedett ki ültében a lány.

Marc újra fölkacagott. Torie úgy nézett ki, mint egy valóságos angyal. Kipirult arcát sűrű, szőke haj keretezte, zöld szeme smaragdként csillogott. A férfit ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy megcsókolja. Muszáj volt elfordítania róla a tekintetét, és néhány mély lélegzetet vennie, hogy valamennyire visszanyerhesse az önuralmát.

– Szóval, hogy rövidre fogjam: az a szép fiatal nő, akibe azt hittem, szerelmes vagyok, nemcsak kirabolt, hanem egyszersmind el is árult. Ezzel még ellettem volna valahogy, de szereztem egy kis kézzelfogható emléket is a dologról.

Fölhúzta a pólóját, hogy megmutassa a melle alatt húzódó sebhelyet.

– Látod? Ez jár a bizalomért.

Torie felkiáltott rémületében, és egy önkéntelen mozdulattal a férfi mellkasára tette a kezét. Aztán anélkül hogy meggondolta volna, mit tesz, a fejét is odahajtotta, és a száját a forradásra nyomta.

– Ne… – kapkodott Marc levegő után, és eltolta magától a nő fejét.

A következő pillanatban azonban már teljesen elfeledkezett arról a szándékáról, hogy nem fogja megérinteni őt. Nem tudott másra gondolni, csak Torie csodálatos testére és csábító ajkára.

Magához húzta és megcsókolta, noha közben végig bűntudatot érzett. Igen, a lány valószínűleg nem tette volna azt, amit tett, ha előtte nem iszik meg egy-két pohárral. De most már késő ezen törnie a fejét.

Féktelen vágy lángolt föl benne, ahogy a nő megadóan hozzásimult, és az övéhez hasonló szenvedéllyel viszonozta a csókját.

Sürgősen be kell ezt fejeznie, ha nem akarja teljesen elveszteni a fejét!

– Torie… – próbált kibontakozni az ölelésből, de a lány keze már a hátára siklott.

– Ne! – suttogta egyre közelebb húzódva. – Ne menj el!

– Abba kell hagynunk.

– Nem… – suttogta Torie lehunyt szemmel.

– De igen – vonta a lány fejét Marc a mellkasára, és addig simogatta a haját, amíg Torie nagyot sóhajtva álomba nem merült.

Nemigen tudta volna megnevezni azokat az érzéseket, amelyek most egyszerre rátörtek, mert a szenvedély, a vonzalom, a védelmező ösztön ennek az egésznek mind-mind csak egy részét jelentette.

Őrültség, gondolta, hiszen akárhányszor beleszeretett valakibe, az valamiért mindig rosszul végződött. Utoljára – úgy öt évvel ezelőtt – meg is fogadta, hogy többet nem hagyja elvarázsolni magát. Csak annyit vállal fel, amivel még megbirkózik, és amit élvezni is tud.

Azért jött vissza, mert meg akarta menteni Shangri-Lát. Az otthonának a család tulajdonában kell maradnia. S mivel rajta kívül már nincs másik Huntington, ezt egyedül csak ő intézheti el.

Föl is vetette Marge-nak, hogy ő szeretne gondoskodni a birtokról, ha az asszony elutazik, de a mostohaanyja erről természetesen hallani sem akart. Neki pénz kellett, és ebből jottányit sem engedett. Marc pedig nem rendelkezett a birtok megvételéhez szükséges összeggel.

Persze ha igazuk van a szerencselovagoknak, és a kincs valahol Shangri-Lán rejtőzik, akkor egészen más a helyzet. Ő azonban nemigen hitt ebben. Az apja búcsúlevele elég meggyőző volt abban a tekintetben, hogy ne kételkedjen benne, az öreg végre is hajtotta azt, amit eltervezett.

Akkor hát mi végre segít Torie-nak? Miért hagyja, hogy a lány álmokat kergessen? Talán azért, mert az álmai bizonyos módon az övéivel is kapcsolatban állnak. A nő be akarja bizonyítani, hogy nem az apja lopta el az érméket, ő pedig tudni szeretné, valójában mi történt annak idején, hogy a saját apját fölmenthesse minden gonosz feltételezés alól. Akkor a családja egyszer s mindenkorra lezárhatja a múltat – már ha ez egyáltalán lehetséges.

Ezért akart segíteni Torie-nak, hogy megtalálja azt a naplót, amelyben talán választ kapnak az összes tisztázatlan kérdésre. Ámbár a maga részéről ehhez nem fűzött túl sok reményt.

Pillantása újra a lány lehunyt szempilláira tévedt. Elmosolyodott. Furcsa, hogy az egykori dundi kislány ilyen gyönyörű nővé fejlődött – ráadásul az is előfordulhat, hogy csak az ő közreműködésével lelheti meg az igazságot.

Ezzel együtt még mindig nem tudott maradéktalanul megbízni benne. Ahhoz túl sok hazugsággal találkozott már életében. Nem bízott senkiben, és azt is kénytelen volt belátni, hogy semmi sem bizonyítja Torie őszinteségét. Vonzódik hozzá, ez kétségtelen, és talán egyszer képes lesz hinni is neki – ha a dolgok tényleg jól alakulnak.

9. FEJEZET

Torie ugyancsak meglepődött, amikor egyedül ébredt föl az öreg luxusautó ülésén. A feje még most is kóválygott egy kicsit, mégis elmosolyodott a gondolatra, hogy valami szokatlanul jó dolog esett meg vele. Remélhetőleg Marc sem bánta meg a történteket…

Miközben azon tanakodott, hová tűnhetett a férfi, meghallotta a csarnok végében levő raktárhelyiségből kiszűrődő hangokat. Végighúzta ujját a puha bőrülésen, megcsodálta a mahagóniszegéllyel ellátott műszerfalat és az alatta kiképzett, ugyancsak nemesfából készült rekeszt, amely egykor föltehetőleg a kesztyűk tárolására szolgált. Amikor aztán tüzetesebben is szemügyre vette a remekbe szabott fiókot, a mélyén meglátott valamit, ami leginkább egy könyvre hasonlított. Talán útinapló, gondolta. Vagy pedig…

A szíve hevesen kalapálni kezdett, és hirtelen nehezére esett a lélegzetvétel is. Lehet, hogy az apja naplója lapul a rekeszben? Előrehajolt, hogy a kesztyűtartóhoz férjen.

– Szia, hétalvó! – szólalt meg mellette Marc, aki ebben a pillanatban ért vissza a kocsihoz.

– Szia… – huppant vissza a lány az ülésre, és úgy érezte, minden csöpp vér a fejébe tódul.

A férfi vigyorogva vette tudomásul, nyilván azt hitte, az iménti csók miatt pirult el. Annál jobb, gondolta Torie, így legalább titokban tarthatja a fölfedezését. Ha ugyanis tényleg a naplóról van szó, akkor először el kell elolvasnia.

– Na és, találtál valamit? – kérdezte Marc kíváncsian.

– Semmit – rázta meg a fejét a lány.

– Sajnos én sem. Pedig minden polcot végigkutattam.

– Köszönöm, hogy hagytál aludni. Nem nagyon bírom az alkoholt, de inkább elbóbiskolok, nem csinálok semmilyen őrültséget.

– Pedig néha nem árt egy kis őrültség – vigyorodott el ismét a férfi, majd megfordult, és visszament a raktárhelyiségbe.

Torie gyorsan előrehajolt, és kihúzta a rekeszből a könyvet. Valóban az apja naplójáról volt szó: a finom bőrkötésbe aranyszínű betűkkel préselték bele a Jarvis Sands nevet, s a lapokon is ismerős volt a kézírás. Kivéve az utolsó néhány oldalt, amely minden valószínűség szerint Marc apjától származott.

Amint meghallotta, hogy a férfi újra közeledik, gyorsan összecsukta a könyvecskét, és bedugta a zsebébe. Elhatározta, hogy csak akkor mutatja meg neki, amikor már az egészet elolvasta.

Néhány perccel később elhagyták a kocsiszínt, és kimentek a sziklákhoz, hogy megnézzék az óceánt. A nap kicsivel állt csak a horizont fölött, bent a házban pedig már biztosan vacsorához készülődtek.

Ők azonban még mindig nem tértek vissza a társasághoz, hanem leültek inkább egy széles fatörzsre, hogy a naplementében gyönyörködjenek. Torie nagyon szerette volna, ha Marc újra megcsókolja, de a férfi sajnos nem készült ilyesmire.

– Gyönyörű innen a kilátás – jegyezte meg csöndesen a lány.

– Igen – bólintott elgondolkodva Marc. – Egyszer megbíztunk egy régészt, keressen néhány támpontot arra nézve, hogy annak idején hol köthettek itt ki a spanyol gályák. El tudod képzelni, milyen látvány lehetett?

Ami azt illeti, Torie a szülei elbeszélései alapján már kislányként is sokszor kiszínezte magának a történetet, különösen azokat a részeket, amelyek a parton vagy a barlangokban játszódtak. Ez a hely minden gyerek számára igazi paradicsomnak számított…

Kipislogta a szemébe gyűlt könnyeket, mereven bámulta a végtelenbe vesző vizet, majd hátrahajtotta a fejét, hogy még jobban érezze a haját borzoló szelet. Igen, akkoriban minden

bizonytalansága ellenére is nagyon boldog volt – egészen addig, amíg az apját meg nem vádolták. Ez volt a fordulópont, mert ettől kezdve a családjának egyre rosszabbul ment a sora.

Ő ugyan sikeresnek mondhatta magát a szakmájában, és akadt néhány kellemes éve, valamint jó barátai is. De az apja sorsa ezzel együtt is beárnyékolta az életét.

Úgy érezte, mintha valami mélységes, belső szorongás borítaná el, és ez a nyugtalanság válaszokat követelt. Tisztában volt vele, hogy addig nem lehet igazán boldog, amíg a múltat nem tudja magában lezárni.

Fölállt, és kisétált a szikla szélére, majd a mélyben meghúzódó zátonyokra pillantott.

– Hogy szólt a hivatalos változat? – fordult aztán az alkonyi szürkeségben üldögélő Marc felé. – Miket hallottál akkoriban? Mi történt az itteniek szerint?

– Mire célzól?

– Arra, amikor apám elvesztette az állását.

A férfi nagyot sóhajtott.

– Na jó – felelte végül. – Abban az időben éppen az előzetes egészségügyi vizsgálatokon vettem részt. Apám vasárnap este hívott fel, és közölte, hogy eltűnt a kincs.

– Várj csak! Szó szerint mit mondott? – ült vissza mellé Torie.

– Azt nem tudom pontosan – vonta meg a vállát Marc.

– Elmondom, én mire emlékszem. És ezt számtalanszor végiggondoltam már. A hétvégét Montereyben töltöttük a szüleimmel, hogy megnézzük az ottani akváriumot. Apád valamilyen geológiai előadásra ment Los Angelesbe, anyád pedig Palm Springsben volt a barátnőivel. Ricky már korábban elutazott egy veterán autós találkozóra, Oregonba.

– Nyilván úgy van, ahogy mondod. Te voltál itt, nem én.

– Éppen arról van szó, hogy a háziak közül senki sem volt itthon. Amikor visszajöttünk, még akkor sem. A többi alkalmazott is szabadnapot kapott. Hétfő reggel előtt egy lélek sem lépett be a

házba apámon kívül, aki egy órával az érkezésünk után ellenőrizte az épületet. Mindig olyan átkozottul kötelességtudó volt, és azt akarta, minden tökéletes legyen, mire Mr. Huntington megjön.

– Igen, én is így emlékszem rá – jegyezte meg Marc halvány mosollyal az ajkán. – Tudom, hogy apám mennyire kedvelte őt.

– Apád nyolc óra körül érkezett meg, váratlanul. Az enyém kiment eléje a följáróhoz, hogy közölje vele, a könyvtárban álló vitrinből valaki az összes kincset elvitte. Előzőleg egy egész órán át kereste abban a reményben, hogy talán csak máshova rakták. Ezután tűvé tettek érte ketten is mindent, de hiába.

– Nem hívták föl a rendőrséget?

– Nem – rázta meg a fejét a lány. – Apám csak éjfél körül jött vissza, akkor mesélte el nekünk, hogy mi történt. Azt mondta, Mr. Huntington csak akkor akarja riadóztatni a rendőrséget, amikor már mindenkivel beszélt, hátha kiderül, hogy valaki csak kölcsönvette az aranyat meg az ékszereket.

– Van elképzelésed róla, kire gyanakodhatott?

– Nincs – felelte Torié, egyenesen a férfi szemébe nézve. – Másnap aztán kihívta a rendőröket, akik mindenkit kikérdeztek. És valaki közülük az én apámat vádolta meg a lopással.

– Azért, mert elsőként ment be a házba?

– Azt hiszem, más volt a dolog mögött – mondta a lány némi gondolkodás után. – Az vádolta be az apámat, akinek szüksége volt a pénzre, és valószínűleg az lopta el az ékszereket is.

– Akkor most már megvan az indíték.

– Igen. Úgy néz ki.

Egy ideig mindketten hallgattak, majd Marc minden érzelmi felhang nélkül megjegyezte:

– Tudtál róla, hogy a családom komoly pénzügyi gondokkal küzdött akkoriban?

– Nem – felelte Torie ijedten.

– Ahogy emlékszem, főként adóhátralékról volt szó. A főiskolai tanulmányaim alatt nekem is teljes munkaidőben kellett dolgoznom,

mert apám hiába adta el a Hawaiin lévő ingatlanát, az nem fedezte az összes költséget. – Eltöprengett egy pillanatra, majd mélyen a nő szemébe nézett. – Csak nem rám gyanakszol?

– Persze hogy nem – tett Torie egy tiltakozó mozdulatot.

– Vagy az apámra?

– Dehogy!

– Esetleg a szakácsnőre, Gregory-ra vagy valamelyik másik alkalmazottra?

– Semmi alapom nem lenne hozzá – rázta meg a fejét a lány.

– És Rickyre?

– Rickyre? – ismételte meg Torie rémülten. – Nem. Őrá egész biztos, hogy nem.

Marc sejtette, hogy a nő kire gondol, de az illetőt még nem akarta megnevezni.

– És ha egy betörő volt a tettes? Vagy valaki a faluból?

– Lehetséges.

– És ha mégis az apád volt? – kérdezte a férfi, miután vett egy nagy levegőt.

– A rendőrség mindenesetre erre az eredményre jutott. Néhány nap múlva le is tartóztatták. Szörnyű volt…

– Elhiszem.

Torié nagyot sóhajtott.

– Apám végig kitartott az ártatlansága mellett. Anyám azonban teljesen összetört. Ott kellett hagynom az iskolát, hogy otthon maradhassak, és gondoskodjam róla. Azt hiszem, azóta sem heverte még ki a sokkot.

– Őszintén sajnálom. – Marc tehetetlen mozdulattal túrt bele a hajába. – Bárcsak többet tudtam volna akkor a dologról!

– Főiskolás voltál. Nem tehettél róla.

– Nemsokára azt hallottam, hogy megtalálták a kincset az egyik barlangban. Pontosan ott, ahová egykor a spanyolok rejtették. Különös…

– Az bizony. De még mindig nem volt semmi bizonyíték rá, hogy apámnak köze lett volna a dologhoz. Szabadon is engedték, csakhogy… – A lány tehetetlenül húzta föl a vállát. – Csakhogy a szüleid mégis elbocsátották őt, és nem tudta tisztázni magát a gyanú alól sem.

Marc elhúzta a száját, és az óceánra nézett.

– Legalább esélyt adhattak volna neki – mondta a férfi, és a hangja sajnálatról árulkodott. Aztán lassan visszafordult a lányhoz. – Apám nemcsak a legjobb komornyikot látta a tiédben, hanem igazi barátot is. Biztosan kereste a lehetőségét, hogy megtartsa őt az állásában, de azt hiszem, valaki azt tanácsolta neki, hogy mégse tegye.

– Marge-ra gondolsz?

Marc habozott egy kicsit, majd megköszörülte a torkát, és újra a távolba nézett.

– Attól tartok, apám aligha tudott neki ellenállni…

Torié nagyot sóhajtott.

– S mivel képtelen volt szembeszállni a felesége akaratával, egyszerűen kitettek minket az utcára.

– Képzelem, milyen fájdalmas dolog volt. És mennyire igazságtalan. De az élet már csak ilyen. Szerencse, hogy a legtöbben így is elboldogulnak valahogy.

A lány szeme dühösen megvillant. Jelen pillanatban nem sokat tudott kezdeni ezzel a banális együttérzéssel.

– Mit mesélt még az apád? Mondott valamit az enyémről?

– Amikor hazajöttem a karácsonyi szünetre, már senki nem beszélt erről. Minden módon igyekeztek kerülni ezt a témát.

– Ó…

– Egy év múlva aztán apám mégis szóba hozta a dolgot. Ricky temetésének az estéje volt, és az öreg túl sokat ivott. Mindketten sírtunk, amikor egyszer csak elkezdett a kincsről beszélni. Azt mondta, a nagyapámnak ott kellett volna hagynia az egészet abban a

barlangban. Talán a sors vagy Don Carlos szelleme próbálta meg visszavinni az aranyakat oda, ahová tartoztak. Így mondta.

– Ezt nem tudom elhinni – rázta meg a fejét Torié.

– Én sem. A dukátok akkor már biztosan egy széfben lapultak.

– Mondott valami mást is?

– Igen. Azt mondta, az a kincs olyan, mint egy átok, ami csak szerencsétlenséget hoz a családunkra. – Fölsóhajtott. – Anyám halálát. Az ő házasságát Margedzsal. Az anyagi gondokat. Az apád elbocsátását. És végül Ricky halálát is…

Torié a történtek ellenére mindig barátságos érzelmeket táplált a férfi apja iránt. Az öregnek többnyire helyén volt a szíve, még ha a második házassága nem is volt boldog.

Fölállt, és újra kisétált a szikla peremére, hogy elkapja a naplemente utolsó pillanatait.

– Miért nincs már senki, aki tud erről? – kérdezte, miután visszafordult. – Miért nem rukkol elő senki az igazsággal? Az elmúlt évben többször megkerestem a rendőrséget és más hatóságokat is, hogy valami információt szerezzek, de senki sem tudott felvilágosítással szolgálni. Az alkalmazottak is kicserélődtek, úgyhogy senki nem emlékezik már semmire.

– Kihűlt a nyom – bólintott a férfi. – Ebbe sajnos bele kell nyugodnod. A teljes igazságot sohasem fogod kideríteni.

– Te aztán nem vagy valami derűlátó fickó…

– Leszoktam róla.

– Akkor szerinted mi történt? Légy őszinte! Bűnösnek tartod az apámat? Marc figyelmesen nézte a lány arckifejezésének változásait. Most kezdjen magyarázkodni? Tényleg mindent tudnia kell ennek a nőnek, ami őbenne végbemegy?

Ugyan! Semmi köze hozzá.

– Felejtsd el! – mondta, miközben felállt. – Ebbe a játékba nem megyek bele. Csak most vette észre a lány szemében csillogó könnyeket.

– Torie – nyújtotta ki feléje a kezét, de a nő megfordult, és elindult az ellenkező irányba. – Állj meg!

Torie futni kezdett, de hirtelen megbotlott egy kőben, és olyan szerencsétlenül esett el, hogy félig a szakadék fölé került. Marcnak az utolsó pillanatban sikerült őt visszarántania.

– Te jó isten, ez csak egy hajszálon múlt! – kapaszkodott a lány rémülten, levegő után kapkodva a férfiba. – Köszönöm, hogy megtartottál!

Mindig megfoglak tartani, dünnyögte magában Marc, és csak utóbb gondolt rá, hogy remélhetően egyetlen szavát sem lehetett hallani.

– Minden rendben? – tolta el egy kicsit magától a lányt, hogy alaposan végignézhesse.

– Nem hiszem – felelte Torie, és a férfi mellkasára támasztotta a kezét. – Pokolian fáj a bokám.

Marc szitkozódva emelte őt föl, és az egyik fatörzshöz vitte. Miután leültette, óvatosan lehúzta a lábáról a tornacipőt, hogy megvizsgálja a bokáját. Nem kellett hozzá nagy tapasztalat, hogy megállapíthassa: az bizony kificamodott.

– Nem hiszem, hogy menni tudnál.

– Dehogynem. Muszáj – állt föl a lány, de amikor a lábára nehezedett, felkiáltott fájdalmában.

– Nagyon édes vagy, viszont legalább annyira naiv is. Nincs más hátra, vissza kell hogy vigyelek.

– Szó sem lehet róla! – tiltakozott Torie, hiszen ez az ügy már első alkalommal is majdnem végzetszerűnek bizonyult. De elsősorban mégis Marc miatt aggódott, mert jó egy mérföld volt az út hazáig, és azért ő sem lehet éppen pillesúlyú. – Hallgass ide, tudom, hogy van otthon egy terepjárótok.

– Igazad van, ezt teljesen elfelejtettem – bólintott a férfi, de aztán megrázta a fejét. – Akkor sem hagylak egyedül itt a sötétben. Egyébként is, amilyen gyorsan csak lehet, orvoshoz szeretnélek vinni.

Ez Torie-t is meggyőzte. A bokája nagyon fájt, minél előbb be kell borogatni. A szobájában aztán végre nyugodtan elolvashatja a naplót is, és…

Akaratlanul is a zsebéhez kapott, de a kis füzet már nem volt a helyén. Rémülten nézett körül. Semmi. Aztán mégiscsak fölfedezte a könyvecskét a szikla peremén. Igen ám, de hogy hozza el onnan anélkül, hogy Marc észrevenné? És egyáltalán: miként juthat el odáig?

– Hazaviszlek – jelentette ki a férfi eltökélten.

– De…

Görcsösen igyekezett kitalálni valamit, amivel visszatarthatná őt, de egy árva ötlet nem sok, annyi sem jutott eszébe. Nincs más megoldás, itt kell hagynia a naplót, és majd később eljön érte – ha még egyáltalán itt lesz akkor.

– Készen állsz?

– Nem, még…

– Egy pillanat! – kapott Marc a fejéhez. – El kell hoznom egy doboz autófényezőt. Mindjárt itt is vagyok.

Amint eltűnt a kocsiszín mögött, Torie is fölállt, és összeszorított fogakkal elsántikált a naplóért. Éppen akkor ült vissza a fatörzsre, amikor a férfi újra előbukkant.

– Na, indulás! – mondta, és átnyújtotta Torie-nak a dobozt, hogy talpra segíthesse.

A lány megkönnyebbült sóhajjal karolta át a nyakát. Ehhez a közlekedési módhoz könnyen hozzá tudnék szokni, gondolta magában, miközben élvezettel szívta be a férfi hajának csábító illatát.

– Hogy van a bokád? – érdeklődött Marc, minden lépésére ügyelve, mert időközben már teljesen besötétedett.

– Fáj, mint a veszedelem. Remélem, nem fog nagyon korlátozni a mozgásban. Lehet, hogy még egyszer beszélnem kellene Billyvel. Úgy néz ki, ő az egyetlen, aki talán tud segíteni a nyomozásban.

– Csak rajta – felelte a férfi rövid habozás után. – De ugye tisztában vagy vele, hogy hazudott neked?

– Hazudott? Hogyhogy?

– Azt mondta, nem tudja, hová lett a kincs.

– És te honnan veszed, hogy nem mondott igazat? Marc megvonta a vállát.

– Van némi tapasztalatom ezen a területen. Azonkívül megfigyeltem, milyen zavarba jött, amikor fölvetetted a témát.

– Azt hiszed, tud valamit?

– Nem csak hiszem. Biztos vagyok benne.

– Akkor már holnap reggel beszélnünk kell vele!

– Nem – igazított kicsit a férfi a fogáson. – Megvárjuk, mi történik.

– Már megint ez a bizalmatlanság…

– Mondtam, hogy nem bízom senkiben.

– Bennem sem?

– Benned a legkevésbé.

– És miért nem?

– Mert minden okod megvan rá, hogy hazudj nekem. Olyan tiszták az indítékaid, mint az a gyönyörű zöld szemed.

Pontosan ezért nem fogom megmutatni neked a naplót, mielőtt el nem olvasom, gondolta magában Torié bosszankodva. Ha te így, akkor én is így.

10. FEJEZET

A többiek még akkor is kint ültek a teraszon a tűz körül, amikor visszaértek.

– Látod valahol Carlt? – nézett körül Torié.

– Igen. Ő is ott ül.

– Pedig abban reménykedtem, hogy időközben föladja a dolgot, és végképp eltűnik.

– Figyelj csak! – mondta halkan a férfi. – Leteszlek melléje. Beszélgess vele egy kicsit! Addig fölhívom az orvost, aztán átkutatom a szobáját.

– Micsoda? – kérdezte a lány riadtan. – Ez nem valami jó ötlet.

– Dehogynem. Szeretném megnézni azokat a biztosítási papírokat. Olyan érzésem van, hogy nagyon érdekesek lesznek.

– És ha gyanút fog?

– Efelől nincs kétségem. Ezért kell elterelned a figyelmét, amíg a szobájában vagyok. Ne aggódj! Sikerülni fog – súgta Marc, majd föllépett a teraszra. – Hoztam egy sebesült harcost – jelentette be hangosan. – Megyek és hívom az orvost.

A többiek azonnal fölugráltak a helyükről, hogy körülfogják Torie-t.

– Csak a bokám ficamodott ki – tett elhárító mozdulatot a lány. – Nagyon fáj, az igaz, de nem életveszélyes.

– Hadd nézzem! – tolakodott előre Lyla. – Mielőtt férjhez mentem, ápolónő voltam.

– Köszönöm, ez nagyon kedves magától.

– Úgy fest, tényleg kificamodott – jelentette ki az asszony, miután Torie fájdalmas kiáltásaitól kísérve néhányszor ide-oda forgatta – a lány lábát. – Föl kell polcolnia, és folyamatosan borogatni kell. De be is fáslizhatom, hogy ráléphessen. Mindenesetre olyan kevéssé terhelje, amennyire csak lehet.

Marge és Jimmy elindult jégért meg kötszerért. Lyla is bement velük a házba, hogy kezet mosson. Phoebe és Frank még egy pillantást vetett Torie bokájára, majd visszavonultak a szobájukba. A teraszon így rajta kívül már csak Carl maradt.

– Elmondanád, mi az ördög folyik itt? – hajolt oda hozzá a férfi. – Állandóan eltűnsz.

Carl dühös arckifejezésétől a lány azonnal libabőrös lett.

– Tudom, de…

– Csak semmi de! – sziszegte magánkívül a másik. – Nem számítottam rá hogy ennek a fickónak a háta mögé bújsz. Nem ilyen nőnek tartottalak.

Torie kihúzta magát, és a szeme vészjóslóan szikrázni kezdett.

– Egyáltalán nem vagyok „ilyen nő”, ezt te is pontosan tudod. Elkísértelek, hogy a feleséged szerepét alakítsam, és hogy több esélyed legyen a birtok megvételére. Csakhogy időközben világossá vált, semmi ilyesmi nem áll szándékodban. Hazudtál nekem!

– Na és? Mit izgat az téged?

– Nagyon is érdekel, hogy hazudtak-e nekem, vagy sem. Vedd tudomásul, nem fogok többet segíteni.

– Dehogyisnem fogsz. Holnap lesz az utolsó alkalom. El kell jönnöd velem a barlangokhoz.

– Talán elkerülte a figyelmedet, hogy megsérültem.

Carl tekintete végigsiklott a jegelés ellenére is mindinkább földagadó bokán, aztán hangosan szitkozódva fölpattant, hogy bemenjen a házba – ahol Marc valószínűleg éppen az ő szobáját kutatja át.

– Várj még egy kicsit! – kiáltotta Torie. – Gyere vissza! Beszélnünk kell egymással.

– Nincs már veled semmi beszélnivalóm.

– Talán mégiscsak…

– Mutass egy használható térképet a barlangokról! – szakította félbe a férfi jegesen. – Akkor felőlem beszélgethetünk. De csak akkor – fordult el ismét.

A lány tudta, hogy valamiképpen vissza kell őt tartania. Óvatosan letette a földre a lábát, de annyira belehasított a fájdalom, hogy rögtön felnyögött. Nem, ezzel a bokával lehetetlenség járni.

– Gyere vissza! – fogta kérlelőre a dolgot.

– Miért? – kiáltotta Carl már az ajtóból.

– Valamit el kell mondanom. Négyszemközt. Kérlek, gyere ide!

A férfi egy pillanatig némán nézte őt, aztán kelletlenül bár, de mégis visszaballagott. Amint megállt előtte, Torie megfogta a karját.

– Még mindig a kincset keresed, igaz? – kérdezte csöndesen.

Carl felháborodottan próbálta elhúzni a karját, de a lány fogásából nem tudott kiszabadulni. Ki tudja, meddig huzakodtak volna, de szerencsére Marc éppen ebben a pillanatban bukkant föl a teraszajtóban.

– Halló, Carl! – mondta hűvösen. – Hogy s mint?

– Valamivel jobban – húzta el a száját a vendég.

– Azt el tudom képzelni – mondta Marc, és mindentudó mosollyal megemelte a kezében tartott iratrendezőt. – Ezzel együtt azt hiszem, még egyetlen szót sem szólt arról, hogy mivel keresi a kenyerét.

– Én? – pislogott Marino idegesen. – Nos, én… üzletember vagyok. Az utóbbi időben főleg importtal és exporttal foglalkoztam.

– Állt már biztosítótársaság alkalmazásában? Akadt dolga esetleg kárrendezéssel? Biztosítási csalással netán?

A férfi elsápadt.

– Hallgasson ide, az én szakmai tapasztalatom megítélése egyáltalán nem magára tartozik. Nem pályázom itt semmilyen munkára.

– Köszönöm, ennyi nekem teljesen elegendő – jelentette ki vigyorogva Marc, majd átadta Torie-nak az iratrendezőt, őt pedig a karjába vette. – Beviszlek a szobámba. Átrendezzük afféle ápolóhelyiségnek. Lyla ellátja a bokádat, aztán majd meglátjuk, mit tegyünk.

– Miért nem az én szobámba megyünk? – kérdezte Torie, amikor bementek a házba.

A férfi megállt, és a szemébe nézett.

– A rendőrségen dolgozó barátom hagyott nekem egy érdekes üzenetet. Idézem: Carl egy szélhámos. Pillanatnyilag nincs semmi bizonyítékunk ellene, de azért nem szívesen hagynám őt egyedül a családi ezüsttel.

A lány megborzongott, de aztán hamar összeszedte magát.

– És ez engem mennyiben érint?

– Úgy tűnik, nem bánik jól a nőkkel. Nem szeretnék kockázatot vállalni, ezért jobbnak látom, hogy a közelemben tartsalak.

– Ó… Ezek szerint nálad biztonságban vagyok?

– Erről szó sincs – vigyorodott el Marc. – Viszont megígérem, várok addig, amíg helyrejössz, hogy alkalomadtán megvédhesd magad.

– Azt is elmondod, mit találtál Carl szobájában? – kérdezte Torié, miután nagy nehezen sikerült leküzdenie a kísértést, hogy az őt cipelő férfit megcsókolja.

Marc belökte a lábával az ajtót.

– Mindent a maga idejében. Először is átadlak Lylának, hogy gondoskodjon a bokádról – mondta, azzal lefektette őt a hatalmas franciaágyra. Az asszony már készenlétben állt, és olyan sugárzó mosollyal lépett oda hozzá, mintha valami őrülten szórakoztató dolognak találná ezt az egészet.

– Marc azt mondta, ez lesz a maga betegszobája. Ezek szerint itt is marad? – kérdezte szemlátomást irigykedő pillantással.

– Természetesen – felelte mosolyogva a férfi. – Végül is meg kell bizonyosodnom róla, hogy minden rendben lesz. Persze ez nem tartozik magára.

– Világos. Mégis úgy érzem, hogy ennek az ártatlan fiatal lánynak nagy hasznára lenne egy idősebb, tapasztalt barátnő, aki segít neki megfelelően kezelni azt a kitüntető figyelmet, amelyben az itt levő férfiak részesítik. Már ha érti, mire gondolok.

– Én viszont azt hiszem, elboldogulunk a maga segítsége nélkül is.

Lyla megvonta a vállát, és Torie-ra nézett.

– Ne felejtse el, hogy bármikor hívhat, ha szüksége van rám.

A lány nemigen tudta, mit válaszoljon, ezért csak egy néma mosollyal felelt, Lyla azonban nem hagyta magát.

– Mégis furcsa, ahogy a férje a megérkezésükkor viselkedett…

– Carlra gondol? Pillanatnyilag, hogy úgy mondjam, pihentetjük kicsit a kapcsolatunkat.

– Értem. Ez megmagyarázza a külön hálószobát.

– Carl meglehetősen szégyenlős ember – mondta vigyorogva Marc. – Toriet mindössze erkölcsi támogatásként hozta magával.

– Vagy úgy – bólintott megértően az asszony, majd óvatosan végigtapogatta a sérült bokát. – Úgy tűnik, ez tényleg elég komoly ficam. De ha jól befáslizom, holnap már lábra állhat. Természetesen csak óvatosan.

– Ebben őszintén reménykedem.

– Tervei vannak?

– Nem. Csak szeretnék mozgásképes maradni.

– Akkor majd igyekszünk. Most vegyen be két szem fájdalomcsillapítót, és holnap reggel szóljon, hogy érzi magát.

– Nagyon köszönjük a segítségét, Lyla.

– Nem tesz semmit. Viszont holnap föltétlenül vigye őt be a kórházba, hogy megröntgenezzék. – Az asszony hol az egyikre, hol a másikra pillantott, aztán megvonta a vállát, és szomorkásán elmosolyodott. – Na, fiatalok, jó szórakozást! – dünnyögte, majd lassú léptekkel kiment a szobából.

Miután Torie bevette a fájdalomcsillapítókat, Marc odaadta neki a pizsamáját meg a fogkeféjét.

– Ó… – nézett fel a lány meglepetten. – Ezek szerint az én szobámban is jártál?

– Miért? Talán zavar?

– Nem, dehogy.

A férfi mégis észrevette rajta, hogy ez valamiért nem tetszik neki. Újra úgy érezte, hogy a nő rejteget előle valamit. Olyan szívesen

megbízott volna benne, de Torie egyáltalán nem könnyítette meg a helyzetét.

Inkább korábban, mint később jöjjek rá, mit titkol, tűnődött Marc, miközben a lánynak háttal állva várta, hogy az átöltözzön. Amikor aztán megfordult, és ő megpillantotta Torie kipirult arcát és ellenállhatatlan mosolyát, azonnal elhessegette ezeket a kellemetlen gondolatokat. Végtére is társakká váltak ebben az ügyben, legalábbis pillanatnyilag.

– Az összes tárgy, amit a szobádban láttam, ez a pizsama volt, meg a fogkeféd. Carl hálójában persze egész más volt a helyzet.

– Megtaláltad azokat az iratokat, amelyekről beszéltem?

– Volt ott még egy csomó újságkivágás az aranyleletről. Meg biztosítási kötvények.

– A Don Carlos-kincsről?

– Igen. Marge többször is igyekezett lekérni a biztosítási összeget, persze sikertelenül. Minden egyes alkalommal megszálltak minket a nyomozók, és az egész házat a feje tetejére állították.

– És hogy jutott Carl a papírokhoz?

– Kis híján kitörte a frász, amikor megkérdeztem tőle, dolgozott-e már valamelyik biztosítótársaságnak. Egyértelműen benne van a dologban. Valószínűleg olvasott néhány cikket a kincsről, és megpróbált egy kicsit ügyeskedni. Elhatározta, hogy inkább idejön, és maga kezd kutakodni a helyszínen.

– A gazember! Nekem meg azt mondta, meg akarja vásárolni Shangri-Lát. – Torie arckifejezése még az eddiginél is komolyabbá vált. – Gondolod, hogy valamelyik érdeklődő vételi ajánlatot fog tenni?

– Ha közbe tudok lépni, akkor nem.

A lány a szék karfáján lógó kabátjára pillantott, melynek zsebében ott lapult a napló. Tulajdonképpen már meg kellett volna mutatnia Marcnak. Először azonban maga akarta elolvasni. Akkor fog csak szót ejteni róla, ha nincs benne semmi kétes vagy veszélyes dolog.

– Hogy érzed magad? – mosolygott rá a férfi.

– Egész jól.

– Reménykedtem benne – simogatta meg Marc gyöngéden Torié arcát, akinek ettől az érintéstől meg attól a hosszú éveken át kísértő gondolattól, hogy az ifjú Huntington az ő számára mindig is elérhetetlen marad, azonmód könnyek szöktek a szemébe.

– Hé, mi van veled? – kérdezte a homlokát ráncolva a férfi.

– Semmi – fogta meg Torie a kezét, és igyekezett valami mosolyfélét varázsolni az arcára. – Csak eléggé megviselt ez a kis baleset.

– És gondolom, éhes is vagy. Gyorsan el kell intéznem valamit, aztán hozok neked egy finom levest.

Miután Marc elhagyta a szobát, a lány lehunyta a szemét, és vett néhány mély lélegzetet. Az a tudat, hogy a férfi ágyában fekszik, soha nem remélt boldogsággal töltötte el.

A következő pillanatban aztán eszébe jutott a napló. Feszülten hallgatózott, majd miután nem hallott semmi zajt, odacsúszott az ágy szélére, kivette a zsebéből a könyvecskét, és kényelembe helyezkedve lapozgatni kezdte.

Mire Marc visszaért, már eleget olvasott ahhoz, hogy tudja, az apja nem volt tolvaj. A naplót már hónapokkal a kincs eltűnése előtt kezdte írni, és a legtöbb bejegyzésnek semmi köze nem volt ehhez az esethez. Általában alkalomszerű gondolatokat vetett papírra az öt érdeklő dolgokról, és csak a kincs titokzatos eltűnése után adott hangot az őt ért vádak miatti aggodalmának.

Torie nagyon megkönnyebbült, bár arra még mindig nem talált magyarázatot, hogy került az aranypénzekkel teli zacskó az anyja holmija közé. Akkor fedezte föl, amikor a ruháit csomagolta össze. Igen, abban az időben már végképp be kellett látnia, hogy egyedül nem tud róla gondoskodni, ezért kénytelen volt helyet keresni neki egy bentlakásos intézetben. Mivel a költségeket más módon képtelen lett volna előteremteni, másodállást vállalt egy helybeli étteremben.

Ő maga sosem látta Huntingtonék legendás kincsét, mégis rögtön egyértelmű volt a számára, hogy ezek az érmék csak onnan származhatnak. De amikor megkérdezte róluk az anyját, az némán és ijedten fordította el a fejét. Ő pedig addig-addig töprengett a dukátok sorsáról, míg végül elhatározta, visszatér Shangri-Lára.

Arra már sajnos nem maradt ideje, hogy az idősebb Huntington feljegyzéseit is elolvassa. Az öreg kézírását egyébként is annyira nehezen tudta kibetűzni, hogy ehhez mindenképpen Marc segítségére volt szüksége.

Amint meghallotta a férfi lépteit, gyorsan bedugta a naplót a párnája alá.

– Halló! – lépett be Marc a szobába, kezében egy csésze gőzölgő levessel. – Azt hittem, már alszol.

– Nem – vette át Torié a csészét, és jóízűen belekortyolt.

A férfi figyelte őt egy darabig, majd elhúzta a száját.

– Carl elment – mondta.

– Hogyhogy?. – meresztette rá a szemét a lány. – És hová?

A férfi tekintetének elkomorulásából azonnal látta, voltaképpen csak arra volt kíváncsi, ő hogyan reagál. Csak nem hiszi még mindig, hogy neki valami köze van Carlhoz? Már az elképzelés is nyugtalanította, és egyáltalán nem volt biztos benne, miként világosíthatná fel Marcot a tévedéséről.

– Megmondtam neki, jobb lesz, ha eltűnik. Mivel Shangri-La egyáltalán nem érdekli, semmi oka nincs rá, hogy tovább maradjon.

– Ó…

– A hazajutás miatt egy percig se aggódj! Szívesen elviszlek, ha arra kerül a sor.

Torié pislogott néhányat, hogy egy kis időt nyerjen.

– Ha Carl elment, én is visszamehetnék a szobámba…

– Szó sem lehet róla – csóválta meg a fejét Marc. – Többet nem engedlek el.

A lány majdnem elnevette magát, de aztán hirtelen eszébe jutott valami.

– Ha jól emlékszem, tegnap éjjel lehoztad a padlásról a családi fényképalbumomat…

– Úgy van – bólintott Marc. – Készen állsz rá, hogy végignézd?

Torié sejtette, hogy ez nem lesz egyszerű, hiszen amúgy is erősen az érzelmek hatása alatt állt. Az ajkába harapott, és igyekezett összeszedni magát.

– Ha itt van nálad, akkor semmi akadálya.

A férfi a szekrényhez lépett, kivette belőle az albumot, és átnyújtotta.

– Nincs ellene kifogásod, ha én is végignézem?

Torie mosolyogva mutatott helyet maga mellett, majd sorra vették a szüleiről készült, kissé már megfakult fényképeket, mígnem eljutottak a tizenöt-húsz évvel fiatalabb – meglehetősen jó húsban lévő – önmagát ábrázoló felvételekig.

– Elgondolni sem tudom, miért nem vettelek akkoriban észre – csóválta meg Marc értetlenül a fejét. – Mindegyik képen látszik, milyen vonzó nővé fogsz válni. Igazán jó, hogy visszajöttél – tette hozzá évődő hangsúllyal, majd amikor a lány felnézett rá, előrehajolt és megcsókolta.

Torie félig öntudatlanul viszonozta a csókot. A férfi igazán szépeket mondott neki, de ő még mindig nem merte elhinni. Nem kockáztathatja meg, hogy Marc összetörje a szívét. Túl sok mindenen keresztülment már, és ebben az emberben nem akart csalódni.

A lélegzete is elállt, amikor a férfi közelebb vonta őt magához. Már az elképzeléstől is, hogy lefeküdjön vele, egészen megszédült. Aztán az újabb csókok és simogatások hatására egyszerre elöntötte a tűz.

Megpróbált egy kicsit visszahúzódni, de a férfi úgy fordult, hogy félig már fölébe is került. A szenvedély olyan erővel lobbant föl bennük, hogy biztos volt benne, ha azonnal nem vet ennek véget, menthetetlenül megperzselődik.

– Marc – suttogta, a férfi mellkasának feszítve a tenyerét. – Hagyd abba!

Amikor azonban a másik sóhajtva arrébb gördült, hirtelen rátört a magány és az üresség érzése. Lehunyta a szemét, és vett néhány mély lélegzetet.

– Ne haragudj, nem akartalak megijeszteni – simította végig a férfi az arcát. – Sohasem fogok neked fájdalmat okozni. Ha tényleg azt szeretnéd, hogy abbahagyjam, csak mondd meg, és én engedelmeskedem.

– Nem akarom, hogy abbahagyd – mosolyodott el Torie bizonytalanul. – De mégis muszáj. Nem tudhatjuk, hogy…

Marc megfogta a kezét, és gyöngéden megcsókolta.

– Igazad van – dőlt hanyatt megadóan. – De előbb egy kicsit le kell csillapodnom.

A lány boldogan hajtotta a vállára a fejét. Tényleg beleszeretett volna Marcba? Miféle kérdés ez? Hiszen legalább tízéves kora óta megszakítás nélkül szereti…

– Eszembe jutott – kezdte a férfi néhány pillanat múlva –, hogy röviddel a halála előtt apám küldött nekem egy szokatlanul hosszú levelet. Azt ugyan akkor sem árulta el, hogy mire készül, de ha olvasni tudtam volna a sorok között, valamit azért gyaníthattam volna. Akkoriban sok mindent nem értettem még… Jó lenne, ha itt lenne nálam. Akkor sok mindent tisztábban látnék.

– Megvan még valahol? – kérdezte Torié. Lehet, hogy az a levél a naplóval egybevetve minden kérdésére választ adhatna!

– Remélem. Mindenképpen meg fogom keresni.

A lány már-már nekidurálta magát, hogy végre szóba hozza a naplót, de ebben a pillanatban kopogtattak az ajtón.

– Marc úrfi, kérem, le tudna jönni a könyvtárba? – kérdezte Jimmy a folyosóról. – Az anyukája szeretne valamit megbeszélni önnel.

– Máris – felelte a férfi, és sóhajtva lehengeredett az ágyról. – Aludj egy kicsit! – fordult vissza Torie felé, és újra megcsókolta a kezét. – Elég kimerültnek látszol, pihenésre van szükséged.

– Úgy lesz – lehelte a lány csalódottan, ugyanakkor megkönnyebbülten. – Akkor viszlát holnap!

– Szép álmokat! – intett búcsút Marc, és csöndes léptekkel kiment a szobából,

Torie már csak arra ébredt fel, amikor Marc letette az éjjeliszekrényre a reggelivel megrakott tálcát.

– Először az újságokat mondd! – nyújtózott egyet jólesően. – Aztán majd meglátjuk, tudok-e enni valamit.

– Olyan rossz hírekre számítasz?

– Állandóan. Szeretek mindenre fölkészülni.

– Úgy tűnik, ezúttal meg is van rá minden okunk. A texasi aláírta a szerződést. Megvásárolja Shangri-Lát.

– Micsoda? – kiáltott fel a lány döbbenten. – Ez nem lehet igaz!

Marc gyorsan elfordult, talán hogy ne lássa meg rajta, mennyire szomorú vagy mennyire dühös.

– És most mihez fogsz kezdeni?

– Még nem döntöttem el – felelte a férfi, szemlátomást uralkodva magán. – A barátom őutána is nyomozott egy kicsit, de sajnos nem talált semmi terhelőt. A pasas feddhetetlen, és nagyon sok a pénze.

– Ó…

– Valami megoldásnak akkor is lennie kell – rántotta meg Marc eltökélten a vállát. – Szerencse, hogy te az én oldalamon állsz. Együtt talán sikerül kisütnünk valamit…

Torie gondolkodás nélkül előhúzta a párna alól a naplót, és a férfi kezébe nyomta. Marc egy ideig merev tekintettel nézte, belelapozni azonban már nem maradt ideje, mert pontosan úgy, ahogy tegnap este, Jimmy most is a lehető legrosszabb időben kopogtatott.

– Marc úrfi? Egy bizonyos Billy keresi. Azt mondja, el kell mondania önnek valamit az édesapjáról.

A férfi pillantása ide-oda vándorolt Torie és a csukott ajtó között.

– Mennyi ideje van nálad? – kérdezte rekedten.

– Tegnap óta. A kocsiban találtam, miután megittuk a bort.

– El is olvastad?

– Nem. Illetve csak azt a részt, amit apa írt. De a te apádtól is találtam benne följegyzéseket. Azokat még nem néztem meg.

Marc egy utolsó, hosszú pillantást vetett rá, majd a naplót a zsebébe süllyesztve az ajtóhoz lépett.

– Jövök, amint tudok – mondta anélkül, hogy megfordult volna.

Torie nyögve hanyatlott vissza a párnájára. Ha Marc most azt hiszi, hogy ő valamit elhallgatott előle, akkor bármennyire nem tetszik is ez neki, igaza van.

Utána kell mennie, hogy megmagyarázza neki. Fölkelt hát az ágyból, levetette a pizsamáját, és újra bebújt a farmerjába meg a pulóverjébe. A fürdőszobában leöblítette az arcát és megfésülködött.

A tükörbe nézve elégedetten állapította meg, hogy a szeme újra visszanyerte a csillogását. Egyre világosabb lett előtte, hogy végre akad valami, amiért meg kell küzdenie. Fontos, hogy kiderítse az igazságot az apjáról és azokról a régi eseményekről, de itt már nemcsak a múltról, hanem a jövőről, a saját jövőjéről is szó van. Sosem hitte, hogy rátalálhat egy Marchoz hasonló férfira. Olyan fér-, fira, akit igazán szerethet. Úgyhogy ezt most semmiképpen nem packázhatja el.

Alig jött ki a fürdőből, amikor Carl rontott be a szobába, és rögtön be is csukta maga mögött az ajtót. Még mielőtt Torie kiálthatott volna, betapasztotta a száját, és valami hideg tárgyat nyomott a hátához.

– Egy mukkot se, és tedd, amit mondok! – sziszegte a fülébe. – Pisztoly van nálam. És ha nem kapom meg azt, amit akarok, könnyen lehet, hogy használni is fogom.

A lánynak már nyelvén volt a válasz, de Carl úgy szorította, hogy alig kapott levegőt.

– Indulás a barlangokhoz! – folytatta a férfi. – Elvezetsz a kincshez, különben egyikünk sem jön vissza.

– De én nem…

– Tudom, az átkozott lábad. Ne aggódj, kölcsönvettem a terepjárót. Itt áll a hátsó kijáratnál.

Nem volt más hátra, Torie-nak engedelmeskednie kellett. Carl végigcipelte őt a folyosón, majd le a lépcsőn. Azután betuszkolta a kocsiba, és elszáguldott vele a part felé. A lány igyekezett kihasználni az alkalmat, hogy néhány mély lélegzetet vegyen, de megnyugodni így sem tudott, mert a fegyver csöve folyamatosan rá irányult, és kiugrani sem tudott a kocsiból.

Marc komor arccal lépett be a könyvtárba. Mindig, amikor végre azt hitte, megbízhat Torie-ban, valami kijózanította – mint ahogy most is ez a napló.

Vajon a lány miért nem szólt neki róla eddig egy szót sem? Ennek semmi értelme, kivéve persze, ha valamilyen módon még most is Carlnak próbál segíteni. Talán úgy érzi, tartozik neki ennyivel…

Tekintete önkéntelenül végigsuhant az üres vitrinen, és csak aztán vette észre a meglehetősen idegesnek látszó fiatalembert.

– Helló, Billy! Mi a helyzet?

– Muszáj neked valamit elmondanom. Már tegnap szólnom kellett volna, amikor Torie-val meg veled találkoztunk, de akkor még nem voltam biztos benne, hogy…

– Ki vele! Csupa fül vagyok.

– Nos, én… teljesen átérzem, mennyire hiányzik az apád, és…

– Térj a tárgyra! – vágott közbe Marc, aki alig bírt már a türelmetlenségével.

– Körülbelül egy héttel azelőtt, hogy apád… kihajózott, megkeresett engem. Akkoriban még középiskolás voltam, és Oregonban akartam továbbtanulni. Megkérdezte, hogy fogom előteremteni a költségeket, én pedig az igazságnak megfelelően azt feleltem, fogalmam sincs. Talán diákmunkával vagy valamilyen kölcsönből.

Billy lesütötte a szemét, egyik lábáról a másikra állt.

– Amikor megmondtam neki, hogy biológiát akarok tanulni, mert a vele való kirándulások során annyi érdekes dolgot tapasztaltam, nagyon belelkesedett. Aztán egyszer csak… – húzta el gyötrődve a száját – szóval… adott nekem valamit, ami az ő szavaival élve, később talán segíteni fog. De legalább öt évre félre kellett tennem, és nem szólhattam róla senkinek.

Marc bólintott. Már sejtette, mi fog következni.

– Mennyit adott?

– Nem pénz volt – rázta meg a fejét Billy. – Legalábbis nem dollár.

– Tudom. Az arany dukát okról van szó, igaz?

A fiatalember arca egyszerre bűntudatos kifejezést öltött.

– Igen. Egy egész maréknyiról. Óriási érték. Öt évet vártam, aztán… – Mély lélegzetet vett. – Majdnem a teljes tandíjamra futotta belőle.

Marc merően nézte őt egy ideig, majd ő is elmosolyodott.

– Örülök. És köszönöm, hogy elmondtad nekem.

– Azt hiszed, a Don Carlos-kincsből származtak? – kérdezte Billy némi habozás után.

– Te mit gondolsz?

A fiatalember körülnézett, majd amikor megbizonyosodott róla, hogy senki sem hallhatja őket, halkan azt mondta:

– Nem én voltam az egyetlen. Gregorynak is adott valamennyit. Meg anyámnak. És néhány másik alkalmazottjának is.

Marc fölsóhajtott. Nem csoda hát, ha azt rebesgették, hogy a dukátok még mindig a birtok területén vannak.

Váltott még egy-két mondatot Billyvel, majd kikísérte őt a motorjához. Ebben a pillanatban meghallotta a ház mögül a terepjáró dübörgését. A vezetőt azonban csak akkor pillantotta meg, amikor a kocsi elszáguldott mellettük a part irányába – ahogy azt is, hogy ki van a mellette levő ülésen.

Egy másodpercig úgy állt ott, mint akibe villám csapott. Torie mégiscsak kiviszi Carlt a barlangokhoz? Még mindig olyan közel

állnak egymáshoz, hogy a lány segíteni akar neki? Nem, ez egyszerűen elképzelhetetlen! Még akkor is, ha Torie nem mutatta meg neki rögtön azt a naplót…

Persze az is lehet, hogy Carl az akarata ellenére vitte őt magával. Bárhogy is van, közbe kell avatkoznia. Csakhogy gyalogosan nem fogja tudni utolérni őket.

Gyors elhatározással Billyhez fordult.

– Ideadnád a motorod kulcsát? Muszáj egy időre kölcsönvennem.

– Micsoda? Ezzel akarsz átmenni a parti homokon? Azonnal tönkremegy!

– Tudok egy aszfaltozott utat. Add már ide! Meg kell mentenem Torie-t attól a fickótól!

– Na jó – nyújtotta át Billy a kulcsot, Marc alatt pedig máris felberregett a gép.

Torie kétségbeesetten igyekezett összeszedni a gondolatait, de megszólalni még mindig nem tudott. Pislogva meresztette előre a szemét, ahol nemsokára föl kellett tűnniük a barlangoknak. De hogy mit tegyen, amikor odaérnek, arról egyelőre halvány fogalma sem volt.

Gyerekkorában tökéletesen kiismerte magát a környéken, s a két nappal ezelőtti kiruccanás alkalmával is sok mindenre visszaemlékezett. Elrejtett kincsről ugyan nem volt tudomása, de ismert egy eldugott helyet, amelyet csak nagyon nehezen lehetett megtalálni. Ha sikerül ezt a gazembert odacsalnia, a pasi sohasem fogja megtalálni a kiutat. Igen, ezt fogom tenni, határozta el Torie.

Az egyedüli gondot a pisztoly jelentette. Mi lesz, ha Carl rálő, mielőtt a helyszínre érnének? Ha észreveszi, hogy ki akarja őt játszani? Még a gondolatra is végigfutott a hideg a hátán. Lopva a férfira pillantott, akinek az arcát egészen eltorzította a düh és a gyűlölet. A lány tudta, mennyire kiszámíthatatlan, és a fegyver miatt nem mert megmozdulni.

Aztán egyszer csak meghallotta a motorkerékpár bőgését, s ahogy megfordult, látta is, hogy Marc milyen őrült tempóban száguld utánuk. Persze Carl is észrevette, és lassan célzásra emelte a pisztolyát.

– Ne! – sikoltotta Torie, miközben rávetette magát, és kiütötte a kezéből a fegyvert. A terepjáró ugyanebben a pillanatban megcsúszott a homokban, és egyensúlyát vesztve fölbukfencezett. A lány kirepült az ajtón, s még éppen látta, hogy a kocsi maga alá temeti Carlt. Marc teljes erővel fékezett, hogy meg tudjon állni mögöttük, s ahogy a felporzó homok mindent elborított, Torie is elveszítette az eszméletét.

Arra eszmélt föl, hogy betakarva fekszik egy heverőn. Óvatosan megmozgatta a karját meg a lábát, és megkönnyebbülten állapította meg, hogy a végtagjai engedelmeskednek az akaratának. Csak a feje fájt rettenetesen.

– Helló, Torie! – lépett be Lyla az ajtón, éppen abban a pillanatban, amikor ő nagy nehezen fölült. – Ez volt ám csak a nagy izgalom! Nem is tudom, minek tartsam magát. Egy szélhámos hamis feleségének, botcsinálta nyomozónak vagy az egész történet hősnőjének.

– Milyen történeté? – pislogott lüktető halántékkal a lány.

– Ezek szerint jó nagyot sikerült aludnia. Úgy tűnik, Carl nemcsak hogy a maga férje nem volt, de tisztességes embernek sem igen lehet nevezni. A rendőrök letartóztatták, mint veszélyes szélhámost, és már magukkal is vitték.

– Ó… És Marc hogy van?

– Gondolom, egész jól – vonta meg a vállát az asszony. – Elment mindjárt a rendőrautó után, hogy tanúvallomást tegyen. – Fölsóhajtott. – Most már én is elutazom. Mivel a texasi megvásárolja Shangri-Lát, semmi okom rá, hogy tovább maradjak.

– Hová utazik?

– Haza, Los Angelesbe.

Torie vett egy mély lélegzetet. Őt sem tártja itt tulajdonképpen már semmi.

– Ha szépen megkérem, elvinne magával? Az ismert körülmények miatt Carllal nem mehetek…

– Hogyne, kedvesem! – nevetett fel Lyla. – Nagyon örülök, hogy ilyen társaságom lesz. Tíz perc, és indulhatunk is. Elkészül addig?

– Biztosan – kászálódott le Torié a heverőről. – Összecsomagolok gyorsan, és jövök a kocsihoz.

Óvatos léptekkel fölment a szobájába, előhúzta a bőröndjét az ágy alól, és kivette belőle az aranyakkal teli zacskót. Aztán rövid gondolkodás után írni kezdett.

Azt hiszem, ez itt téged illet. Anyám holmija közt találtam, amikor be kellett őt vinnem egy szanatóriumba. Ezért féltem attól, hogy apámnak mégis volt valami köze a kincs eltűnéséhez. Ide kellett jönnöm, hogy kiderítsem az igazságot. Most már tudom, hogy az aranyakat nem ő lopta el De arról még mindig halvány fogalmam sincs, hogyan jutottak a birtokába ezek az érmék. Úgyhogy inkább visszaadom őket.

Torie

A cédulát a zacskóval együtt átvitte Marc szobájába, letette az ágyra, majd visszasietett, szélsebesen összecsomagolt, és már indult is Lyla kocsijához.

– Viszontlátásra, Shangri-La! – suttogta, és meglepetten vette tudomásul, hogy a szeme még csak el sem homályosodott. – Isten veled, Marc! Isten veled, álmodozás!

Már majdnem egy hét eltelt, és még mindig semmi hír nem érkezett Marcról. A rendőrség persze Torie-t is megkereste, s miután fölvették a tanúvallomását, közölték vele, hogy valószínűleg a bíróságon is meg kell majd jelennie.

Marc azonban nem jelentkezett. Minden egyes nappal tovább csökkent a remény, s Torie-ban a csalódással együtt nőtt a düh.

Legalább annyit közölhetett volna vele a férfi, mit írt az apja abba a naplóba. Másfelől persze nem lepte meg túlzottan a dolog, hiszen kezdettől fogva tudta, köztük szó sem lehet valódi kapcsolatról.

A nyakán levő kék foltokat még mindig látni lehetett, de a bokája szerencsére már szépen rendbe jött. Hazatérése után rögtön meglátogatta az anyját, és megpróbálta elmagyarázni neki, hogy számos támpontot talált az apja ártatlanságára vonatkozóan. Úgy tűnt azonban, az idős asszony nemigen érti, amit mond, kézzelfogható bizonyítékokat pedig ő nem tudott neki mutatni.

Nem derült még fény a dukátokkal teli zacskó ügyére sem. Lehet, hogy Marc is föladta a dolgot? Nos, mivel a texasi megvette a birtokot, Marcnak sem volt alapja rá, hogy tovább maradjon. Valószínűleg vissza is ment oda, ahol a haditengerészettől történt leszerelése óta élt. Torié azonban még a címét sem tudta. Valójában semmi lényegeset nem tudott róla, mégis azt hitte, kialakulhat köztük valami. Micsoda butaság!

A múltkor megígérte az anyjának, hogy a mai napon vele ebédel. Miután leállította a kocsiját a szanatórium előtt, nehéz szívvel indult el az asszony szobája felé. Éppen annyira üresnek érezte magát, mint amikor Shangri-Láról hazajött.

Meglepődve állt meg a folyosón, mert az ajtó mögül élénk beszélgetés hangja szűrődött ki. Furcsa, hiszen az itt lakók csak a legritkább esetben szokták meglátogatni egymást…

– Szia! – lépett be a szobába, s ahogy körülpillantott, rögtön fölfedezte Marcot, aki az anyja mellett ült, és valami nagyon érdekeset mondhatott neki, mert az asszony szeme csak úgy ragyogott, és az arca is kipirult. A lány évek óta nem látta már ilyennek.

– Helló, Torie! – üdvözölte a férfi magától értetődően. – Éppen azt meséltem édesanyádnak, mennyire megörültem, amikor viszontláthattalak. Ezért döntöttem úgy, hogy őt is meglátogatom.

– Szia! – huppant le Torie az egyik fotelba, és a kezdeti zavarát követően lassan elmosolyodott. Marc ezek szerint mégsem gyűlölte meg őt. Sőt!

Az arcvonásai valami egész másról árulkodtak. Ezt látva azonnal elborította a lány szemét a könny.

– Hé! – engedte el a férfi Torie anyjának a kezét, majd fölállt a helyéről, és odalépett hozzá. – Minden rendben?

– Igen… – hangzott a meglehetősen bizonytalan felelet. – Én csak… ó Marc! – csuklott el a nő hangja, és egész testében rázni kezdte a zokogás.

– Torie, Torie! – emelte föl a férfi a kezénél fogva, majd gyengéd mozdulattal magához húzta. – Nem is gondoltad, hogy eljövök érted, amint csak tudok?

– Nem… Fogalmam sem volt.

– Elnézését kérem, Mrs. Sands – fordult vissza Marc Torie édesanyjához.– A lánya annyi mindenen ment keresztül az elmúlt héten, hogy feltétlenül gondoskodnom kell róla.

– Tegye csak bátran, kedvesem – bólintott helyeslően az asszony. – Én is nagyon szeretem őt.

– Anyu! – kiáltott föl Torie túláradó boldogsággal, mert az anyja egyszerre ennyit már évek óta nem beszélt. Marc, úgy látszik, tényleg csodákra képes.

Lassan a könnyei is elapadtak, bár ehhez a férfi néhány csókja is hozzájárult…

Az ebédelésből aztán egy közös fagylaltozás lett, s miután Torie édesanyját visszakísérték a szanatóriumba, a lány lakásához hajtottak, hogy mindent megbeszéljenek.

– Megtaláltam a levelet, amelyet apám a halála előtt írt nekem – kezdte a férfi a beszámolót. – A naplóbejegyzésekről akart burkoltan tájékoztatni, meg arról, hol kezdjem el a kutatást, anélkül hogy erről valaki más, például Marge, tudomást szerezne.

– A napló volt tehát a titok kulcsa, pontosan úgy, ahogy gondoltam.

– Igen, ebben teljes mértékben igazad volt. A te apád hagyta ott a házatok padlásán, az enyém pedig megtalálta. Azonnal világossá vált előtte, hogy nem tussolhatja el tovább az igazságot. Nagy méltatlanságot követett el az apád ellen, és az adósának érezte magát. Mégsem volt elég erős hozzá, hogy felelősségre vonja Marge-ot azért, amit tett.

– Miért, miről van szó?

– Az az ördögi nő kezdettől fogva kereste a lehetőséget, hogy sok pénzt kaparjon össze magának. Utazni akart, rendbe tenni a házat, és folyton a gazdagokat majmolta. S mivel apám már a csőd szélén állt, végső megoldásként azt találta ki, hogy a barlangokba rejti Don Carlos kincsét, és kártérítési igényt ad be a biztosítónál.

– Azon a hétvégén, amikor senki nem volt otthon…

– Úgy van. Ő már néhány óra múlva visszajött, kivette a vitrinből az aranyakat, és a kiszemelt helyre vitte. Aztán újra elutazott, és úgy tett, mintha az egész hétvégét házon kívül töltötte volna.

– És amikor a biztosító nyomozói gyanút fogtak…

– Az apádat vádolta meg a kincs eltulajdonításával. De mivel erre soha nem volt bizonyítéka, ráadásul a nyomozók is megtalálták a kincset a barlangokban, az egész ügy őrá hullott vissza.

– Apád pedig bűnösnek érezte magát azért, mert első szóra kirúgta a komornyikját, így aztán magára vállalta az egész felelősséget.

– Pontosan – csóválta Marc hosszan a fejét. – És amikor már nem hallgathatta el az igazságot, nem akart tovább élni ezzel a bűntudattal.

– Tehát elhatározta, hogy a kincset magával viszi a tenger fenekére.

– Igen.

– Igazán szomorú – komorodott el Torié arca, de aztán hirtelen eszébe jutott valami. – Egy idő múlva mégis fölbukkant egy csomó aranydukát…

– Igen – tett Marc egy türelmetlen mozdulatot. – Ez a tény engem is megzavart, mert tudtam, hogy apám sohasem vetemedne

hazugságra. Ha azt mondta, magával viszi a kincset, akkor az egész biztosan úgy is volt.

– Akkor hogy kerülhetett elő az a pénzes zacskó? Amikor megtaláltam, nagyon megijedtem, mert azt gondoltam, apámnak mégiscsak volt valami köze a dologhoz.

– Ezt is megírta a napló végén. Édesanyádnak adta, hogy segítsen rajta azok után, amiken keresztülment. Úgy fest, mindenki, aki akkoriban a mi alkalmazottunk volt, kapott tőle jó pár érmét. Mintha mindent el akart volna rendezni a halála előtt.

– De hogyan…?

– Egy pillanat! Az a kincs egész biztosan ott van a tenger mélyén. De akad még arany a barlangokban is. És apám leírta a naplóban, hogyan lehet rátalálni. – Marc hosszú idő után újra elmosolyodott. – Ami azt illeti, nem kevés munkámba került. Egy csomó sziklát el kellett hordanom, hogy lejuthassak a mögöttük lévő üregbe. De a pénzt megszereztem. Pontosabban már föl is használtam.

– Mit akarsz ezzel mondani? – meredt rá értetlenül a lány.

– Magasabb árat kínáltam, mint a texasi. Megvásárolom Shangri-Lát.

– Ez nem lehet igaz!

– Dehogynem! Marge és Shayla már úton is van a Bahamákra. Megígértem a mostohaanyámnak, nem fogom följelenteni, ha a lehető leghamarabb eltűnik onnan. És ő kivételesen megfogadta a tanácsomat.

– Ó, Marc…

– Úgyhogy elkezdhetjük.

– Mármint mit?

– Együtt fogunk élni – felelte a férfi. – Még mindig szeretnél Shangri-Lán lakni, ugye?

– Nagyon is, de…

Marc kinyújtotta a kezét, és lágyan végigsimított a lány arcán.

– A tengerparti barlangokra néző teraszon fogunk összeházasodni, ha te úgy akarod.

– Ó… igen…

– Édesanyád pedig visszaköltözik a régi házatokba. Fogadunk mellé egy bentlakó ápolónőt.

Torie szédelegve, zúgó fejjel nézett fel rá.

– Gyere, bújj ide hozzám! – mondta Marc mosolyogva. – Még nem is csókoltalak meg rendesen.

– Ne most… – csóválta meg lassan a fejét a lány.

– Miért nem?

– Mert nem azért vagyunk itt. Még nem is terveztünk el mindent. A férfi átkarolta és magához húzta.

– Az ráér. Ugyanis mindennél erősebb késztetést érzek arra, hogy egy szép nőt megcsókoljak. Épp elég sokáig elfojtottam magamban ezt a vágyat. Te vagy a legszebb nő, akivel összehozott a sors. És pár nap múlva a feleségem leszel!

– Igazán engem akarsz?

– És te engem? Mert ha igen, akkor végre megcsókolhatnál.

– Tízéves korom óta csak erre vágyom!